

One Another In Christ

Introduction

Those saved by obedience to Christ's Gospel

- Heard that Jesus was God born of woman by the Holy Spirit, lived among man being tempted in all aspects as man but without sinning, gave His fleshly body as the atoning sacrifice for man's sins, rose from death and the grave, was seen by many including those closest to Him, and then returned to his abode prior to coming to Earth.
- Understood and put their trust in what they heard was true.
- Changed from a sinful life of self to a life of obedience.
- Not being ashamed, acknowledged their belief that Jesus is God, the Christ, who is the only way unto salvation.
- Died by putting to death their worldly life of sin as Christ died for our sins.
- Sought God to have mercy and forgive them of all their sins.
- Were buried by immersion in the grave of water, representing the burial of Christ.
- Rose from the water grave as Christ rose from His grave.
- Received the Holy Spirit as a guarantee, a deposit.
- Added by God to Christ's Body becoming a new Christian
- Continue to live in Jesus' and the apostle's teaching

All those added to Christ's Church are to be one and to function as a body united in Christ and His teachings.

Lessons:

Accept One Another
Encourage One Another
Bear One Another's Burdens
Admonish One Another
Members of One Another

கிறிஸ்துவில் ஒருவர்

அறிமுகம்

கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிவதால் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள்

- இயேசு தேவன் பரிசுத்த ஆவியினால் பெண்ணுக்குப் பிறந்தவர் என்று கேள்விப்பட்டு, மனிதனிடையே மனிதனாக எல்லா வகையிலும் சோதிக்கப்பட்டு, பாவம் செய்யாமல், தன் மாம்ச சரீரத்தை மனிதனின் பாவங்களுக்குப் பரிகார பலியாகக் கொடுத்து, மரணத்திலிருந்தும், கல்லறையிலிருந்தும் எழுந்தருளியதை, பலராலும் பார்க்க முடிந்தது. அவருக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள் உட்பட, பின்னர் பூமிக்கு வருவதற்கு முன்பு அவர் வசிப்பிடத்திற்குத் திரும்பினார்.
- அவர்கள் கேட்டது உண்மை என்று புரிந்துகொண்டு நம்பிக்கை வைத்தார்கள்.
- பாவம் நிறைந்த சுய வாழ்க்கையிலிருந்து கீழ்ப்படிதல் வாழ்க்கைக்கு மாற்றப்பட்டது.
- வெட்கப்படாமல், இயேசுவே கடவுள், கிறிஸ்து, இரட்சிப்புக்கான ஒரே வழி என்று அவர்களின் நம்பிக்கையை ஒப்புக்கொண்டனர்.
- கிறிஸ்து நம் பாவங்களுக்காக மரித்தது போல் பாவத்தின் உலக வாழ்க்கையை மரணத்திற்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் இறந்தார்.
- கடவுளிடம் கருணை காட்டவும், அவர்களின் எல்லா பாவங்களையும் மன்னிக்கவும்.
- நீரின் கல்லறையில் மூழ்கி புதைக்கப்பட்டனர், இது கிறிஸ்துவின் அடக்கம் என்பதைக் குறிக்கிறது.
- கிறிஸ்து தனது கல்லறையிலிருந்து எழுந்தது போல் நீர் கல்லறையிலிருந்து எழுந்தார்.
- பரிசுத்த ஆவியானவரை உத்தரவாதமாக, வைப்புத் தொகையாகப் பெற்றார்.

Adapted from Amazing Grace Bible Class lessons
**BibleWay Publishing grants permission is given to
reproduce
for non-commercial purposes lessons in their
entirety and without change.
Randolph Dunn Publisher
Contact us at info.BiblewayPublishing@gmail.com
December 5, 2006**

Accept One Another

It's a Saturday night; the church building is all decorated. The flowers are out. The groom and the preacher are down front. The bridesmaids come in one at a time, beautifully dressed. Then after the chimes are offered, in comes the bride. She's limping, her dress is muddy and torn, her nose is bleeding, and her hair is totally out of place. As she comes down the aisle, somebody whispers where you can overhear: "Can you believe it? She's been fighting again. Surely, he deserves better than this."

That story is a parable of too many local churches. There is nothing uglier than a brawling bride. Jesus Christ deserves better than that, particularly from His bride. Family feud is no game when it comes to the bride or the Body of Christ.

"Accept one another." (Romans 15:7) If your congregation is going to be a healthy and growing body of believers, you've got to learn how to accept one another. That concept is rooted deeply in the very mind of our Lord.

If you knew you were going to die, this time tomorrow, what would you do today? There might be all kinds of answers, but wouldn't you focus on priorities? Don't you think you would spend your time doing the most important things?

On the eve of His crucifixion, Jesus' priority was to spend time in prayer and to pray for the unity of His believers. "That all of them may be one. Father, just as you are in me and I am in you. May they also be in us so that the world may believe that you have sent me. I have given them the glory that you gave me, that they may be one as we are one: I in them and you in me." Listen, "May they be brought to complete unity to let the world know that you sent me and have loved them even as you have loved me." (John 17:21-23)

In the last part of that statement Jesus prayed; I want those

- u. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் கடவுளால்
சேர்க்கப்பட்டு புதிய கிறிஸ்தவராக
மாறுதல்
- v. இயேசுவின் மற்றும் அப்போஸ்தலரின்
போதனைகளில் தொடர்ந்து வாழுங்கள்

கிறிஸ்துவின் திருச்சபையில் சேர்க்கப்பட்ட
அனைவரும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்
மற்றும் கிறிஸ்துவிலும் அவருடைய
போதனைகளிலும் ஐக்கியப்பட்ட உடலாக
செயல்பட வேண்டும்.

பாடங்கள்:

**ஒருவரையொருவர்
ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்
ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்துங்கள்
ஒருவருக்கொருவர் சுமைகளைத்
தாங்குங்கள்
ஒருவருக்கொருவர் அறிவுரை கூறுங்கள்
ஒருவருக்கொருவர் உறுப்பினர்கள்**

அமேசிங் கிரேஸ் பைபிள் வகுப்பு
பாடங்களிலிருந்து தழுவல்
பைபிள்வே பப்ளிஷிங் கிராண்ட்ஸ்
மறுஉருவாக்கம் செய்ய அனுமதி
வழங்கப்படுகிறது
வணிகம் அல்லாத நோக்கங்களுக்காக
பாடங்கள் முழுமையாகவும் மாற்றமின்றியும்.
Randolph Dunn வெளியீட்டாளர்
எங்களை தொடர்பு
கொள்ளவும் info.BiblewayPublishing@gmail.com

ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்

who believe in me to be one so that the world may know that you sent me. Unity is the key element in Jesus' master plan for world evangelism. Mankind lives in such disharmony that Jesus knew that the visible oneness of His church would be a convicting testimony that God was in the world, and that He was reconciling the world to Himself through Jesus Christ. Unity is the foundation to world evangelism. You know as the early church got started, that's exactly the way it worked. "All the believers were together and had everything in common." (Acts 2:44) "Every day they continued to meet together in the temple courts." (Acts 2:46) "All the believers were one in heart and mind. No one claimed that any of his possessions were his own, but they shared everything they had." (Acts 4:32) The result of that unity was the answer to Jesus' prayer, "Father, if you'll let them be one in me, then the world will know that you sent me."

The early Christians were "praising God and enjoying the favor of all the people. And the Lord added to their number daily those who were being saved." (Acts 2:47) The principle is clear. Where you have real unity, you have growth. That is why Jesus prayed for it so hard, and that's why the devil fights it so fiercely.

The first century church in Rome was not like the Jerusalem church. The church in Rome was not as homogenous as the one in Jerusalem. No, this church in Rome was a hybrid fellowship of Gentiles and Jews which led to problems.

1. Tension over different ideas people of different cultures brought to the Body. Any time you have a diverse group of people, you're going to have diverse opinions, and that will create tension. Most of the time throughout history, just as was the case of Rome, it's not so much matters of doctrine as it usually is matters of opinion.

The root of the problem was that the majority of the Christians were Gentiles, and as the majority, they wanted to do things their way. On the flip side the Jews were saying "But we've been God's covenant people for a long time; we should do things our way." Have you ever heard anybody talk like that? Or say "I've been at this church for years. If you don't like the way we do this or that, go somewhere else." That mindset is a prescription for a very, very small church. Now that's what is going on in Rome. It's not a tension over major doctrine.

They're not arguing about the divinity of Christ like they were in Colosse. They're not talking about the sufficiency of atonement. They're not arguing about the authority of apostles like they were in Galatia. They're not arguing about the role of baptism. They're not talking about the abuses or neglect of the Lord's Supper like in Corinth. There is just tension over different ideas that different cultures have.

The following shows how trivial some of these ideas were.

அது ஒரு சனிக்கிழமை இரவு; தேவாலய கட்டிடம் முழுவதும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. பூக்கள் வெளியே உள்ளன. மாப்பிள்ளையும் சாமியாரும் முன்னால் கீழே. மணப்பெண்கள் ஒவ்வொருவராக அழகாக உடையணிந்து வருகிறார்கள். மணி ஒலிக்கப்பட்ட பிறகு, மணமகள் உள்ளே வருகிறாள். அவள் தள்ளாடுகிறாள், அவளுடைய ஆடை சேறும் சகதியுமாக கிழிந்துவிட்டது, மூக்கில் இரத்தம் வழிகிறது, அவளுடைய தலைமுடி முற்றிலும் இடமில்லாமல் இருக்கிறது. அவள் இடைகழியில் இறங்கி வரும்போது, யாரோ ஒருவர் கிசுகிசுக்கிறார்: "உங்களால் நம்ப முடிகிறதா? அவள் மீண்டும் சண்டையிடுகிறாள். நிச்சயமாக, அவன் இதைவிட சிறந்தவன்."

அந்த கதை பல உள்ளூர் தேவாலயங்களின் உவமை. சண்டையிடும் மணமகளை விட அசிங்கமானது எதுவுமில்லை. இயேசு கிறிஸ்து அதை விட சிறப்பாக தகுதியானவர், குறிப்பாக அவரது மணமகள். மணமகள் அல்லது கிறிஸ்துவின் சரீரம் என்று வரும்போது குடும்ப சண்டை விளையாட்டு அல்ல.

"ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்." (ரோமர் 15:7) உங்கள் சபை ஆரோக்கியமான மற்றும் வளர்ந்து வரும் விசுவாசிகளின் அமைப்பாக இருக்கப் போகிறது என்றால், ஒருவரையொருவர் எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது என்பதை நீங்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அந்தக் கருத்து நம் இறைவனின் மனதில் ஆழமாக வேருன்றியுள்ளது.

நீங்கள் இறக்கப் போகிறீர்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்தால், இந்த நேரத்தில் நாளை, நீங்கள் இன்று என்ன செய்வீர்கள்? எல்லா வகையான பதில்களும் இருக்கலாம், ஆனால் நீங்கள் முன்னுரிமைகளில் கவனம் செலுத்த மாட்டீர்களா? மிக முக்கியமான காரியங்களில் உங்கள் நேரத்தை செலவிடுவீர்கள் என்று நீங்கள் நினைக்கவில்லையா?

"Accept him whose faith is weak without passing judgment on disputable matters.

- a. One man's faith allows him to eat everything, but another man, whose faith is weak, eats only vegetables. The man who eats everything must not look down on him who does not, and the man who does not eat everything must not condemn the man who does, for God has accepted him. Who are you to judge someone else's servant? To his own master he stands or falls. And he will stand, for the Lord is able to make him stand.
- b. One man considers one day more sacred than another; another man considers every day alike. Each one should be fully convinced in his own mind. He who regards one day as special does so to the Lord. He who eats meat, eats to the Lord, for he gives thanks to God; and he who abstains, does so to the Lord and gives thanks to God." (Romans 14:1-6)

Do you see the two issues they're disagreeing about?

- a. Should we eat meat? Apparently, the context indicates the meat might have been sacrificed to idols. Should we just not touch any meat then and go ahead and eat vegetables?
- b. Can we observe certain days as special days that we just want to celebrate as holidays as holy days? They argue and tension builds over, "I think I can eat this." "No, I don't think you can eat that." "I think we can observe this day." "No, I don't think you can do that."

The issues are not very important. **What is important is the unity that Jesus prayed** for could be destroyed by the Roman Christians if they don't learn to live together in peace. So after they understand the problem Paul gives them the principles to live by. These are the same principles he wants us to live by. "Therefore **let us stop passing judgment on one another**. Instead, make up your mind not to put any stumbling block or obstacle in your brother's way." (Romans 14:13) "Let us therefore make every effort" (I've underlined that in my Bible) "make every effort to do what leads to peace and to mutual edification." (Romans 14:19)

That's easier said than done because the devil is going to keep things stirred up. He'll use weapons like competition, jealousy, suspicion, and distrust. He's going to make it awfully difficult, not just for the church in Rome, but for any church to keep from judging one another and sniping at one another. How on earth are we going to live by those principles? How are we going to quit casting judgments on one another about petty things, about things going beyond the Word of God, simply my opinion verses your opinion? How on earth are we going to make every effort to do what leads to peace and mutual edification?

2. Be of the same mind or heart. The only way that we are going to maintain unity among Christians is to be of the

சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்னதாக, இயேசுவின் முன்னுரிமை ஜெபத்தில் நேரத்தை செலவிடுவதும், அவருடைய விசுவாசிகளின் ஒற்றுமைக்காக ஜெபிப்பதும் ஆகும். "அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றாயிருக்கும்படிக்கு, பிதாவே, நீர் என்னிலும் நான் உம்மிலும் இருக்கிறதுபோல, அவர்களும் நம்மில் இருப்பார்களாக, நீர் என்னை அனுப்பினீர் என்று உலகம் விசுவாசிக்கும்படியாக, உம்முடைய மகிமையை நான் அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன். நாம் ஒன்றாக இருப்பது போல் அவர்களும் ஒன்றாக இருக்க என்னைக் கொடுத்தார்: நான் அவர்களில் நானும் நீங்களும் என்னுள் இருக்கிறீர்கள்." கேளுங்கள், ""நீங்கள் என்னை அனுப்பி, உங்களைப் போலவே அவர்களை நேசித்தீர்கள் என்பதை உலகுக்குத் தெரிவிக்க அவர்கள் முழுமையான ஒற்றுமைக்கு கொண்டு வரப்படுவார்கள். என்னை நேசித்தேன்." (யோவான் 17:21-23)

அந்த அறிக்கையின் கடைசி பகுதியில் இயேசு ஜெபித்தார்; நீ என்னை அனுப்பியதை உலகம் அறியும்படி, என்னை நம்புகிறவர்கள் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். உலக சிவிசேஷத்திற்கான இயேசுவின் மாஸ்டர் திட்டத்தில் ஒற்றுமை முக்கிய அங்கமாகும். மனிதகுலம் மிகவும் ஒற்றுமையின்றி வாழ்கிறது, அவருடைய தேவாலயத்தின் காணக்கூடிய ஒருமை கடவுள் உலகில் இருக்கிறார் என்பதற்கான உறுதியான சாட்சியமாக இருக்கும் என்பதை இயேசு அறிந்திருந்தார், மேலும் அவர் இயேசு கிறிஸ்து மூலம் உலகத்தை தம்முடன் சமரசம் செய்கிறார். ஒற்றுமையே உலக சிவிசேஷத்திற்கு அடித்தளம். ஆரம்பகால தேவாலயம் தொடங்கப்பட்டது உங்களுக்குத் தெரியும், அது சரியாக வேலை செய்தது. "அனைத்து விசுவாசிகளும் ஒன்றாக இருந்தனர் மற்றும் எல்லாவற்றையும் பொதுவாகக் கொண்டிருந்தனர்." (அப்போஸ்தலர் 2:44) "ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் கோவில் நீதிமன்றங்களில் ஒன்றாகக் கூடினர்." (அப்போஸ்தலர் 2:46) "அனைத்து

same mind or heart. "May the God who gives endurance and encouragement give you a spirit of unity among yourselves as you follow Christ Jesus." (Romans 15:5) "So that with one heart (the New American Standard says "with one mind" which is the same difference) "with one heart and mouth you may glorify the God and Father of our Lord Jesus Christ." (v. 6) "Accept one another, then, just as Christ accepted you, in order to bring praise to God." (v. 7)

Paul told the Corinthians the same thing "I appeal to you, brothers, in the name of our Lord Jesus Christ, that all of you agree with one another so that there may be no divisions among you and that you may be" (look at this) "perfectly united in mind and thought." (1 Corinthians 1:10)

Can you imagine the chaos if your body had more than one mind? Can you imagine having two brains up there, one saying "I think I want to eat?" The other one saying, "No, I don't want to eat." One says, "I think I want to get up and exercise." The other one says, "No, I'm tired. I think I'm just going to sit here for a little while." Can you imagine? The question is how can we have one mind? How can we be "perfectly united in mind," when we know that we've got different opinions, judgments, preferences, and even different personal convictions?

The one mind has to be the mind of Christ. "Have this mind in you which was also in Christ Jesus." Do you remember? You say, "Well, what mind was that?" (Philippians 2:5) He went on to tell us, "Who, being in very nature God, did not consider equality with God something to be grasped (held on to), but made himself nothing, taking the very nature of a servant, being made in human likeness. And being found in appearance as a man, he humbled himself and became obedient to death—even death on a cross!" (Philippians 2:6-8) That's the mind.

But, what does it mean to be of the same mind with one another? It means to have the same selfless sacrificing mind of Christ that puts others ahead of self even to the point of death. That's the command.

How many things would we argue about if the very foremost part of our mindset was: I love you so much that I will gladly die for you? Do you suppose that might dilute trivial arguments? I love you so much I'd die for you. Unity is not the result of total agreement on every opinion. They never arrived at that in Rome, some of them still celebrated those days and some didn't. Some of them still ate vegetables and others ate meat. It's not the result of total agreement on every opinion. **Unity is the result of two people putting each other's interest ahead of their own,** and that's the only way it will ever happen. "You be of the same mind" doesn't mean you have to be of my mind or that I have to be of your mind. It means that together we share the very mind of Christ. Our convictions on the side issues will not always agree, but the Christ who unites us is bigger

விசுவாசிகளும் உள்ளத்தாலும் மனதாலும் ஒன்றாயிருந்தனர். யாரும் அவருடைய உடைமைகள் எதுவும் தனக்குச் சொந்தமானது என்று கூறவில்லை.

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் "கடவுளைத் துதித்து, எல்லா ஜனங்களின் தயவையும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களை கர்த்தர் தினமும் அவர்களுடைய எண்ணிக்கையில் கூட்டினார்." (அப்போஸ்தலர் 2:47) கொள்கை தெளிவாக உள்ளது. உங்களிடம் உண்மையான ஒற்றுமை இருக்கும் இடத்தில், உங்களுக்கு வளர்ச்சி இருக்கும். அதனால்தான் இயேசு அதற்காக மிகவும் கடினமாக ஜெபித்தார், அதனால்தான் பிசாசு அதை மிகவும் கடுமையாக எதிர்த்துப் போராடுகிறது.

ரோமில் இருந்த முதல் நூற்றாண்டு தேவாலயம் ஜெருசலேம் தேவாலயம் போல் இல்லை. ரோமில் உள்ள தேவாலயம் ஜெருசலேமில் உள்ளதைப் போல ஒரே மாதிரியாக இல்லை. இல்லை, ரோமில் உள்ள இந்த தேவாலயம் புறஜாதிகள் மற்றும் யூதர்களின் கலப்பின கூட்டுறவு, இது பிரச்சனைகளுக்கு வழிவகுத்தது.

1. வெவ்வேறு கலாச்சாரங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் வெவ்வேறு கருத்துக்களால் உடலுக்குள் கொண்டு வந்த பதற்றம். நீங்கள் பலதரப்பட்ட நபர்களைக் கொண்டிருக்கும் எந்த நேரத்திலும், நீங்கள் பலவிதமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கப் போகிறீர்கள், அது பதற்றத்தை உருவாக்கும். வரலாறு முழுவதும் பெரும்பாலான நேரங்களில், ரோம் விஷயத்தைப் போலவே, இது பொதுவாக கருத்து விஷயங்களாக இருப்பதால், கோட்பாட்டின் விஷயங்கள் அல்ல.

பிரச்சனையின் அடிப்படை என்னவென்றால், பெரும்பான்மையான கிறிஸ்தவர்கள் புறஜாதிகளாக இருந்தனர், மேலும் பெரும்பான்மையினராக, அவர்கள் தங்கள் வழியில் விஷயங்களைச் செய்ய விரும்பினர். மறுபுறம் யூதர்கள் "ஆனால் நாங்கள் நீண்ட காலமாக கடவுளின் உடன்படிக்கையின் மக்களாக இருந்தோம்;

than the opinions that divide us. The convicting testimony of Christian unity is not that we are all alike but that we are one even though we are not all alike.

The reason that the church grew so well in the first century is not by making all the Gentiles become Jews so that everybody would be alike. What was incredible about the church, particularly churches like the one in Rome is that the Jews stayed Jews by culture, the Gentiles stayed Gentiles, but for the first time in history, they treated each other not just with civility. They treated each other like family. That caused the whole world to stand up and say, "What on earth is going on with those folks?" The answer was: Jesus came from heaven and changed their lives. What Jesus prayed for is right. Real unity is the greatest testimony for Him and the very basis for evangelism. God's church so desperately needs to learn that principle and that power source.

Most of us grew up hearing, if you ever had a matter of disagreement, that really there are just three possible scenarios. You can either both be wrong, that's possible, or one of you can be right, and the other one wrong. But if you're disagreeing, then the two of you can't possibly both be right. After all, you're disagreeing. Paul said, "Hear me church, if it does not violate God's Word, let both be all right." He asked the Romans, "Do you want to observe this special day? That's all right. You don't want to observe that other day? That's all right, too. Do you want to eat meat?" That's all right. You don't care about eating meat? That's all right, too." He concluded by stating "Accept one another, then, just as Christ accepted you, in order to bring praise to God." (Romans 15:7)

There are a lot of things, not everything, but a lot of things in this world where you can be different and you can be all wrong. That's important to learn. Romans 15:7 says, "Accept one another, then, just as Christ accepted you."

Three practices:

1. Use God's standards to bind the body.

I want to be clear on this because I know I've emphasized the acceptance because that's the nature of our command. Someone might incorrectly assume that I'm promoting kind of a laissez-faire (deliberate abstention from direction), a let everything go attitude that never challenges sin, never challenges false teaching—WRONG! ABSOLUTELY, UNEQUIVOCALLY WRONG! A major function of God's Word is to protect us by letting us know those things are neither opinions or optional. There's never been a time when God doesn't expect obedience from His people. But, let's be careful not to bind on others what's beyond the teaching of God's Word. That's exactly what the Pharisees did. If you haven't read Matthew, Mark, Luke, and John lately, go back and read them because Jesus' most scathing remarks were for the

நாங்கள் எங்கள் வழியில் விஷயங்களைச் செய்ய வேண்டும்" என்று கூறினர். அப்படியாவது பேசுவதை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அல்லது "நான் இந்த தேவாலயத்தில் பல வருடங்களாக இருக்கிறேன். நாங்கள் இப்படிச் செய்வது அல்லது அப்படிச் செய்வது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால், வேறு எங்காவது செல்லுங்கள்" என்று சொல்லுங்கள். அந்த எண்ணம் மிக மிக சிறிய தேவாலயத்திற்கு ஒரு மருந்து. இப்போது ரோமில் அதுதான் நடக்கிறது. இது முக்கிய கோட்பாட்டின் மீதான பதற்றம் அல்ல.

அவர்கள் கொலோசேயில் இருந்ததைப் போல கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத்தைப் பற்றி வாதிடுவதில்லை. அவர்கள் பிராயச்சித்தத்தின் போதுமானதைப் பற்றி பேசவில்லை. அவர்கள் கலாத்தியாவில் இருந்ததைப் போல அப்போஸ்தலர்களின் அதிகாரத்தைப் பற்றி வாதிடுவதில்லை. அவர்கள் ஞானஸ்நானத்தின் பங்கு பற்றி வாதிடவில்லை. அவர்கள் கொரிந்துவில் போல கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தின் துஷ்பிரயோகங்கள் அல்லது புறக்கணிப்பு பற்றி பேசவில்லை. வெவ்வேறு கலாச்சாரங்கள் கொண்ட வெவ்வேறு கருத்துக்களால் பதற்றம் உள்ளது.

இந்த யோசனைகளில் சில எவ்வளவு அற்பமானவை என்பதை பின்வருவது காட்டுகிறது. "எவருடைய நம்பிக்கை பலவீனமாக இருக்கிறதோ, அவரை சர்ச்சைக்குரிய விஷயங்களில் தீர்ப்பு வழங்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

அ. ஒரு மனிதனின் நம்பிக்கை எல்லாவற்றையும் சாப்பிட அனுமதிக்கிறது, ஆனால் நம்பிக்கை பலவீனமாக இருக்கும் மற்றொரு மனிதன் காய்கறிகளை மட்டுமே சாப்பிடுகிறான். எல்லாவற்றையும் உண்ணும் மனிதன் சாப்பிடாதவனை இழிவாகப் பார்க்கக்கூடாது, எல்லாவற்றையும் சாப்பிடாத மனிதன் சாப்பிடுகிறவனைக் கண்டிக்கக்கூடாது, ஏனென்றால் கடவுள் அவனை ஏற்றுக்கொண்டார். வேறொருவரின் வேலைக்காரனை நியாயந்தீர்க்க நீங்கள் யார்? தனது சொந்த எஜமானரிடம் அவர் நிற்கிறார்

judgmental, hypocritical, narrow-minded legalism that went beyond God's Word. Jesus said on more than one occasion, "You're making a mockery of God's Word."

The great danger facing God's people in any generation is gradually accumulating a system of "dos and don'ts" that often times goes beyond God's Word. It is more cultural than Biblical. For example, before the days of air conditioning the windows were open to help cool the building. This allowed flies to enter. A cover, a big white cloth cover, was placed over the bread and fruit of the vine to keep the flies off. As time passed the building was air conditioned, the windows were closed and flies ceased to be a problem. Someone asked "How come we've still have that tablecloth over the table?" Someone replied "I don't know. Why don't we take it off?" There wasn't any argument about the elements of the bread or the fruit of the vine, or about how often it was to be taken. But great concern about the tablecloth with some contending it was not scriptural to not have the bread and the fruit of the vine covered while others contended that the cover was totally insignificant. The disagreement became so great they could no longer meet together. They ceased to have the mind of Christ. They were no longer united in the mind of Christ.

The same thing could be said about dress styles, hair lengths, types of songs to sing, and a hundred other things. You're allowed to have your convictions on those things. But if they are beyond God's standards, then bind them only on yourself. That's exactly what Paul said, "Whatever you believe about these things keep between yourself and God. Blessed is the man who does not condemn himself by what he approves." (Romans 14:22)

2. **Your greatest right is your right to forego your rights.** Jesus Christ called us to be free. "Then you will know the truth, and the truth will set you free." (John 8:32) But if you have opinions and they're distinctly opinions that you can't allow any room on without being miserable, you're not free but a slave to your opinion. Romans 14 teaches that a mature Christian will give on an opinion, a practice, or a conviction not designated or bound by God for the sake of harmony for the body. The refusal to do this is a catalyst for disharmony.

"We who are strong ought to bear with the failings of the weak and not to please ourselves." (Romans 15:1) The number one thing that brings disunity in any church is selfishness. I want it my way no matter what! Paul says, "Don't let that characterize you." The truly mature Christian realizes he or she has the option, in fact the privilege, of giving up his rights, for the rights of others.

3. **The key to unity is discipleship.**

"May the God who gives endurance and encouragement give you a spirit of unity among yourselves" (notice) "as

அல்லது விழுகிறார். மேலும் அவர் நிற்பார், ஏனெனில் ஆண்டவர் அவரை நிலைநிறுத்த வல்லவர்.

பி. ஒரு மனிதன் ஒரு நாளை மற்றொன்றை விட புனிதமானதாக கருதுகிறான்; மற்றொரு மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரே மாதிரியாக கருதுகிறான். ஒவ்வொருவரும் அவரவர் மனதில் முழு நம்பிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். ஒரு நாளை விசேஷமாகக் கருதுபவர் இறைவனுக்குச் செய்கிறார். இறைச்சி உண்பவன், இறைவனுக்கு உண்பவன், கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்துகிறான்; புறக்கணிக்கிறவன் கர்த்தருக்குச் செய்து, தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறான்." (ரோமர் 14:1-6)

அவர்கள் முரண்படும் இரண்டு விஷயங்களைப் பார்க்கிறீர்களா?

அ. நாம் இறைச்சி சாப்பிட வேண்டுமா? வெளிப்படையாக, இறைச்சி சிலைகளுக்கு பலியிடப்பட்டிருக்கலாம் என்று சூழல் குறிக்கிறது. அப்போது நாம் எந்த இறைச்சியையும் தொட்டுவிட்டு, காய்கறிகளை சாப்பிட்டுவிட்டு மேலே செல்ல வேண்டுமா?

ப. நாம் விடுமுறை நாட்களை புனித நாட்களாக கொண்டாட விரும்பும் சில நாட்களை சிறப்பு நாட்களாக அனுசரிக்கலாமா? அவர்கள் வாதிடுகிறார்கள் மற்றும் பதற்றம் உருவாகிறது, "நான் இதை சாப்பிடலாம் என்று நினைக்கிறேன்." "இல்லை, நீங்கள் அதை சாப்பிட முடியாது என்று நான் நினைக்கிறேன்." "இந்த நாளை நாம் அனுசரிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்." "இல்லை, உன்னால் அதைச் செய்ய முடியாது என்று நினைக்கிறேன்."

பிரச்சினைகள் மிக முக்கியமானவை அல்ல. முக்கியமானது என்னவென்றால், இயேசு ஜெபித்த ஒற்றுமை ரோமானிய கிறிஸ்தவர்களால் அழிக்கப்படலாம், அவர்கள் அமைதியாக ஒன்றாக வாழ கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றால். எனவே அவர்கள் பிரச்சினையைப் புரிந்துகொண்ட பிறகு, பவுல் அவர்கள் வாழ்வதற்கான கொள்கைகளை வழங்குகிறார். நாம் வாழ வேண்டும்

you follow Christ Jesus." (Romans 15:5) Jesus said, "Take up your cross and come and follow me." People who carry crosses don't fight. They don't fight because they've got something far more important on their minds.

If you are a disciple of Jesus Christ, you're daily dying to self, and if self is dying, then you do not quibble over petty issues. "Accept one another, then, just as Christ accepted you." It would amaze us just how united we could be if our focus was on Christ and sharing Him with the world that doesn't know Him. Dying to self daily will let Him live in us more each day. Discipleship really is the key to unity.

If you're not united with Jesus, you can't be united with everybody else. But if you are in Christ, then you can have the mind of Christ, and that will allow you to be of one mind then with all the other believers in God's church, wherever it may assemble. There is only one way to be united with Christ, you must die to sinful self and be buried with Him for Him to raise you to the new life and add you to His Body, His church. Amazing Grace #1309, Steve Flatt, April 13, 1997

Encouraging One Another

Encouraging one another is so important whether you're talking about a family, a person, a ministry or a church. The real question is what role are we playing, building up or tearing down?

Our launching pad today is 1 Thessalonians 5:11. It's a launching pad because it's just one of several verses in the New Testament where we're commanded to encourage one another. Paul wrote to that church stating, "Therefore encourage one another and build each other up, just as in fact you are now doing."

Biblical encouragement can be examined by five questions.

1. What are we talking about when we talk about encouragement?

Most people associate encouragement with flattery or compliments or trite little expressions like: "Oh you look nice today" or "Have a nice day," or "Take care." That's not what encouragement is. Those expressions are fine, nothing wrong with them, but they are not Biblical encouragement.

Encouragement means to put courage in. Isn't that a great concept? I encourage a fellow human being when I instill in his or her heart courage to face the world, that's encouragement. The Greek root word translated encourage in our New Testament is *paracollatos*, the verb form of the noun, *paraclete*. *Paraclete* which means to lay alongside. Jesus said there will be a comforter. Some translations use the word "encourager" who will come alongside you for the purpose of building up your life. (John 14) He was

என்று அவர் விரும்பும் அதே கொள்கைகள் இவை. "எனவே, ஒருவரையொருவர் நியாயந்தீர்ப்பதை விட்டுவிடுவோம், மாறாக, உங்கள் சகோதரரின் வழியில் எந்த தடையும் அல்லது தடையும் வைக்காதபடி உங்கள் மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்." (ரோமர் 14:13) "எனவே எல்லா முயற்சிகளையும் செய்வோம்" (என் பைபிளில் நான் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளேன்) "சமாதானத்திற்கும் பரஸ்பர மேம்பாட்டிற்கும் வழிவகுக்கும் அனைத்தையும் செய்ய முயற்சி செய்யுங்கள்." (ரோமர் 14:19)

அதைச் சொல்வதை விடச் சொல்வது எளிது, ஏனென்றால் பிசாசு விஷயங்களைத் தூண்டிவிடப் போகிறது. போட்டி, பொறாமை, சந்தேகம், அவநம்பிக்கை போன்ற ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவார். ரோமில் உள்ள தேவாலயத்திற்கு மட்டுமல்ல, எந்தவொரு தேவாலயத்திற்கும் ஒருவரையொருவர் நியாயந்தீர்ப்பதையும் ஒருவரையொருவர் துப்பாக்கியால் சுடுவதையும் அவர் மிகவும் கடினமாக்கப் போகிறார். இந்தக் கொள்கைகளின்படி பூமியில் நாம் எப்படி வாழப் போகிறோம்? அற்ப விஷயங்களைப் பற்றி, கடவுளுடைய வார்த்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றி, உங்கள் கருத்தை வெறுமனே என் கருத்து வசனங்கள் பற்றி ஒருவர் மீது ஒருவர் தீர்ப்புகளை வழங்குவதை எப்படி விட்டுவிடப் போகிறோம்? பூமியில் எப்படி அமைதி மற்றும் பரஸ்பர மேம்பாட்டிற்கு இட்டுச் செல்லும் ஒவ்வொரு முயற்சியையும் செய்யப் போகிறோம்?

2. ஒரே மனம் அல்லது இதயத்துடன் இருங்கள். கிறிஸ்தவர்களிடையே ஒற்றுமையைப் பேணுவதற்கு ஒரே வழி, ஒரே மனது அல்லது இதயத்துடன் இருப்பதுதான். "நீங்கள் கிறிஸ்து இயேசுவைப் பின்பற்றும்போது, சகிப்புத்தன்மையையும் ஊக்கத்தையும் அளிக்கும் தேவன் உங்களுக்குள் ஒற்றுமையின் ஆவியைக் கொடுப்பாராக." (ரோமர் 15:5) "ஆகவே, ஒரே இதயத்துடன் (புதிய அமெரிக்க

referring, of course, to the coming of the Holy Spirit, and that is exactly what the Spirit does. His Spirit lays alongside our Spirit to encourage us.

Paracollatos is used 109 times in the New Testament. Most of the time it's translated encourage, sometimes exhort, sometimes comfort, but put all together you get the biblical idea of encouragement. One man's definition says, "Encouragement is the expression to help someone become a better Christian when life is rough." That's what encouragement is; that's putting courage in the heart.

Focus more on affirmation than appreciation. That may seem like a subtle difference to you, but it's really pretty major. Appreciation is usually for what somebody has done, it's performance based. I appreciate you for what you did, your accomplishments. There's nothing wrong with appreciation, but affirmation is more valuable. I appreciate you rather than something you've done for me. When we affirm, we encourage.

2. Who is responsible for the ministry of encouragement?

- Preachers**—"We sent Timothy, who is our brother and God's fellow worker in spreading the gospel of Christ, to strengthen and encourage you in the faith." (1 Thessalonians 3:2)
- Teachers**—Those who were teaching went everywhere encouraging the brethren. (Acts 15) You see encouragement is a vital part of preaching and teaching. I try never to construct a lesson by God's guidance without including in it elements of encouragement even if it's a lesson that may sting because it may rebuke us for our sin. But at the same time, we need to be built up to have the courage to live the way God wants us to live.
- Elders, pastors, overseers and bishops**—Titus 1 is a chapter that lists a criteria for elders, the kind of people they need to be. "He must hold firmly to the trustworthy message as it has been taught, so that he can encourage others by sound doctrine and refute those who oppose it." (Titus 1:9) Elders are to be men who know the truth, and who handle the truth rightly so that people are built up. That is extremely important. I have found invariably that churches that have leaders whose members do not respect them are discouraged churches. The converse of that is true; churches that have leadership they do respect are inevitably encouraged churches. It is incumbent upon elders to be encouragers.
- Those who are gifted to encourage**. Romans 12:5-8 lists areas of spiritual giftedness. As you go down through the list, one of those gifts is encouragement. Notice the

தரநிலை "ஒரே மனதுடன்" என்று கூறுகிறது) "ஒரே இதயத்துடனும் வாயுடனும் நீங்கள் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் கடவுளையும் தந்தையையும் மகிமைப்படுத்தலாம்." (வ. 6) "கிறிஸ்து உங்களை ஏற்றுக்கொண்டது போல, கடவுளுக்குப் புகழைக் கொண்டு வருவதற்காக ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்." (வ. 7)

கொரிந்தியருக்கு பவுல் இதையே சொன்னார்: "சகோதரரே, உங்கள் மத்தியில் எந்தப் பிரிவினையும் இல்லாமல், நீங்கள் இருக்கும்படிக்கு, நீங்கள் அனைவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் ஒத்துப்போக வேண்டும் என்று நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்" (பாருங்கள். இது) "மனதிலும் சிந்தனையிலும் முழுமையாக ஒன்றுபட்டுள்ளது." (1 கொரிந்தியர் 1:10)

உங்கள் உடலில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனம் இருந்தால் குழப்பத்தை உங்களால் கற்பனை செய்ய முடியுமா? "நான் சாப்பிட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்?" என்று இரண்டு மூளைகள் இருப்பதை உங்களால் கற்பனை செய்ய முடியுமா? மற்றவர், "இல்லை, நான் சாப்பிட விரும்பவில்லை." ஒருவர் கூறுகிறார், "நான் எழுந்து உடற்பயிற்சி செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்." மற்றவர், "இல்லை, நான் சோர்வாக இருக்கிறேன், நான் இங்கே சிறிது நேரம் உட்காரப் போகிறேன் என்று நினைக்கிறேன்." உன்னால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிகிறதா? நாம் எப்படி ஒரே மனதாக இருக்க முடியும் என்பதே கேள்வி. வெவ்வேறு கருத்துக்கள், தீர்ப்புகள், விருப்பங்கள் மற்றும் வெவ்வேறு தனிப்பட்ட நம்பிக்கைகள் கூட நம்மிடம் உள்ளது என்பதை அறிந்தால், நாம் எவ்வாறு "மனதில் முழுமையாக ஐக்கியமாக" இருக்க முடியும்?

ஒரே மனம் கிறிஸ்துவின் மனமாக இருக்க வேண்டும். "கிறிஸ்து இயேசுவில் இருந்த இந்த எண்ணத்தை உங்களுக்குள்ளும் இருங்கள்." உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? நீங்கள், "சரி, அது என்ன மனம்?" (பிலிப்பியர்

gift of encouragement is listed separately from the gift of teaching. In other words, teachers are encouragers, but you don't have to be a teacher to be an encourager. There are some people who have been gifted and talented by God to be able to share that buoying spirit in the life of another. One Biblical example is Barnabas but that was not his real name. His real name was Joseph of Cyprus, but they named him Barnabas which means son of encouragement.

We read about Barnabas first in Acts 4, when he went and sold a field, took all the proceeds, and laid it at the apostles' feet. Don't you know that put courage in the apostles' hearts? Then we read in Acts 9 that a fellow by the name of Saul of Tarsus had been persecuting the church. He had been converted, but no one trusted him early on. A fellow by the name of Bar-na-bas, the son of encouragement, went and stood at his side and put courage in his heart. Next, Barnabas goes to help a fledgling Gentile church in Antioch. (Acts 11) Barnabas appears to have been putting courage in somebody else. He had the gift of encouragement.

- e. The entire body ultimately has the responsibility. Sure, not everyone is as gifted as some, but each of us has the responsibility to encourage. "Therefore encourage one another and build each other up." (1 Thessalonians 5:11) That's not addressed to preachers, that's addressed to the entire body. Some parts are better at it than others. But as with our physical bodies all the members of the body come to help that body part in need. The same thing here—the entire spiritual body encourages those members in need. Frankly, it's not healthy for an entire church to be dependent upon a few members to do all the encouraging. You need many, many, many people building up what a few are constantly trying to tear down. So we're all in this ministry of encouragement.

3. When do we encourage?

- a. Encourage when assemblies together. "And let us consider how we may spur one another on toward love and good deeds. Let us not give up meeting together, as some are in the habit of doing, but let us encourage one another—and all the more as you see the Day approaching." (Hebrews 10:24-25) That says very clearly that the primary reason Christians assemble is to encourage.

All my life I've heard and read Hebrews 10:24-25 from the old King James Bible, "Forsake not the assembly." I've heard it always in the context you come to church meaning assemble together. But I seldom heard the next part which was right there in the same verse "so that you can be encouraged and so you can encourage."

"What is it that you can do when you assemble that you

2:5) அவர் எங்களிடம் கூறினார், "கடவுளுடைய இயல்பிலேயே, கடவுளுடன் சமமாக இருப்பதைப் பற்றிக் கொள்ளாமல், தன்னை ஒன்றும் செய்யாமல், ஒரு வேலைக்காரனின் இயல்பை எடுத்துக்கொள்கிறார். , மனித சாயலில் படைக்கப்பட்டு, ஒரு மனிதனாக தோற்றமளித்து, தன்னைத் தாழ்த்தி, மரணம் வரை-சிலுவை மரணம் வரைக்கும் கீழ்ப்படிந்தார்!" (பிலிப்பியர் 2:6-8) அதுதான் மனம்.

ஆனால், ஒருவரோடு ஒருவர் ஒரே எண்ணத்தில் இருப்பதன் அர்த்தம் என்ன? கிறிஸ்துவின் அதே தன்னலமற்ற தியாக மனதைக் கொண்டிருக்க வேண்டும், அது மரணம் வரையிலும் மற்றவர்களை தன்னை விட முன்னிலைப்படுத்துகிறது. அதுதான் கட்டளை.

நம் மனநிலையின் மிக முக்கியமான பகுதி: நான் உன்னை மிகவும் நேசிக்கிறேன், உனக்காக நான் மகிழ்ச்சியுடன் இறப்பேன் என்றால் எத்தனை விஷயங்களைப் பற்றி நாம் வாதிடுவோம்? இது அற்பமான வாதங்களை நீர்த்துப்போகச் செய்யும் என்று நினைக்கிறீர்களா? நான் உன்னை மிகவும் நேசிக்கிறேன், உனக்காக நான் இறப்பேன். ஒற்றுமை என்பது ஒவ்வொரு கருத்துக்கும் முழு உடன்பாட்டின் விளைவு அல்ல. அவர்கள் ஒருபோதும் ரோமுக்கு வரவில்லை, அவர்களில் சிலர் இன்னும் அந்த நாட்களைக் கொண்டாடினர், சிலர் இல்லை. அவர்களில் சிலர் இன்னும் காய்கறிகளை சாப்பிட்டார்கள், மற்றவர்கள் இறைச்சி சாப்பிட்டார்கள். இது ஒவ்வொரு கருத்துக்கும் முழு உடன்பாட்டின் விளைவு அல்ல. ஒற்றுமை என்பது இரண்டு பேர் தங்கள் சொந்த நலனை விட ஒருவருக்கொருவர் ஆர்வத்தை முன்வைப்பதன் விளைவாகும், அதுதான் எப்போதும் நடக்கும். "நீங்களும் அதே எண்ணத்தில் இருங்கள்" என்பதன் அர்த்தம் நீங்கள் என் மனதில் இருக்க வேண்டும் அல்லது நான் உங்கள் மனதில் இருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தமல்ல. நாம் ஒன்றாக கிறிஸ்துவின் மனதை பகிர்ந்து கொள்கிறோம் என்று அர்த்தம். பக்கச் சிக்கல்களில் நமது நம்பிக்கைகள்

can't do at home?" That's a pretty good question because you can do almost everything at home that you can do here. Can you pray at home? Sure. Can you preach? Yes. Can you sing? Sure, you can sing at home. What about the Lord's Supper? Sure. The Lord's Supper is taken to shut-ins and to people in the hospitals. You can do almost any part of what you do at church—you can give at home. So—what is it that you can do when assembled together that you can't do at home? You can encourage each other. You can't do that at home. You can't do that isolated from other Christians.

Now here is a question: Which would be more wrong? Not to assemble, or not to do what God says to do when you assemble? That's a pretty good question. Some Christians have an idea that you come, sit, listen and leave. "Whew, that's that, I've got that done for a week." They miss the command that we're here to encourage one another. I hope you assemble with a mindset of where's a brother or sister that I can build up today. Yes, we can do that when we sing to each other, and when we pray for each other. But we primarily do it one-on-one when we look at each other, love each other, shake hands, hug one another, and when our conversations go beyond, "Sure is raining outside, isn't it?" We gather together to build each other up. We encourage at every assembly.

- b. Encourage at every opportunity. It's not just when we assemble. "See to it, brothers, that none of you has a sinful, unbelieving heart that turns away from the living God. But encourage one another daily, as long as it is called today, so that none of you may be hardened by sin's deceitfulness." (Hebrews 3:12-13) That clearly says our responsibility to encourage one another is ever present. We are to encourage one another daily. By the way, that word has significant implications of what kind of body relationship we're supposed to have. We're supposed to encourage one another daily, but some of us don't even have contact weekly.

Now don't misunderstand what I'm saying. I'm not suggesting that this week, everybody call everybody else. Let me give you the illustration; take the physical body analogy again. You see, no member of my body is directly connected to every other member of the body. My foot is not touching my hand; at least by the way they are aligned in the body. No cell in my body is touching every other cell. But, every cell in my body is touching at least one other cell. Every member of my body, every appendage, is touching at least one other part of my body, and that's what we need to do. You can't be connected to everybody.

Every Christian cannot be personally connected to every other Christian on a daily basis. That's why it's everybody's responsibility to encourage daily. You

எப்பொழுதும் ஒத்துப் போவதில்லை, ஆனால் நம்மைப் பிரிக்கும் கருத்துக்களை விட நம்மை ஒன்றிணைக்கும் கிறிஸ்து பெரியவர். கிறிஸ்தவ ஒற்றுமையின் உறுதியான சாட்சி, நாம் அனைவரும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறோம் என்பதல்ல, ஆனால் நாம் அனைவரும் ஒரே மாதிரியாக இல்லாவிட்டாலும் ஒன்றுதான்.

முதல் நூற்றாண்டில் தேவாலயம் மிகவும் நன்றாக வளர்ந்ததற்குக் காரணம், எல்லாப் புறஜாதியாரையும் யூதர்களாக ஆக்கி, எல்லோரும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல. தேவாலயத்தில், குறிப்பாக ரோமில் உள்ளதைப் போன்ற தேவாலயங்களில் நம்பமுடியாதது என்னவென்றால், யூதர்கள் கலாச்சாரத்தின்படி யூதர்களாகத் தங்கினர், புறஜாதிகள் புறஜாதிகளாகத் தங்கினர், ஆனால் வரலாற்றில் முதல்முறையாக, அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நாகரீகத்துடன் நடத்தவில்லை. ஒருவரையொருவர் குடும்பம் போல் நடத்தினார்கள். அது முழு உலகமும் எழுந்து நின்று, "அந்த மக்களுடன் பூமியில் என்ன நடக்கிறது?" பதில்: இயேசு பரலோகத்திலிருந்து வந்து அவர்களின் வாழ்க்கையை மாற்றினார். இயேசு ஜெபித்தது சரிதான். உண்மையான ஒற்றுமையே அவருக்கு மிகப் பெரிய சாட்சியாகவும், மதப்பிரச்சாரத்திற்கான அடிப்படையாகவும் இருக்கிறது. கடவுளின் திருச்சபை அந்தக் கொள்கையையும் சக்தி மூலத்தையும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

நம்மில் பெரும்பாலோர், உங்களுக்கு எப்போதாவது கருத்து வேறுபாடு இருந்தால், உண்மையில் மூன்று சாத்தியமான காட்சிகள் உள்ளன என்று கேட்டு வளர்ந்தவர்கள். நீங்கள் இருவரும் தவறாக இருக்கலாம், அது சாத்தியம், அல்லது உங்களில் ஒருவர் சரியாக இருக்கலாம், மற்றவர் தவறாக இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் உடன்படவில்லை என்றால், நீங்கள் இருவரும் சரியாக இருக்க முடியாது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, நீங்கள் உடன்படவில்லை. பவுல், "நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள், அது கடவுளின்

need to be connected to somebody, and they need to be connected to you to such a degree that you have virtually daily contact. We need to have brothers and sisters in the Lord who love us and know us, spurring us on every day.

4. Why encourage?

We're talking about really getting into people's lives and building each other up. Why do we do it?

- a. We need to encourage one another because of the deceitfulness of sin. (Hebrews 3:13) Never underestimate the power of Satan and his determination to discourage us to the point of quitting and turning away from God. Body members severed from the body die. What were to happen if my big toe were cut off from my foot? You know what will happen, it's going to putrefy and decay. The old devil knows that if he can just get a child of God isolated and cut off from circulation, then he will get spiritual gangrene, and he will die.

What temptation is Satan trying to use on you right now? Is he trying to use pride, lust, just old discouragement, fear, uncontrolled anger, doubt, guilt or rebellion? What's he trying to work on you with? Whatever the temptation, his ultimate goal is to pull you away. He is trying to cut you off from Christ's body and the flow of His life-saving blood. The other members of His body are clutching on to you saying, "No, no, don't go. You need to stay, because you've got to be part of the body, and you are important." That's encouragement.

We make a grave mistake when we assume that everybody's spiritual health can be taken for granted. Nobody's spiritual health can be. That's why we need to encourage one another to help overcome the deceitfulness of sin.

- b. The reality of trials and troubles. It's no surprise to you that this world is just filled with suffering, pain, trial and trouble. That's here because we live in a fallen world, but God has allowed it to stay. That gives some people some problems. We can't get off talking about the theology of why there is suffering and pain in our world, but one thing God has made clear. "I've even allowed it to happen so that you will grow through it and understand how badly you need me." But the other part of that is we also learn from our trials and troubles how badly we need each other.

Not very many of us have our lives as neatly ordered as our apparel. There are people who desperately need encouragement. But they'll only take off the veneer, open up and let you know they need encouraging if they really sense that the ministry of encouragement is taken seriously. We need to encourage brothers and sisters because Satan is trying to pick us off one by one.

வார்த்தையை மீறவில்லை என்றால், இரண்டும் சரியாக இருக்கட்டும்." அவர் ரோமானியர்களிடம், "இந்த விசேஷ நாளை நீங்கள் கடைப்பிடிக்க விரும்புகிறீர்களா? அது சரி, நீங்கள் அதை மறுநாள் கடைப்பிடிக்க விரும்பவில்லை? அதுவும் சரி, நீங்கள் இறைச்சி சாப்பிட விரும்புகிறீர்களா?" அது பரவாயில்லை. இறைச்சி சாப்பிடுவதில் உங்களுக்கு அக்கறை இல்லையா? அதுவும் பரவாயில்லை" என்று கூறி முடித்தார், "கிறிஸ்து உங்களை ஏற்றுக்கொண்டது போல, கடவுளுக்குப் புகழைக் கொண்டுவருவதற்காக ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்."

நிறைய விஷயங்கள் உள்ளன, எல்லாம் இல்லை, ஆனால் இந்த உலகில் நிறைய விஷயங்கள் உள்ளன, அங்கு நீங்கள் வித்தியாசமாக இருக்க முடியும் மற்றும் நீங்கள் அனைவரும் தவறாக இருக்கலாம். கற்றுக்கொள்வது முக்கியம். ரோமர் 15:7 கூறுகிறது, "கிறிஸ்து உங்களை ஏற்றுக்கொண்டது போல் ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்."

மூன்று நடைமுறைகள்:

2. உடலைப் பிணைக்க கடவுளின் தரங்களைப் பயன்படுத்துங்கள்.

இதைப் பற்றி நான் தெளிவாக இருக்க விரும்புகிறேன், ஏனென்றால் நான் ஏற்றுக்கொள்வதை வலியுறுத்தினேன், ஏனென்றால் அது எங்கள் கட்டளையின் இயல்பு. நான் ஒரு வகையான லாயிஸெஸ்-ஃபெயரை (திசையிலிருந்து வேண்டுமென்றே புறக்கணிப்பதை) விளம்பரப்படுத்துகிறேன் என்று யாராவது தவறாகக் கருதலாம்.), பாவத்தை ஒருபோதும் சவால் செய்யாத, தவறான போதனையை ஒருபோதும் சவால் செய்யாத மனப்பான்மை அனைத்தையும் விடுங்கள் - தவறு! முற்றிலும், சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி தவறு! கடவுளுடைய வார்த்தையின் ஒரு முக்கிய செயல்பாடு, அந்த விஷயங்கள் கருத்துக்கள் அல்லது விருப்பங்கள் அல்ல என்பதை நமக்குத் தெரியப்படுத்துவதன் மூலம் நம்மைப் பாதுகாப்பதாகும். கடவுள் தம்

5. How do we encourage?

It's not simply by little trite expressions or flattery. How do you really encourage one another as long as it's called today?

a. We remind each other of God's promise. For one example, Paul is writing to a discouraged church. The whole church is worried because they are expecting Jesus to come back any minute. Some of their relatives have already died. They're all sad and saying, "Oh no, they've missed Jesus' coming. They died before He came back." So in 1 Thessalonians 4:13-18 Paul states these magnificent promises about the coming of Jesus. He said, "Don't worry about the dead; they are the ones who will rise first. Therefore, encourage one another with these words." See, whenever we gather, if someone is vulnerable enough to share with you, don't use trite statements or preach to him, but remind him of God's promises. He has promised to always be with us, hear every prayer we utter, take away our sins if we confess them and lay them before Him, give us strength in time of need, and never allow us to have more put on us that we're able to bear. Those are magnificent promises and when reminded of them you will have the courage to go on.

b. Granting genuine forgiveness. Paul, when writing to the church in Corinth, said there was a brother who was in some really deliberate and awful sin but he repented and some of them were holding him at arm's length. "Now instead, you ought to forgive and comfort him, so that he will not be overwhelmed by excessive sorrow." (2 Corinthians 2:7) The word comfort is that same Greek word, *paracollatos* that could just as easily be rendered encourage. See, forgiveness has to be visibly extended in order to be received.

I love the story of the fellow who went to the counselor because his marriage was having trouble. The counselor said, "What's the problem?" He said, "Every time we have a fight, my wife gets historical." The counselor said, "You mean hysterical." He said, "No, I mean historical. She brings up every bad thing I've ever done." Now I hope you can't relate to that in your marriage, but some people can. You must forgive to be forgiven.

Clara Barton, the founder of the American Red Cross, was a gracious lady, and on one occasion was reminded by a friend of hers of what someone had said about her that was so awful, so slanderous. Miss Barton said, "I don't know what you're talking about." The friend said, "Oh come on, the papers covered it, and everybody was talking about it." She went on three or four minutes. Finally, Clara Barton interrupted and said, "Oh, oh, oh that. I distinctly remember forgetting that." You know we don't really forget, but we can make a conscious

மக்களிடமிருந்து கீழ்ப்படிதலை
எதிர்பார்க்காத நேரமே இல்லை.
ஆனால், கடவுளுடைய வார்த்தையின்
போதனைக்கு அப்பாற்பட்டதை
மற்றவர்கள் மீது பிணைக்காமல்
கவனமாக இருக்க வேண்டும்.
அதைத்தான் பரிசேயர்கள்
செய்தார்கள். நீங்கள் சமீபத்தில்
மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா மற்றும் ஜான்
ஆகியோரைப் படிக்கவில்லை என்றால்,
திரும்பிச் சென்று அவற்றைப்
படியுங்கள், ஏனென்றால் இயேசுவின்
மிகக் கடுமையான கருத்துக்கள்
கடவுளுடைய வார்த்தைக்கு
அப்பாற்பட்ட நியாயமான,
பாசாங்குத்தனமான, குறுகிய
மனப்பான்மை கொண்ட
சட்டபூர்வமானவை. "நீங்கள்
கடவுளுடைய வார்த்தையைக் கேலி
செய்கிறீர்கள்" என்று இயேசு ஒன்றுக்கு
மேற்பட்ட முறை கூறினார்.

எந்த தலைமுறையிலும் கடவுளின் மக்கள்
எதிர்கொள்ளும் பெரும் ஆபத்து, "செய்ய
வேண்டியவை மற்றும்
செய்யக்கூடாதவை" என்ற அமைப்பை
படிப்படியாகக் குவிப்பதாகும், அது
பெரும்பாலும் கடவுளுடைய வார்த்தைக்கு
அப்பாற்பட்டது. இது பைபிளை விட
கலாச்சாரமானது. உதாரணமாக, ஏர்
கண்டிஷனிங் நாட்களுக்கு முன்பு,
கட்டிடத்தை குளிர்விக்க ஜன்னல்கள்
திறக்கப்பட்டன. இதனால் ஈக்கள் உள்ளே
நுழைய முடிந்தது. கொடியின் ரொட்டி
மற்றும் பழத்தின் மீது ஈக்கள் வராமல்
இருக்க ஒரு பெரிய வெள்ளை துணி மூடி
வைக்கப்பட்டது. நேரம் செல்ல செல்ல
கட்டிடம் குளிரூட்டப்பட்டதால்
ஜன்னல்கள் மூடப்பட்டு ஈக்கள் தொல்லை
இல்லாமல் போனது. ஒருவர் கேட்டார்
"எப்படி இன்னும் அந்த மேஜை துணியை
மேசையின் மேல் வைத்துள்ளோம்?"
ஒருவர் பதிலளித்தார் "எனக்குத்
தெரியாது. நாம் ஏன் அதை
கழற்றக்கூடாது?" ரொட்டியின் கூறுகள்
அல்லது கொடியின் பழங்கள் அல்லது
அதை எவ்வளவு அடிக்கடி எடுக்க
வேண்டும் என்பது பற்றி எந்த விவாதமும்
இல்லை. ஆனால் மேஜை துணியைப்

choice to not let it affect the way we treat that person or anyone related to it.

Sometimes and in some places, people repent of their sins, but they're made to feel like second-class Christians. You know that's not right. If you do that to someone else, you're not only not encouraging them, you're discouraging them.

Immediately following a list of people of great faith the Hebrews writer states "Therefore, since we are surrounded by such a great cloud of witnesses, let us throw off everything that hinders and the sin that so easily entangles, and let us run with perseverance the race marked out for us." (Hebrews 12:1) That great cloud of witnesses includes Abel, Noah, David, Jephthah, and many others, but it includes all those that are living, too. Let's cheer one another on in that rank.

Several years ago, Peter Uberoth was in town. Do you remember the name, Peter Uberoth? He was major league's baseball commissioner for a while, and he also headed up the 1984 Olympics that were held in Los Angeles. When he was speaking in Nashville, Uberoth asked, "Do you want me to tell you about the greatest athlete I've ever seen?" Now when you think about a man who has had as much exposure in sports as Uberoth, and he says that, every ear perked up. He said in the '84 Olympics, they had a 20,000 kilometers torch run serpentine all the way through the country. And each participant, if he met the criteria, would run for one kilometer. He would light his little torch from the previous runner, go one kilometer and light the next one. He had to pay \$3,000 for the privilege of doing that. Every bit of the \$3,000 went to charity.

Uberoth said, near the end, everybody was getting discouraged. It looked like costs might go over, you know the deadlines. He said, to motivate their forces in Los Angeles, what they would do is gather all their workers early in the morning and show news clips of the torch run the day before. It was just encouraging to see everybody cheering. Uberoth said we were in the office about 10:00 o'clock, late one night, and in comes a volunteer holding a videotape. He said there were only a handful of us there, ready to go home, beat to death, just tired. The volunteer said, "You've got to see this." He said, "Well, what is it?" "It's a videotape of the torch run." He said, "We'll see it in the morning." The volunteer said, "No, you've got to see it now." When they stuck it in, it was a little piece of amateur video.

It showed a narrow little road in New Mexico, and there were people lining each side about five deep. Along comes a runner running with a torch. Then as the runner stops and leans over to light the torch, you can't see the

பற்றிய பெரும் கவலை சிலருக்கு ரொட்டி மற்றும் கொடியின் பழங்கள் மூடப்படாமல் இருப்பது வேதப்பூர்வமானது அல்ல, மற்றவர்கள் கவர் முற்றிலும் முக்கியமற்றது என்று வாதிட்டனர். கருத்து வேறுபாடு மிகவும் பெரியதாக மாறியது, அவர்கள் இனி ஒன்றாக சந்திக்க முடியாது. அவர்கள் கிறிஸ்துவின் மனதைக் கொண்டிருப்பதை நிறுத்திவிட்டார்கள். அவர்கள் இனி கிறிஸ்துவின் மனதில் ஒன்றுபடவில்லை.

ஆடை நடைகள், முடி நீளம், பாடுவதற்கான பாடல்களின் வகைகள் மற்றும் நூறு விஷயங்களைப் பற்றி இதையே கூறலாம். அந்த விஷயங்களில் உங்கள் நம்பிக்கையைப் பெற உங்களுக்கு அனுமதி உண்டு. ஆனால் அவை கடவுளின் தராதரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவையாக இருந்தால், அவற்றை உங்கள் மீது மட்டும் பிணைத்துக் கொள்ளுங்கள். இதைத்தான் பவுல் சொன்னார், "இவைகளில் நீங்கள் எதை நம்புகிறீர்களோ அவைகளை உங்களுக்கும் கடவுளுக்கும் இடையில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். தான் அங்கீகரிக்கிறவற்றால் தன்னைத்தானே ஆக்கினைக்குள்ளாக்காத மனுஷன் பாக்கியவான்." (ரோமர் 14:22)

2. உங்கள் உரிமைகளைத் துறக்கும்

உரிமை	உங்கள்	மிகப்பெரிய
உரிமை.இயேசு	கிறிஸ்து	நம்மை
சுதந்திரமாக	இருக்க	அழைத்தார்.
"அப்பொழுது	நீங்கள்	சத்தியத்தை
அறிவீர்கள்,	சத்தியம்	உங்களை
விடுதலையாக்கும்.'	(யோவான் 8:32)	
ஆனால்	உங்களுக்கு	கருத்துகள்
இருந்தால்	மற்றும்	அவர்கள்
துக்கப்படாமல்	எந்த	இடத்தையும்
அனுமதிக்க முடியாது	என்ற	தெளிவான
கருத்துக்கள்	இருந்தால்,	நீங்கள்'
சுதந்திரமாக	இல்லை	ஆனால் உங்கள்
கருத்துக்கு	அடிமை.	ரோமர் 14, ஒரு
முதிர்ந்த	கிறிஸ்தவர்,	உடலின்
இணக்கத்திற்காக		கடவுளால்
நியமிக்கப்படாத	அல்லது	கட்டுப்படாத
ஒரு கருத்து,	ஒரு நடைமுறை	அல்லது

next recipient, it's obviously somebody short. A big burly policeman on a motorcycle is blocking the view. It takes a couple of minutes because apparently the torch is having a hard time being lit and the policeman is looking at his watch and he's obviously frustrated because they're running behind schedule. Finally, the torch is lit and then you see the top of a little blond head starting to move forward.

It's a little girl who is nine and suddenly the video catches her face and there's this bright, beaming, beautiful smile. But a second later, you notice one other thing, she is severely crippled. She can barely put one foot in front of the other. She is barely going. The crowds are beginning to cheer. Uberoth found out later her name was Amy and she had been practicing for one solid year, and the best she had ever gone was half a kilometer. The plan was for her to hand the torch off to an alternate at the half kilometer mark. It had to be a slight uphill grade. If it was level, she would have fallen over. They picked a special part of the road. She had worked a year with bake sales, raising the \$3,000 for her half kilometer. When she got to the half-kilometer mark suddenly there was rolled out a huge banner a block long with little pictures all over it and in gigantic letters, "RUN AMY RUN!" Her whole elementary school class was holding the banner and her whole school filled the entire block.

At that moment, she had already transferred the torch to the alternate; she saw that banner and she took it back. She edged forward again until she got to the end of the block and now absolutely exhausted, she started to turn it again and to turn it over, and at that point the whole school dropped the banner and ran out behind her swelling the street like a scene from "Rocky." They began to chant, "Run Amy Run." And she made it to the end of that kilometer and handed the torch. And the next fellow was off like a shot.

The closing scene of that amateur video showed her mother holding up little Amy. But then it turned to that burly policeman, who moments before had been looking at his watch, and his visor was up and with a handkerchief he was wiping the tears off his face.

See that's really what life is all about. We run as hard as we can carrying the torch of Jesus Christ. Sometimes we want to quit and drop it; sometimes we don't want to go on. But we're here to say to one another, run Steve run. Run Mary run. Don't give up. Amazing Grace #1310, Steve Flatt, April 27, 1997

Bear One Another's Burdens

Years ago there was German soldier who was slightly

நம்பிக்கையை வழங்குவார் என்று கற்பிக்கிறது. இதைச் செய்ய மறுப்பது நல்லிணக்கத்திற்கு ஒரு ஊக்கியாக உள்ளது.

"வலிமையுள்ள நாம் பலவீனமானவர்களின் தோல்விகளைச் சுமக்க வேண்டும், நம்மைப் பிரியப்படுத்தக்கூடாது." (ரோமர் 15:1) எந்த ஒரு சபையிலும் ஒற்றுமையின்மையை ஏற்படுத்தும் முதல் விஷயம் சுயநலம். எதுவாக இருந்தாலும் அது என் வழியில் வேண்டும்! பவுல் கூறுகிறார், "அது உங்கள் குணாதிசயத்தை அனுமதிக்காதீர்கள்." உண்மையான முதிர்ச்சியுள்ள கிறிஸ்தவர், மற்றவர்களின் உரிமைகளுக்காக தனது உரிமைகளை விட்டுக்கொடுக்கும் விருப்பத்தை, உண்மையில் பாக்கியம் இருப்பதை உணர்ந்துகொள்கிறார்.

4. ஒற்றுமைக்கான கிறிவுகோல் சீஷத்துவம்.

"சகிப்புத்தன்மையையும் ஊக்கத்தையும் அளிக்கும் தேவன் உங்களுக்குள் ஒற்றுமையின் ஆவியை உங்களுக்குத் தருவாராக" (கவனிக்கவும்) "நீங்கள் கிறிஸ்து இயேசுவைப் பின்பற்றும்போது." (ரோமர் 15:5) இயேசு, "உன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து என்னைப் பின்பற்று" என்றார். சிலுவைகளை சுமப்பவர்கள் சண்டையிடுவதில்லை. அவர்கள் மனதில் மிக முக்கியமான ஒன்று இருப்பதால் அவர்கள் சண்டையிடுவதில்லை.

நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவின் சீடராக இருந்தால், நீங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் சுயமாக இறந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள், மேலும் நான் இறந்து கொண்டிருந்தால், நீங்கள் சிறிய பிரச்சினைகளுக்கு சலிப்படைய வேண்டாம். "கிறிஸ்து உங்களை ஏற்றுக்கொண்டது போல், ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்." கிறிஸ்துவின் மீது கவனம் செலுத்தி, அவரை அறியாத உலகத்துடன் அவரைப் பகிர்ந்து கொண்டால், நாம் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக இருக்க முடியும் என்பது

wounded in a battle, and he went home to his mother. Mom said, "You need to go to the hospital. They have set one up down the street." So, he went to the hospital. When he walked in, he saw two doors. One said, "Seriously Wounded," the other one said, "Slightly Wounded." As he wasn't hurt badly, he went through the second door. He walked all the way down a long hall. Again there were two doors. One said, "Officers," and the other one said, "Non-Officers." Being an enlisted man, he took the non-officers door. Again, there was a long hall. He walked all the way to the end where he came to two more doors. The left one said, "Party Members," and the right one said, "Non-Party Members." Not being a party member he walked through the right-hand door and found himself back out on the street. Upon returning home his mother asked, "Well son, did they help you?" He said, "To tell you the truth mom, they didn't do a thing for me, but you ought to see the tremendous organization they have."

That little story reminds us again of the difference between an organization and an organism. An organization can be well-structured, but the members may not care at all about each other. But an organism, by its very nature, has a concern, a connection, and a togetherness for every part of the body. In a body there is a sharing, a caring, and a bearing of one another's burdens by the very nature of organisms.

"Bear one another's burdens and so fulfill the law of Christ." (KJV) "Carry each other's burdens and, in that way, you fulfill the law of Christ." (NIV) (Galatians 6:2)

What are the burdens that we need to bear for one another? The Greek word rendered burden is *bareos* meaning something that makes an overwhelming demand, that which brings sorrow or grief. A burden is anything that oppresses the spiritual development of a brother or a sister. Now mark that well. A burden is anything that oppresses the spiritual development of a brother or a sister.

With that definition, one can see quickly that burdens come in many different forms. For example, some burdens are spiritual. In fact, that is the immediate context of our command in Galatians 6:2. Go back to verse one. "Brothers, if someone is caught in a sin, you who are spiritual should restore him gently. But watch yourself, or you may also be tempted." Then our command, "Carry each other's burdens, and, in this way, you fulfill the law of Christ."

In Galatians 6:1, the word that is translated, "caught," those who are caught in a sin was a Greek word that was sometimes used to refer to an animal who found itself in a trap. That's an image, a metaphor, used all the way through Scripture. 2 Timothy 2:26 says, "Beware the snare of the devil." In James 1:14, James says, "But each one is tempted when, by his own desire, he is dragged away and enticed." The term that is used there refers to a fishing lure. You see it's not that we are unaware of what sin is, but we're often

நம்மை ஆச்சரியப்படுத்தும். தினமும் சுயமாக இறப்பது அவர் ஒவ்வொரு நாளும் நம்மில் அதிகமாக வாழ அனுமதிக்கும். சீஷம் உண்மையில் ஒற்றுமைக்கு முக்கியமானது.

நீங்கள் இயேசுவோடு ஒன்றுபடவில்லையென்றால், மற்றவர்களோடும் ஐக்கியமாக இருக்க முடியாது. ஆனால் நீங்கள் கிறிஸ்துவில் இருந்தால், நீங்கள் கிறிஸ்துவின் மனதைக் கொண்டிருக்க முடியும், அது கடவுளுடைய தேவாலயத்தில் உள்ள மற்ற எல்லா விசுவாசிகளுடன், அது எங்கு கூடினாலும் ஒரே மனதாக இருக்க உங்களை அனுமதிக்கும். கிறிஸ்துவன் ஐக்கியமாக இருப்பதற்கு ஒரே ஒரு வழி இருக்கிறது, நீங்கள் பாவமுள்ள சுயத்திற்கு இறந்து, அவருடன் புதைக்கப்பட வேண்டும், அவர் உங்களை புதிய வாழ்க்கைக்கு உயர்த்தவும், அவருடைய சரீரமாகிய அவருடைய தேவாலயத்தில் உங்களைச் சேர்க்கவும். அமேசிங் கிரேஸ் #1309, ஸ்டீவ் பிளாட், ஏப்ரல் 13, 1997

ஒருவரையொருவர் ஊக்குவித்தல்

நீங்கள் ஒரு குடும்பம், ஒரு நபர், ஒரு ஊழியம் அல்லது தேவாலயம் பற்றி பேசினாலும் ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்துவது மிகவும் முக்கியம். உண்மையான கேள்வி என்னவென்றால், நாம் என்ன பங்கு வகிக்கிறோம், கட்டியெழுப்புகிறோம் அல்லது கிழிக்கிறோம்?

இன்று நமது ஏவுதளம் 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:11. புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள பல வசனங்களில் இதுவும் ஒன்று என்பதால், ஒருவரையொருவர் ஊக்குவிக்கும்படி கட்டளையிடப்பட்டிருப்பதால், இது ஒரு துவக்கத் திண்டு. பவுல் அந்த தேவாலயத்திற்கு எழுதினார், "ஆகையால், நீங்கள் இப்போது செய்து கொண்டிருப்பது போல் ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்தி, ஒருவரையொருவர் கட்டியெழுப்பவும்."

பைபிள் ஊக்கத்தை ஐந்து கேள்விகளால் ஆராயலாம்.

3. ஊக்கத்தைப் பற்றி பேசும்போது நாம்

unaware, like an animal heading to a trap, of how insidiously we are being drawn in, and we are often unaware of how drastic the consequences are going to be to the point that we become so burdened that we fall underneath the weight.

I read a story this week about the white ants in Africa. It has become one of the major building nemeses on the entire continent. Folks will pick out a spot of ground, and they'll build a nice house. They think everything looks good and one day, maybe months or a couple of years later, the entire house just caves in. It's because the white ant lives underground, and never comes out onto the surface; it never sees the sun. It lives underneath the house and eats away inside the timbers to the point that, when it has done its damage, one can take his finger and poke a hole through the largest beam.

That's the way it is in many lives, including some of you. You look so good on the outside, but one day the whole life, the whole house just collapses because all that decay was on the inside and nobody knew it.

Burdens may be:

1. Sin. The worst burdens are those that are caused by yielding to our desires and sinning.
2. Emotional. This is not when we are a perpetrator of sin, but rather when we are the victim of sin. Maybe we have been mistreated, neglected. Maybe it's the result of fear or a grief. Emotional burdens overwhelm us at times.
3. Physical. These may be caused by illness or accident, impairment, or sometimes just by advancing age.
4. Financial - A financial calamity brought on by a layoff, a medical emergency, a poor investment strategy, or 101 other factors.

We don't have space to list all the ways and shapes that burdens take their form. But a burden is anything that oppresses the spiritual development of a brother or a sister.

Our responsibility to brothers and sisters as they face these burdens.

1. Be humble. You've got to be humble, or you're going to be of no use to anybody. I find it amazing that our command about bearing one another's burdens is couched between two bookend verses that say much the same thing. Galatians 5:26, the last verse of chapter 5 states, "Let us not become conceited, provoking and envying each other" and Galatians 6:3, "If anyone thinks he is something when he is nothing, he deceives himself." Isn't it interesting that the command to bear one another's burdens is found between two bookends. The reason more people in God's church don't bear more burdens is we think we're too good to get down there and help. "Don't think so much of yourself."

எதைப் பற்றி பேசுகிறோம்?

பெரும்பாலான மக்கள் ஊக்கத்தை முகஸ்துதி அல்லது பாராட்டுக்களுடன் தொடர்புபடுத்துகிறார்கள்: "ஒ நீங்கள் இன்று அழகாக இருக்கிறீர்கள்" அல்லது "ஒரு நல்ல நாள்" அல்லது "கவனமாக இருங்கள்" போன்ற சிறு சிறு வெளிப்பாடுகள். ஊக்கம் என்பது அதுவல்ல. அந்த வெளிப்பாடுகள் நன்றாக இருக்கின்றன, அவற்றில் எந்தத் தவறும் இல்லை, ஆனால் அவை பைபிளின் ஊக்கம் அல்ல.

ஊக்கம் என்பது தைரியத்தை உள்ளே வைப்பது என்பது ஒரு சிறந்த கருத்து அல்லவா? சக மனிதனுக்கு உலகை எதிர்கொள்ளும் தைரியத்தை அவனது இதயத்தில் புகுத்தினால், அதுவே ஊக்கம். நமது புதிய ஏற்பாட்டில் ஊக்கம் என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கிரேக்க மூல வார்த்தையானது பாராகோலாடோஸ், பெயர்ச்சொல்லின் வினை வடிவம், பாராக்லீட். பாராகிளிட் அதாவது பக்கவாட்டில் படுத்துக் கொள்வது. ஆறுதல் அளிப்பவர் இருப்பார் என்று இயேசு கூறினார். சில மொழிபெயர்ப்புகள் உங்கள் வாழ்க்கையை கட்டியெழுப்பும் நோக்கத்திற்காக உங்களுடன் வரும் "ஊக்குவிப்பவர்" என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகின்றன. (யோவான் 14) அவர் நிச்சயமாக, பரிசுத்த ஆவியின் வருகையைக் குறிப்பிடுகிறார், ஆவியானவர் அதைத்தான் செய்கிறார். அவருடைய ஆவி நம்மை ஊக்குவிப்பதற்காக நம் ஆவியுடன் சேர்ந்து இருக்கிறது.

பாராகோலாட்டோஸ்புதிய ஏற்பாட்டில் 109 முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பெரும்பாலான நேரங்களில் அது ஊக்கமளிக்கிறது, சில சமயங்களில் ஊக்கமளிக்கிறது, சில சமயங்களில் ஆறுதல் அளிக்கிறது, ஆனால் அனைத்தையும் ஒன்றாக இணைத்தால் நீங்கள் ஊக்கம் பற்றிய விவிலிய யோசனையைப் பெறுவீர்கள். ஒரு மனிதனின் வரையறை கூறுகிறது, "உற்சாகம் என்பது வாழ்க்கை கடினமானதாக இருக்கும்போது ஒரு சிறந்த கிறிஸ்தவராக மாற உதவும் வெளிப்பாடு

I've always been amused by the story of the lady who is caught in a flash flood underneath an underpass. The water is rising up to the floorboard. A young fellow in a four-wheel drive comes across the bridge up top, stops, opens the door and leans down. He sees that older woman and he yells, "Maam, can I help you?" She looks up and says, "Not from up there!"

He is of no use from up there. Humility is to see ourselves and be down there. Humility is the foundation of the command in Galatians 6:1, "...you who are spiritual should restore a brother." You see spiritual doesn't mean you're perfect. Spiritual doesn't necessarily mean you act any differently, or much better than your brother. Spiritual certainly doesn't mean having a self-righteous haughtiness. Being spiritual means being full of the spirit.

In the same context as our passage, Galatians 5:22-23, we know what being full of the Spirit means, don't we? It means having love, joy, peace, patience, goodness, gentleness, kindness, faithfulness, and self-control. Wrap all those up and you have a spirit of humility, don't you?

Too many times, we're like the people in a little town in Connecticut. It was a suburb of one of the major cities. Some of the people began to be a little incensed because there were reckless drivers running through their little suburb. So 53 of them put their names on a petition, took it to the sheriff and said, "Stop this in our town." The sheriff said, "I'll see what I can do." A few nights later, he put out a watch. Sure enough, he arrested five people for reckless driving through the town. All five of them had their names on the petition.

Sometimes we can proudly find faults in others that are also our own faults. If I am going to bear another's burden, whether that burden be spiritual, emotional, physical, or whatever, it starts by being humble, by being full of the spirit.

Many of you know the name Elza Huffard who wrote something that I'll never forget. "There was one who thought himself above me, and he was above me, until he had that thought." Isn't that good? It surely is right. Spiritual men and women are so cognizant of the need of God's grace in their own lives that they could never approach a brother in the spirit of arrogance.

So what do I do when I bear a burden? I examine my own humility. Am I being humble? Am I spiritual?

2. Be gentle - Galatians 6:1 says, "Be gentle, restore that brother with a spirit of gentleness." That's especially pertinent when the burden that we help bear is related to sin.

ஆகும்." அதுதான் ஊக்கம்; அது இதயத்தில் தைரியத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

பாராட்டுகளை விட உறுதிமொழியில் அதிக கவனம் செலுத்துங்கள். இது உங்களுக்கு ஒரு நுட்பமான வித்தியாசமாகத் தோன்றலாம், ஆனால் இது மிகவும் முக்கியமானது. பாராட்டு என்பது பொதுவாக யாரோ செய்த செயலுக்கு, அது செயல்திறன் அடிப்படையிலானது. நீங்கள் செய்ததற்கும், உங்கள் சாதனைகளுக்கும் நான் உங்களைப் பாராட்டுகிறேன். பாராட்டுவதில் தவறில்லை, ஆனால் உறுதிமொழி மிகவும் மதிப்புமிக்கது. நீங்கள் எனக்காக செய்ததை விட நான் உங்களை பாராட்டுகிறேன். நாங்கள் உறுதிப்படுத்தும்போது, நாங்கள் ஊக்குவிக்கிறோம்.

4. ஊக்குவிப்பு அமைச்சகத்திற்கு யார் பொறுப்பு?

a. மத போதகர்- "கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியைப் பரப்புவதில் எங்கள் சகோதரரும் கடவுளின் உடன் பணியாளருமான தீமோத்தேயுவை விசுவாசத்தில் உங்களைப் பலப்படுத்தவும் உற்சாகப்படுத்தவும் அனுப்பினோம்." (1 தெசலோனிக்கேயர் 3:2)

b. ஆசிரியர்கள் கற்பித்தவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் சென்று சகோதரர்களை உற்சாகப்படுத்தினர். (அப்போஸ்தலர் 15) பிரசங்கிப்பதிலும் போதிப்பதிலும் ஊக்கம் இன்றியமையாத பகுதியாக இருப்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். கடவுளின் வழிகாட்டுதலின் மூலம் ஒரு பாடத்தை உருவாக்க முயற்சிக்கிறேன், அதில் ஊக்கமளிக்கும் கூறுகளை சேர்க்காமல், அது ஒரு பாடமாக இருந்தாலும், அது நம் பாவத்திற்காக நம்மைக் கண்டிக்கக்கூடும். ஆனால் அதே சமயம், கடவுள் விரும்புகிற விதத்தில் வாழ தைரியம் இருக்க நாம் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும்.

c. மூப்பர்கள், போதகர்கள், மேற்பார்வையாளர்கள் மற்றும் ஆயர்கள்—டைட்டஸ் 1 என்பது ஒரு

3. Bear the burden. That bearing will take on different forms depending upon what the burden is. The sentence construction says, "Carry and keep on carrying the burden." It's the present/perfect tense, it's not just a "give it a lick and a promise". Hit it once and move on your way. The way the sentence is structured says, "You do it and do it for as long as it takes." If the burden is the result of a person's sin, Galatians 6:1 says, "Restore the brother or sister gently." Restore was the word used by ancient Greek doctors to refer to the setting of a broken bone. If you've ever had a bone set, you know you want it done carefully, you want it done gently. Most importantly it's done for healing, not for punishment.

If the burden is emotional, you bear it through counsel, hugs, listening and prayers. You may do that day after day after day, as long as that brother or sister carries the burden. If the burden is financial, the burden is borne by giving your money or other assistance. If it's a physical burden, you bear it through your time, effort, compassion, and energy. Whatever the cause, bearing the burden means carrying the load until the brother or the sister can walk unburdened on his own again. I love the old proverb that says, "A joy shared is a double joy. A burden shared is half a burden."

What does that demand?

1. Real dedication to fellowship

In a Peanuts cartoon some time ago, Lucy looked at Charlie Brown and said, "Why are we here on earth?" Old compassionate Charlie Brown looked at cynical Lucy and said, "We're here to help other people." Lucy thought a second and put a scowl back on her face and said, "Then why are other people on earth?" That's a question the world asks? Why is everybody else here to mess me up? I don't want anything to do with them as long as they don't bother me, "Live and let live, stay out of my business. Look out for number one and let everything else go." Let me tell you something, Christ challenges that. If we fall victim to that, then we're not God's church. We may be an organization, but we're not an organism. We're certainly not the Body of Christ. Fellowship means more than a handshake on Sunday morning. It means an integration of life.

We need to be like the two dogs I heard about in Barnsley, England. There was a little dog named Nick, a terrier, and another little dog named Percy, a Chihuahua. One day Percy was hit by a car. Percy's owner thought that poor Percy was dead. So that owner, Christine Harrison, took that little Chihuahua body and put it in a plastic bag, went out back and buried it in the back yard. Nick, the terrier, was heartbroken. He went over and dug up the plastic sack. With his teeth he drug it over by the house. When Christine came out and picked up that sack, the heart was beating. Percy, the Chihuahua not only lived, he totally recovered.

அத்தியாயம், இது பெரியவர்களுக்கான அளவுகோல்களை பட்டியலிடுகிறது, அவர்கள் எந்த வகையான நபர்களாக இருக்க வேண்டும். "அவர் கற்பிக்கப்பட்ட நம்பகமான செய்தியை உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும், அதனால் அவர் நல்ல கோட்பாட்டின் மூலம் மற்றவர்களை ஊக்குவிக்கவும், எதிர்ப்பவர்களை மறுக்கவும் முடியும்." (தீத்து 1:9) மூப்பர்கள் சத்தியத்தை அறிந்தவர்களாகவும், மக்கள் கட்டியெழுப்பப்படுவதற்கு உண்மையைச் சரியாகக் கையாள்பவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். அது மிகவும் முக்கியமானது. உறுப்பினர்களை மதிக்காத தலைவர்களைக் கொண்ட தேவாலயங்கள் ஊக்கமளிக்காத தேவாலயங்களாக இருப்பதை நான் எப்போதும் கண்டேன். அதற்கு நேர்மாறானது உண்மைதான்; தலைமைத்துவத்தை அவர்கள் மதிக்கும் தேவாலயங்கள் தவிர்க்க முடியாமல் ஊக்குவிக்கப்பட்ட தேவாலயங்களாகும். ஊக்குவிப்பவர்களாக இருப்பது பெரியவர்களின் கடமை.

d. ஊக்குவிக்கும் திறமை
படைத்தவர்கள். ரோமர் 12:5-8 ஆன்மீக கொடையின் பகுதிகளை பட்டியலிடுகிறது. நீங்கள் பட்டியலைப் பார்க்கும்போது, அந்த பரிசுகளில் ஒன்று ஊக்கம். ஊக்கமளிக்கும் பரிசு கற்பித்தல் பரிசிலிருந்து தனித்தனியாக பட்டியலிடப்பட்டுள்ளதைக் கவனியுங்கள். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஆசிரியர்கள் ஊக்குவிப்பவர்கள், ஆனால் ஊக்குவிப்பாளராக இருக்க நீங்கள் ஆசிரியராக இருக்க வேண்டியதில்லை. மற்றொருவரின் வாழ்க்கையில் அந்த உற்சாகமான உணர்வைப் பகிர்ந்து கொள்ள கடவுளால் பரிசாகவும் திறமையும் பெற்ற சிலர் உள்ளனர். ஒரு பைபிள் உதாரணம் பர்னபாஸ் ஆனால் அது அவருடைய உண்மையான பெயர் அல்ல. அவரது உண்மையான பெயர் சைப்ரஸின் ஜோசப், ஆனால் அவர்கள் அவருக்கு பர்னபாஸ் என்று

When I heard that story it reminded me that God is in the resurrection business. Christians are raised to a newness of life when baptized into that Christ. They are resurrected from their death to sin and given a new life pure and free from sin.

We're committed by the same spirit that brought Jesus back to life, just pulling people from the clutches of death as we bear their burdens. Folks, the church is a hospital, but it doesn't matter how organized we are if nobody gets cured. If we're going to bear one another's burdens, there's got to be a real dedication to fellowship.

2. A new definition of membership in the body.

We are members of the Body of Christ. (Romans 12:4-5 and 1 Corinthians 12) "Therefore we are members of one another." That's what being a body is all about. I think we need to be more like mountain climbers.

In 1953, you might remember the name Sir Edmund Hillary. He led the first team to go all the way to the zenith of Mount Everest. He had a guide with him, a Sherpa guide, whose name was Penzick Norgay. It's a good thing Norgay was with Sir Edmund Hillary because as they began their descent, Edmund Hillary's foot slipped and he so lost his balance that he fell completely, but Norgay had taken his pick and jammed it into the ice and because of the rope holding them together was able to keep hold of him until he was able to make his way over and grab hold of the mountain again. Otherwise, he would have fallen over a thousand feet. When they got down to the bottom, everybody was ready to make Penzick Norgay a hero, and he responded to the press, "No, no, no, I'm not a hero." He said, "Mountain climbers are tied to one another to help each other. That's just who we are."

He didn't want praise for that which was natural. He didn't want a claim for that which was expected. Our nature as a body demands that we be committed to mutual help.

The questions are.

1. Who is your line tied to? You can't all be tied to every member; that's just not possible, but your line had better be tied to some Christian brother or sister.
2. Who is going to hold you up when you slip and who will help bear your burdens?

Whybear the burden?

The answer is simple. It's right there in Galatians 6:2, "because it fulfills the law of Christ." "Well, what is the law of Christ?" I've looked all the way through the Bible and, in my opinion, Jesus gave that law when said to his apostles before a hostile group "A new command I give you, love one another as I have loved you, so you must love one another." (John 13:34)

பெயரிட்டனர், அதாவது ஊக்கத்தின் மகன்.

அப்போஸ்தலர் 4ல் பர்னபாவைப் பற்றி முதலில் வாசிக்கிறோம், அவன் சென்று ஒரு வயலை விற்று, அதில் கிடைத்த வருமானம் அனைத்தையும் எடுத்து அப்போஸ்தலர்களின் காலடியில் வைத்தான். அப்போஸ்தலருடைய இருதயங்களில் தைரியத்தை உண்டாக்கியது உனக்குத் தெரியாதா? அப்போஸ்தலர் 9-ல் தர்சஸ் சவுல் என்ற பெயருடைய ஒரு நபர் தேவாலயத்தைத் துன்புறுத்தியதாக வாசிக்கிறோம். அவர் மாற்றப்பட்டார், ஆனால் ஆரம்பத்தில் யாரும் அவரை நம்பவில்லை. ஊக்கத்தின் மகனான பர்னாபாஸ் என்ற பெயருடைய ஒரு தோழர், அவர் பக்கத்தில் சென்று நின்று, அவரது இதயத்தில் தைரியத்தை ஏற்படுத்தினார். அடுத்து, பர்னபாஸ் அந்தியோகியாவில் உள்ள ஒரு புதிய புறஜாதி தேவாலயத்திற்கு உதவ செல்கிறார். (அப்போஸ்தலர் 11) பர்னபாஸ் யாரோ ஒருவருக்கு தைரியம் கொடுத்ததாகத் தெரிகிறது. அவருக்கு ஊக்கமளிக்கும் பரிசு இருந்தது.

e. முழு உடலும் இறுதியில் பொறுப்பு. நிச்சயமாக, எல்லோரும் சிலரைப் போல திறமையானவர்கள் அல்ல, ஆனால் ஊக்குவிக்கும் பொறுப்பு நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ளது. "எனவே ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்தி, ஒருவரையொருவர் கட்டியெழுப்பவும்." (1 தெசலோனிகேயர் 5:11) இது பிரசங்கிகளுக்குக் குறிப்பிடப்படவில்லை, அது முழு உடலுக்கும் உரையாற்றப்படுகிறது. சில பகுதிகள் மற்றவர்களை விட சிறப்பாக இருக்கும். ஆனால் நமது உடல்களைப் போலவே, உடலின் அனைத்து உறுப்புகளும் தேவைப்படும் அந்த உடல் உறுப்புக்கு உதவ வருகின்றன. இங்கே அதே விஷயம் - முழு ஆன்மீக உடலும் தேவைப்படும் அந்த உறுப்பினர்களை ஊக்குவிக்கிறது. வெளிப்படையாகச் சொல்வதானால், ஒரு முழு தேவாலயமும் ஒரு சில உறுப்பினர்களைச் சார்ந்து

Now when Jesus gave that command, it really was a bit of a paradox to his listeners because he wasn't giving a new command to love one another. Leviticus 19:18 commands, "Love one another." That one was a thousand years before Jesus. But the new command was to "Love one another as I have loved you." That's how much I want you to love one another.

Did he bear our burdens? He surely did. He bore every burden that we have, and every burden that we will have on that cross on a hill called, "Calvary." Because of that, Christians know a newness of life now, and an eternal life in a perfect place called "Heaven." Jesus has given us the ultimate model of what it means to bear one another's burdens—that's the new command. Do it as long as it takes, as deep as it takes, as much as it takes. Bear one another's burdens and so fulfill the law of Christ. Amazing Grace #1313, Steve Flatt, May 25, 1997

Admonish One Another

There are many times where the Bible tells us to do certain things to one another. The reason for that is: We are the Body of Jesus Christ. We are members connected to one another, like a hand is connected to wrist, or a foot is connected to an ankle. Because we're connected, there are certain things we have to do for one another and to one another.

For example, the umbrella command is to "love one another." Right? Then we look at things like "accept one another," "encourage one another," and "forgive one another." This lesson may be the most difficult one to apply. How do you really love those members of the body who are not living as they should? What do we do for those kinds of folks?

A lot of times we do what the little girl said when she misquoted the great commission by just one word. She said, "Go ye into all the world and preach the gossip." That's close, but that's still very far away. I've searched the Bible on these one another passages, and I can't find a single command in the New Testament where it says, "Talk about one another."

"I myself am also persuaded of you my brethren that you also are full of goodness, filled with knowledge, able also to admonish one another." (Romans 15:14-KJV) Now admonish is not a word we use everyday. One of the most common synonyms for admonishing one another is instructing one another. That's the way it's rendered in the NIV.

The New International Dictionary of New Testament theology defines admonish; "It seeks to correct the mind, to put right what is wrong in order to improve the spiritual

ஊக்கமளிக்கும் அனைத்தையும் செய்வது ஆரோக்கியமானதல்ல. ஒரு சிலர் தொடர்ந்து கிழிக்க முயற்சிப்பதை உங்களுக்கு பல, பல, பலர் தேவை. எனவே நாம் அனைவரும் இந்த ஊக்குவிப்பு ஊழியத்தில் இருக்கிறோம்.

3. நாம் எப்போது ஊக்குவிக்கிறோம்?

அ. ஒன்றுகூடும் போது உற்சாகப்படுத்துங்கள். "அன்பு மற்றும் நற்செயல்களை நோக்கி ஒருவரையொருவர் எவ்வாறு தூண்டுவது என்று சிந்திப்போம். சிலர் சந்திப்பதை விட்டுவிடாமல், ஒருவரையொருவர் ஊக்குவிப்போம் - மேலும் நீங்கள் பார்க்கும்போது நாள் நெருங்குகிறது." (எபிரேயர் 10:24-25) கிறிஸ்தவர்கள் கூடிவருவதற்கான முதன்மைக் காரணம் ஊக்குவிப்பதே என்று அது மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

என் வாழ்நாள் முழுவதும் நான் எபிரேயர் 10:24-25 ஐ பழைய கிங் ஜேம்ஸ் பைபிளில் இருந்து "அசெம்பிளியை கைவிடாதே" என்று கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் தேவாலயத்திற்கு வரும்போது ஒன்றாகக் கூடுங்கள் என்று நான் எப்போதும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அதே வசனத்தில் அடுத்த பகுதியை நான் அரிதாகவே கேள்விப்பட்டேன், "இதனால் நீங்கள் ஊக்குவிக்கப்படுவீர்கள், அதனால் நீங்கள் ஊக்குவிக்கலாம்."

"வீட்டில் செய்ய முடியாததை நீங்கள் அசெம்பிள் செய்யும் போது என்ன செய்ய முடியும்?" இது ஒரு நல்ல கேள்வி, ஏனென்றால் நீங்கள் இங்கே செய்யக்கூடிய எல்லாவற்றையும் வீட்டிலேயே செய்யலாம். வீட்டில் பிரார்த்தனை செய்யலாமா? நிச்சயம். உங்களால் பிரசங்கிக்க முடியுமா? ஆம். பாட முடியுமா? நிச்சயமாக, நீங்கள் வீட்டில் பாடலாம். கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் பற்றி என்ன? நிச்சயம். கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் மூடப்படுவதற்கும், மருத்துவமனைகளில் உள்ள மக்களுக்கும் எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. தேவாலயத்தில் நீங்கள் செய்யும் எந்தப் பகுதியையும் நீங்கள் செய்யலாம் - நீங்கள் வீட்டில்

attitude." In other words, admonishment implies a re-direction of thinking. It is an instruction, but it's in the context of righting a wrong.

1. Counsel, to warn, or to correct.

Certainly, there is a place in the body for instruction and teaching. There is also a place in the Body of Christ for correction. That is not the same as negative teaching. There is a place in the body for positive instruction and there is a place in the body for positive correction. Admonishment is not about being negative at all. It's not about condemnation. It's not about judgmentalism; rather, it is a positive warning and guidance that is based on God's truth.

2. Admonishment from love and concern and not haughtiness.

Paul wrote about a brother who had been admonished, corrected and warned "Yet do not regard him as an enemy, but warn" (there's the same word as admonish) "but warn him as a brother." (2 Thessalonians 3:15) Admonishment isn't what you do to label somebody, it's not what you do to criticize somebody and it's not what you do to be ugly to somebody. It's to help brothers and sisters. It stems out of love and concern.

The classic example of an admonisher is a parent. Now moms and dads, I know you can relate to this. What does Ephesians 6:4 say? We've quoted it all of our lives, "Bring up your children in the nurture and the admonition of the Lord." Do you know what the word admonition is? It is the noun form of the verb, admonish. "Bring up your children in the admonition of the Lord."

Parents, a major part of your job is to teach your children. Can you, over the course of their entire childhood, only teach without correction? No, it just doesn't work that way. You don't want to nag or correct out of anger. You want to always be motivated by love. But a parent abdicates responsibility if he or she never corrects, never warns or never admonishes. I think parents, more than anybody else, know that wouldn't work. Yet, we parents also know that admonishing and re-directing of our children stems out of our great love for them. That's the way it is to be among Christians.

The apostle Paul practiced what he preached, didn't he? If you've read your New Testament at all, you know that Paul was not afraid to confront anybody, anywhere and at any time about sin in their lives. In Galatians 2:11, he confronted the apostle Peter. I had to confront him because he did the wrong thing. Acts 20:31, Paul admonished elders in the church. But I love the way that verse concludes when he says to those elders, "Remember that for three years I never stopped warning" there's the word, "warning each of you night and day with tears." Do you see the compassion and the love? Paul knew that at times admonishment was

கொடுக்கலாம். அப்படியென்றால் - நீங்கள் வீட்டில் செய்ய முடியாததை ஒன்றாகக் கூடியிருக்கும்போது நீங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? நீங்கள் ஒருவரையொருவர் ஊக்குவிக்கலாம். நீங்கள் அதை வீட்டில் செய்ய முடியாது. நீங்கள் மற்ற கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட முடியாது.

இப்போது இங்கே ஒரு கேள்வி உள்ளது: எது மிகவும் தவறாக இருக்கும்? ஒன்று கூடும் போது தேவன் சொல்வதைச் செய்யக் கூடாதா? அது ஒரு நல்ல கேள்வி. சில கிறிஸ்தவர்களுக்கு நீங்கள் வந்து உட்காருங்கள், கேளுங்கள், கிளம்புங்கள் என்று ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது. "ஐயோ, அதுதான், நான் அதை ஒரு வாரமாக முடித்துவிட்டேன்." ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்த நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம் என்ற கட்டளையை அவர்கள் தவறவிடுகிறார்கள். இன்று நான் உருவாக்கக்கூடிய ஒரு சகோதரன் அல்லது சகோதரி எங்கே என்ற எண்ணத்துடன் நீங்கள் ஒன்றுகூடுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆம், நாம் ஒருவருக்கொருவர் பாடும்போதும், ஒருவருக்காக ஒருவர் ஜெபிக்கும்போதும் அதைச் செய்யலாம். ஆனால் நாம் முதன்மையாக ஒருவரையொருவர் பார்க்கும்போது, ஒருவரையொருவர் நேசிக்கும்போது, கைகுலுக்கி, ஒருவரையொருவர் கட்டிப்பிடிக்கும்போது, எங்கள் உரையாடல்கள் தாண்டிச் செல்லும்போது, "நிச்சயமாக வெளியில் மழை பெய்கிறது, இல்லையா?" ஒருவரையொருவர் கட்டியெழுப்ப நாங்கள் ஒன்றுகூடுவோம். ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் நாங்கள் ஊக்குவிக்கிறோம்.

பி. ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஊக்குவிக்கவும். நாம் கூடும் போது மட்டும் அல்ல. "சகோதரர்களே, ஜீவனுள்ள தேவனை விட்டு விலகுகிற பாவமுள்ள, அவிசுவாசியான இருதயம் உங்களில் ஒருவருக்கும் இராதபடி பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். ஆனால், உங்களில் ஒருவரும் பாவத்தின்

the right thing to do, but there's a right way to do it.

A. Who is responsible for being an admonisher?

Whose ministry is it? First, it is the responsibility of leaders of the body. "Now we ask you, brothers, to respect those who work hard among you, who are over you in the Lord (look at this) and who admonish you. Hold them in the highest regard in love because of their work. Live in peace with each other." (1 Thessalonians 5:12-13)

In those two verses Paul recognizes the great difficulty of shepherding a church. He knows that those men who are going to serve as elders are going to at times need to redirect the thinking of some of the members who are in error. He charges us to support those men whose task it is to do so. Leaders cannot lead a church if they turn their head to sin because it will destroy their credibility. But it's also true that leaders can't lead if they are not supported by and respected by the body when they do admonish. Likewise, members will not be able to support leaders if they are not informed about what the leaders are attempting to correct or accomplish. If a church has leaders who care enough to confront carefully and lovingly, they should be held in the highest esteem by the members of that body.

B. Whose responsibility is it to admonish?

Yes, the leaders, but also the members of the body; "And we urge you, brothers," now Paul is addressing it to the entire church at Thessalonica, "we urge you, brothers, warn those who are idle, encourage the timid, help the weak, be patient with everyone." (1 Thessalonians 5:14) Again, that word, warn, is the Greek word for admonish. So Paul points to a reciprocal, brotherly ministry of Christians administering mutual and caring oversight. He said, "I want you to feel like you've got the responsibility to admonish one another." Why? Because we are members of one another. If you're going to obey the "one another" passages, you must understand what it means to be "members of one another." We're not members of an organization. We're members of an organism. We're members of a body, and we're connected to one another.

Most Christians are very afraid of mutual accountability. Very seldom do you see any admonishment going on between members. I think it's because of the fallacy of the most prevalent concept of what church is all about. That concept is: You assemble as a church, sit down, listen, and leave. I'm in charge of my life. You're in charge of yours. I don't mess with you, and you don't mess with me. That's not what membership in the Body of Christ means. Is that the way your hand relates to your arm? I don't have anything to do with you. You don't bother me. We just

வஞ்சகத்தால் கடினப்படாதபடிக்கு, இன்று அழைக்கப்படும்வரை, தினமும் ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்துங்கள். ." (எபிரெயர் 3:12-13) ஒருவரையொருவர் உற்சாகப்படுத்தும் நமது பொறுப்பு எப்பொழுதும் இருக்கிறது என்று அது தெளிவாகக் கூறுகிறது. நாம் தினமும் ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். மூலம், அந்த வார்த்தை நாம் என்ன வகையான உடல் உறவைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. நாங்கள் தினமும் ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும், ஆனால் நம்மில் சிலருக்கு வாரந்தோறும் தொடர்பு இல்லை.

இப்போது நான் சொல்வதை தவறாக புரிந்து கொள்ளாதீர்கள். இந்த வாரம் எல்லோரும் எல்லோரையும் அழைக்க வேண்டும் என்று நான் பரிந்துரைக்கவில்லை. உவமை தருகிறேன்; மீண்டும் உடல் ஒப்புமையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள், என் உடலின் எந்த உறுப்பும் உடலின் மற்ற உறுப்புகளுடன் நேரடியாக இணைக்கப்படவில்லை. என் கால் என் கையைத் தொடவில்லை; குறைந்தபட்சம் அவை உடலில் சீரமைக்கப்படுகின்றன. என் உடலில் உள்ள எந்த உயிரணுவும் மற்ற செல்களை தொடுவதில்லை. ஆனால், என் உடலில் உள்ள ஒவ்வொரு உயிரணுவும் குறைந்தபட்சம் ஒரு உயிரணுவைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. எனது உடலின் ஒவ்வொரு உறுப்பும், ஒவ்வொரு பிற்சேர்க்கையும், எனது உடலின் மற்றொரு பகுதியையாவது தொடுகிறது, அதைத்தான் நாம் செய்ய வேண்டும். நீங்கள் எல்லோருடனும் இணைந்திருக்க முடியாது.

ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவருடன் தனிப்பட்ட முறையில் இணைக்க முடியாது. அதனால் தினமும் ஊக்கப்படுத்துவது அனைவரின் பொறுப்பாகும். நீங்கள் யாரோ ஒருவருடன் இணைக்கப்பட வேண்டும்,

do our own thing. We are responsible for one another. The church is Christian people, an organism, not an organization.

C. What does it take to be an admonisher? If it's going to be a ministry that we do—how do we do it?

- a) *Be full of goodness.* "I myself am convinced, my brothers, that you yourselves are full of goodness." (Romans 15:14 NIV) See that's what allows them the ability to admonish. He says, you've got Christian character and you've got a level of maturity. Thus, you have the credibility when it comes time to admonish.

I don't know about you, but I don't respond very well when somebody storms in and attempts to set me straight. How about you? But, I listen and respond when someone in humility comes with their eyes filled with tears to talk to me about a misunderstanding, or maybe just an area where I'm wrong.

In his first letter to Corinth, Paul had some hard things to say to that church: "I am not writing this to shame you, brothers, but to warn you, as my dear children." (1 Corinthians 4:14) If you want people to listen to you when you admonish, you'd better walk with integrity and interact with humility. Judges tend to be full of themselves while admonishers tend to be full of goodness. There's a big, big difference.

- b) *Be filled with knowledge.* Again, in Romans 15:14, after he says be full of goodness, he says, "Be complete or be filled with knowledge." Now Paul is not speaking there about random knowledge, just having a lot of facts; he's talking about Christian knowledge. He's talking about knowing Scripture, but he means actually growing in Scripture. Paul compliments the Christians in Rome because they're not just going through Scripture, Scripture is going through them. When that happens, you have the ability to adequately and effectively admonish somebody.

"All Scripture is God-breathed..." (2 Timothy 3:16) is memory work for most of us, it talks about what Scripture is all about. What does the rest of the verse say? "...and is useful for teaching," yes, also for "rebuking, correcting..." See the ability to admonish is found in those who walk with Christ, who are filled with goodness, and the knowledge of Scripture. Admonishment, just like encouragement, forgiveness, acceptance, and just like every one of these "one another" passages in this series are just natural outflows of Jesus into the lives of others. Our Lord did every one of these things at the right time, to the right people and with the right attitude.

Now not everybody in the church can be an admonisher. There are some folks in every church

மேலும் நீங்கள் தினசரி தொடர்பு கொள்ளும் அளவிற்கு அவர்கள் உங்களுடன் இணைக்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் நம்மைத் தூண்டி, நம்மை நேசிக்கும், நம்மை அறிந்த சகோதர சகோதரிகள் கர்த்தருக்குள் இருக்க வேண்டும்.

5. ஏன் ஊக்குவிக்க வேண்டும்?

நாங்கள் உண்மையில் மக்களின் வாழ்க்கையில் நுழைந்து ஒருவருக்கொருவர் கட்டியெழுப்புவது பற்றி பேசுகிறோம். நாம் ஏன் அதை செய்கிறோம்? அ. பாவத்தின் வஞ்சகத்தின் காரணமாக நாம் ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். (எபிரெயர் 3:13) சாத்தானின் வல்லமையையும், கடவுளை விட்டு விலகும் அளவுக்கு நம்மை ஊக்கப்படுத்துவதற்கான அவனது தீர்மானத்தையும் ஒருபோதும் குறைத்து மதிப்பிடாதீர்கள். உடலில் இருந்து துண்டிக்கப்பட்ட உடல் உறுப்புகள் இறக்கின்றன. என் கால் பெருவிரல் துண்டிக்கப்பட்டால் என்ன நடக்கும்? என்ன நடக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும், அது அழகும் மற்றும் சிதைந்துவிடும். கடவுளின் குழந்தையைத் தனிமைப்படுத்தி, புழக்கத்தில் இருந்து துண்டிக்க முடிந்தால், அவருக்கு ஆன்மீக குடலிறக்கம் ஏற்படும், மேலும் அவர் இறந்துவிடுவார் என்று பழைய பிசாசுக்குத் தெரியும்.

சாத்தான் இப்போது உங்கள் மீது என்ன சோதனையைப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கிறான்? அவர் பெருமை, காமம், பழைய ஊக்கமின்மை, பயம், கட்டுப்பாடற்ற கோபம், சந்தேகம், குற்ற உணர்வு அல்லது கிளர்ச்சி ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்த முயல்கிறாரா? அவர் உங்களிடம் என்ன வேலை செய்ய முயற்சிக்கிறார்? சலனம் எதுவாக இருந்தாலும், அவரது இறுதி இலக்கு உங்களை இழுத்துச் செல்வதே. கிறிஸ்துவின் உடலிலிருந்தும் அவருடைய உயிரைக் காக்கும் இரத்தத்தின் ஓட்டத்திலிருந்தும் அவர் உங்களைத் துண்டிக்க முயற்சிக்கிறார்.

who don't walk with enough credibility to admonish somebody else. I'm not talking about perfection, but I am talking about walking the walk. Then there are other people in the church who are too ignorant of Scripture to be able to adequately admonish somebody else. But every church must have some, hopefully many, members who are mature enough to be admonishers.

D. How do we do it? How should we admonish one another?

- a. *Admonish violations of Scripture, and let's let that be the parameter.* Some of you may think this violates the command to "accept one another" because of other passages in Romans. Paul said "therefore let us stop passing judgment on one another" (Romans 14:13); "accept one another, just as Christ accepted you" (Romans 15:7) and "Oh yes, but I do want you to also admonish one another. I want you to correct one another." (Romans 15:14) You may be scratching your head and asking, "Well, what gives? I don't understand."

All we're seeing here again is the need for balance and discernment in the body. If you haven't figured it out, let me make it clear for you. Paul in Romans 14 and 15 argues that there is considerable room in the body for opinion. In fact, there is considerable room for personal conviction. But there is no room in the body for deliberate sin. Paul made it clear that in matters of opinion and personal conviction, there should be acceptance. But admonishment brings a brother or a sister face to face with the teaching of Scripture. We must humbly and lovingly point out these violations. I like what one old preacher said, "If you can't bring God's Word into the matter, then the matter is not worth bringing up." That's the parameter for admonishment.

- b. *Be sure to examine your own life.*

A man stepped on one of those old timey scales and put in his nickel. It gave him a little card along with his weight. He nudged his wife and said, "Honey, look it says "You're handsome, witty, and intelligent." She said, "Give me that card." She looked at it and said, "Yes, and it's got your weight wrong, too." Do you know what you need to do before you admonish somebody else? You really do need to weigh your life. Jesus taught that principle in the Sermon on the Mount "Why do you try to get the speck out of your brother's eye before you look at that giant beam sticking out of your own eye." (Matthew 7:3) You cannot be an admonisher until you first examine your own walk with God and be sensitive to it.

Let me give you a little caveat. You're not qualified to

அவருடைய உடலின் மற்ற உறுப்புகள், "இல்லை, இல்லை, போகாதே. நீங்கள் தங்கியிருக்க வேண்டும், ஏனென்றால் நீங்கள் உடலின் ஒரு பகுதியாக இருக்க வேண்டும், நீங்கள் முக்கியமானவர்." அதுதான் ஊக்கம்.

ஒவ்வொருவரின் ஆன்மீக ஆரோக்கியத்தையும் ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும் என்று நாம் கருதும் போது நாம் ஒரு பெரிய தவறு செய்கிறோம். யாருடைய ஆன்மீக ஆரோக்கியமும் இருக்க முடியாது. அதனால்தான் பாவத்தின் வஞ்சகத்தை வெல்ல ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும்.

- பி. சோதனைகள் மற்றும் பிரச்சனைகளின் உண்மை. இந்த உலகம் துன்பம், வேதனை, சோதனை மற்றும் பிரச்சனைகளால் நிரம்பியிருப்பதில் உங்களுக்கு ஆச்சரியமில்லை. அது இங்கே ஏனெனில் நாம் விழுந்துபோன உலகில் வாழ்கிறோம், ஆனால் கடவுள் அதைத் தங்க அனுமதித்துள்ளார். அது சிலருக்கு சில பிரச்சனைகளை கொடுக்கிறது. நம் உலகில் ஏன் துன்பமும் வேதனையும் இருக்கிறது என்ற இறையியலைப் பற்றி பேசுவதை விட்டுவிட முடியாது, ஆனால் ஒரு விஷயத்தை கடவுள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். "நான் அதை நடக்க அனுமதித்தேன், இதன் மூலம் நீங்கள் வளர்ந்து, உங்களுக்கு நான் எவ்வளவு தேவை என்பதை புரிந்துகொள்வீர்கள்." ஆனால் அதன் மற்ற பகுதி என்னவென்றால், நம் சோதனைகள் மற்றும் பிரச்சனைகளிலிருந்து நாம் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வளவு மோசமாகத் தேவைப்படுகிறோம் என்பதையும் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

நம்மில் பலருக்கு நம் ஆடைகள் போல நேர்த்தியாக வரிசைப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கை இல்லை. ஊக்கம் மிகவும் தேவைப்படும் மக்கள் உள்ளனர். ஆனால் ஊக்குவிப்பு ஊழியம் தீவிரமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதை அவர்கள் உணர்ந்தால், அவர்கள் வெனரை மட்டும்

be an admonisher until you, yourself, can receive admonishment. If you think there are not areas in your life that occasionally don't need correction, you had better think twice. You better mark that well.

c. Confront the individual, personally.

Now this is hard. Confront the individual personally. Public admonition is not to be used to avoid personal confrontation. Neither does sending a letter or e-mail. The Bible teaches that public admonition is the last step in correcting a person.

Jesus says that if you've got something against a brother, he's wronged you, here's how you deal with it a) you go to them to see if you can't just work it out, b) if he won't listen, take two or three witnesses, and try to use group mediation, c) "If he refuses to listen to them, tell it to the church;" (look now) and d) "if he refuses to listen even to the church, then treat him like a pagan." (Matthew 18:15-17)

I found in those rare instances where I've ever seen church discipline exerted, that we've skipped step three. When it's ever done, you go to them one on one, you take two or three, then you go tell the Elders and the Elders might get up and say, "Don't have anything to do with them." It says, "Tell it to the church, and if he won't listen to them," see the picture I get from that is, the church (the members, Christians) says, "We've got a brother in trouble. He is deliberately spitting in the face of God. How about every one of you getting in touch with him this week and next week?" You talk about positive peer pressure, you talk about those people saying, "Brothers, we love you, we want you to come back." I've never in all my years been asked to do that, but that's what I read in Matthew 18. If he won't listen to them, then treat him like a pagan. Folks, sometimes in a body, amputation is necessary, but it is always the last resort.

d. Direct him or her to Jesus.

"We proclaim him, admonishing and teaching everyone with all wisdom, so that we may present everyone perfect in Christ." (Colossians 1:28) Do you know that the goal of admonition is admonishment? It's not to make somebody tow the line to my expectations. Admonishment is simply encouraging one another to be like Jesus, helping steer us when we begin to get off course, steering us back to that goal of being Christ-like.

e. Encourage the one who responds.

Maybe they respond from you just going one on one or, maybe it's after two or three times. I don't know, but encourage the one. In Corinth a brother was just living in open rebellion. He was in some kind of incestuous union. Paul said, "Don't tolerate that

கழற்றி, திறந்து, அவர்களுக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும் என்பதை உங்களுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். நாம் சகோதர சகோதரிகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும், ஏனென்றால் சாத்தான் நம்மை ஒவ்வொருவராகத் தூக்கி எறிய முயற்சிக்கிறான்.

5. **நாம் எப்படி ஊக்குவிக்கிறோம்?**

இது வெறுமனே சிறிய அற்பமான வெளிப்பாடுகள் அல்லது முகஸ்துதியால் அல்ல. இன்று அழைக்கப்படும் வரை நீங்கள் உண்மையில் ஒருவரையொருவர் எப்படி ஊக்குவிப்பீர்கள்?

அ. கடவுளின் வாக்குறுதியை ஒருவருக்கொருவர் நினைவூட்டுகிறோம். ஒரு உதாரணத்திற்கு, பவுல் ஊக்கமிழந்த சபைக்கு எழுதுகிறார். எந்த நிமிடமும் இயேசு திரும்பி வருவார் என்று எதிர்பார்த்ததால், முழு தேவாலயமும் கவலையில் உள்ளது. அவர்களது உறவினர்கள் சிலர் ஏற்கனவே இறந்துவிட்டனர். அவர்கள் அனைவரும் சோகத்துடன், "அடடா, அவர்கள் இயேசுவின் வருகையை தவறவிட்டார்கள், அவர் திரும்பி வருவதற்கு முன்பே அவர்கள் இறந்துவிட்டார்கள்" என்று கூறுகிறார்கள். எனவே 1

தெசலோனிக்கேயர் 4:13-18 இல் பவுல் இயேசுவின் வருகையைப் பற்றிய இந்த அற்புதமான வாக்குறுதிகளைக் கூறுகிறார். அவர், "இறந்தவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே; அவர்கள்தான் முதலில் எழுவார்கள். எனவே, இந்த வார்த்தைகளால் ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்துங்கள்." பார், நாங்கள் கூடும் போதெல்லாம், யாராவது உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் அளவுக்கு பாதிக்கப்படுகிறார்களானால், அற்பமான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தாதீர்கள் அல்லது அவருக்குப் பிரசங்கிக்காதீர்கள், ஆனால் கடவுளுடைய வாக்குறுதிகளை அவருக்கு நினைவூட்டுங்கள். எங்களுடன் சேர்ந்து, நாங்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு ஜெபத்தையும் கேளுங்கள், நம்முடைய பாவங்களை நாம் ஒப்புக்கொண்டு, அவற்றை அவர் முன் வைத்தால்,

church, that's just dead wrong." (1 Corinthians 5) So, they exercised the spiritual discipline we talked about a moment ago. He responded by repenting. But some of the brothers and sisters were holding it against him, even after he repented. As a result Paul said, "Now about that brother, you ought to forgive and comfort him so that he will not be overwhelmed by excessive sorrow." (2 Corinthians 2:7) Make sure you understand that nobody's role is to be only an admonisher.

Among the spiritual gifts in Romans 12, it doesn't ever say the gift of admonishment. It's nobody's job just to go around and correct everybody they see. When somebody responds positively to loving correction, then encourage them and embrace them.

The command to admonish one another is the hardest one of all. It's difficult, risky, and costly, but the dividends are eternal. If we don't care enough to admonish, then we don't care enough. Paul said, "And I myself also am persuaded of you my brethren that you are also full of goodness, filled with knowledge, able also to admonish one another."

Perhaps this lesson has touched your heart and rekindled in your mind knowledge of where you need some redirection. It may be that your own conscience has been your admonisher. Your own conscience has said to you even today, "I need to make things right. I need to be restored or reconciled to God. Amazing Grace #1312, Steve Flatt, May 18, 1997

Members of One Another

"Just as each of us has one body with many members, and these members do not all have the same function, so in Christ we who are many form one body, and each member belongs to all the others." (Romans 12:4)

All the other world religions will usually talk about an appearance or a vision of their God. But the unique position of Christianity is that the One who existed before time and who created everything became flesh and lived among us as a human being in the form of Jesus of Nazareth. That is fundamental to Christianity, and there's nothing like it anywhere else in the world's religions. That's incarnation.

In one sense, the incarnation of Jesus didn't end with His ascension into heaven in Acts 1. Don't misunderstand, Jesus did ascend to heaven. He is seated at the right-hand of the throne of God, and He will stay there until He comes back again to destroy the world and take home all those who are His.

In another sense Jesus continues. He continues to be lived

அவற்றைத் தேவைப்படும் நேரத்தில் நமக்குப் பலம் கொடுங்கள், மேலும் நம்மால் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு அதிகமாகச் சுமக்க அனுமதிக்காதீர்கள். அவை அற்புதமான வாக்குறுதிகள் மற்றும் அவற்றை நினைவுபடுத்தும் போது நீங்கள் தொடர தைரியம் கிடைக்கும்.

பி. உண்மையான மன்னிப்பை வழங்குதல்.பால், கொரிந்துவில் உள்ள தேவாலயத்திற்கு எழுதும் போது, ஒரு சகோதரர் இருந்ததாகக் கூறினார், அவர் உண்மையிலேயே வேண்டுமென்றே மற்றும் பயங்கரமான பாவத்தில் இருந்தார், ஆனால் அவர் மனந்திரும்பினார், அவர்களில் சிலர் அவரை கைக்கெட்டும் தூரத்தில் வைத்திருந்தார்கள். "இப்போது மாறாக, நீங்கள் அவரை மன்னித்து ஆறுதல்படுத்த வேண்டும், அதனால் அவர் அதிகப்படியான துக்கத்தால் மூழ்கடிக்கப்படமாட்டார்." (2 கொரிந்தியர் 2:7) ஆறுதல் என்ற வார்த்தையும் அதே கிரேக்க வார்த்தையாகும், அதை எளிதாக ஊக்கப்படுத்த முடியும். பாருங்கள், மன்னிப்பைப் பெறுவதற்கு வெளிப்படையாக நீட்டிக்கப்பட வேண்டும்.

திருமணத்தில் சிக்கல் ஏற்பட்டதால் ஆலோசகரிடம் சென்ற சக மனிதனின் கதை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஆலோசகர், "என்ன பிரச்சனை?" "ஒவ்வொரு முறை சண்டை போடும் போதும் என் மனைவி சரித்திரம் பெறுகிறாள்" என்றார். ஆலோசகர், "நீங்கள் வெறித்தனமாக சொல்கிறீர்கள்" என்றார். அவர் கூறினார், "இல்லை, நான் வரலாற்றைச் சொல்கிறேன். நான் செய்த ஒவ்வொரு கெட்ட காரியத்தையும் அவள் வெளிப்படுத்துகிறாள்." இப்போது உங்கள் திருமணத்தில் நீங்கள் அதை தொடர்புபடுத்த முடியாது என்று நம்புகிறேன், ஆனால் சிலரால் முடியும். மன்னிக்கப்படுவதற்கு நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும்.

அமெரிக்க செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின்

out in the members of His body, the church. "And He is the head of the body, the church." (Colossians 1:18)

The Bible doesn't say the church is like the body of Christ. It doesn't say the church resembles the body of Christ. It clearly states "the church is the body of Christ." Therefore:

The church is not an organization, it is an organism.

It is essential to understanding who the Church is and what it does. The church is not an organization; it is an organism. Jesus continues to live, work and move through the members of His body. "So we in Christ form one body." (Romans 12:5) We are a contemporary expression of Jesus Christ, Himself.

If New Testament Christianity is to be restored to its original concept, the church must be restored and the institutional concepts eliminated. We need to get rid of the images, and the vocabulary that looks at the church as an organization. The church Christ established is an organism; it is the living and active Body of Christ.

Parts of the Body of Christ not Church Membership

Again, if New Testament Christianity is to be restored, the original concept of what body membership really means must be restored. I'm convinced that their proper understanding is based on an understanding of what it means to be as Paul said, "members of one another." That's exactly what Romans 12:5 says, "So in Christ we who are many form one body."

Now what does that word, "member" mean? We use it all the time, don't we, in connection with church. Have you placed your membership, yet? Are you a member of that church? We grow up hearing that term repeatedly. But let me suggest to you that we have often used it poorly. Most often "member" is used in an organization context and not in an organism context.

Let me illustrate the difference. What does it take to be a good member of an organization, "say the Rotary Club, the Kiwanis Club, or the local garden club?" It usually takes three things:

- attend some of the meetings, not all, but most,
- keep whatever rules and bylaws the club might have and
- pay your dues. That's essential, that's how you become a member of good standing in a local club or organization.

How is one considered a member of good standing in the church? The criteria most often used are:

- how often does one attend?
- does he live by the standards (keep the rules)
- does he contribute (give a check) just about every Sunday. If the answer is yes then they're a good member at the So and So church.

நிறுவனர் கிளாரா பார்டன் ஒரு கருணையுள்ள பெண்மணி, ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரது நண்பர் ஒருவர் அவரைப் பற்றி மிகவும் மோசமான, மிகவும் அவதூறாகச் சொன்னதை நினைவுபடுத்தினார். மிஸ் பார்டன், "நீங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை" என்றார். நண்பர் சொன்னார், "ஓ, வாருங்கள், காகிதங்கள் அதை மூடிவிட்டன, எல்லோரும் அதைப் பற்றி பேசுகிறார்கள்." அவள் மூன்று அல்லது நான்கு நிமிடங்கள் சென்றாள். இறுதியாக, கிளாரா பார்டன் குறுக்கிட்டு, "ஓ, ஓ, ஓ அது. நான் அதை மறந்துவிட்டேன்" என்று கூறினார். நாங்கள் உண்மையில் மறக்க மாட்டோம் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள், ஆனால் அந்த நபரை அல்லது அது தொடர்பான எவரையும் நாம் நடத்தும் விதத்தை அது பாதிக்காமல் இருக்க நாம் ஒரு உணர்வுபூர்வமான தேர்வு செய்யலாம்.

சில நேரங்களில் மற்றும் சில இடங்களில், மக்கள் தங்கள் பாவங்களுக்காக மனந்திரும்புகிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் இரண்டாம் தர கிறிஸ்தவர்களாக உணரப்படுகிறார்கள். அது சரியல்ல என்று உங்களுக்குத் தெரியும். நீங்கள் அதை வேறொருவருக்கு செய்தால், நீங்கள் அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல், அவர்களை ஊக்கப்படுத்துகிறீர்கள்.

எபிரேய எழுத்தாளர், மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டவர்களின் பட்டியலைப் பின்தொடர்ந்து, "எனவே, இவ்வளவு பெரிய சாட்சிகளின் கூட்டம் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ளதால், தடையாக இருக்கும் அனைத்தையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, விடாமுயற்சியுடன் ஓடுவோம். இனம் எங்களுக்காக குறிக்கப்பட்டது." (எபிரேயர் 12:1) அந்த மாபெரும் சாட்சிகள் மேகத்தில் ஆபேல், நோவா, டேவிட், யெப்தா மற்றும் பலர் அடங்குவர், ஆனால் அதில் வாழும் அனைவரையும் உள்ளடக்கியது. அந்த வரிசையில் ஒருவரையொருவர் உற்சாகப்படுத்துவோம்.

I believe Scripture challenges that idea. See, you can be a good member of the Rotary Club; you can be a good member of the Kiwanis Club or the garden club without being closely and integrally bound to everybody else in the club. You don't have to be dependent upon those folks in order to be a good Kiwanian or Rotarian. Paul says that's not what body membership is. In the Body of Christ each member belongs to the other. Let me suggest that far too many churches around the land practice club membership in their congregations. They don't consider themselves "members of one another."

It's like the difference between a pile of bricks and bricks that are cemented together in a wall. The pile of bricks isn't connected. Which one is useful for the purpose for which the bricks were designed? The pile of bricks, or the bricks that are fashioned into a wall? In which scenario is it easier to steal a brick? In too many churches the preachers and elders are running around trying to get things done by stacking bricks that aren't cemented together and worrying about the devil coming in and stealing one of those bricks when God wants those bricks to be cemented and bonded together. That's the idea of a body.

You don't lose a member of your physical body without knowing it, do you? I know I've got absent-minded children, but I've never looked at one and said, "Where did your hand go?" "I don't know, I had it when I left this morning." But in a body, members are so connected they don't just fall away, they don't just disappear. That's the point. Christians are body members. That's what it takes to make us alive in Christ.

"The body is a unit, though it is made up of many parts; and though all its parts are many, they form one body. So it is with Christ. For we are all baptized by one Spirit into one body—whether Jews or Greeks, slave or free—and we were all given the one Spirit to drink.

"Now the body is not made up of one part but of many. If the foot should say, 'Because I am not a hand, I do not belong to the body,' it would not for that reason cease to be part of the body. And if the ear should say, 'Because I am not an eye, I do not belong to the body,' it would not for that reason cease to be part of the body. If the whole body were an eye, where would the sense of hearing be? If the whole body were an ear, where would the sense of smell be? But in fact God has arranged the parts in the body, every one of them, just as He wanted them to be. If they were all one part, where would the body be? As it is, there are many parts, but one body.

"The eye cannot say to the hand, 'I don't need you!' And the head cannot say to the feet, 'I don't need you!' On the

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பீட்டர் உபெரோத் நகரில் இருந்தார். பீட்டர் உபெரோத் என்ற பெயர் உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? அவர் சிறிது காலம் முக்கிய லீக்கின் பேஸ்பால் கமிஷனராக இருந்தார், மேலும் அவர் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸில் நடைபெற்ற 1984 ஒலிம்பிக்கிற்கு தலைமை தாங்கினார். அவர் நாஷ்வில்லியில் பேசும்போது, உபெரோத் கேட்டார், "நான் பார்த்த மிகச்சிறந்த விளையாட்டு வீரரைப் பற்றி நான் உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?" இப்போது உபெரோத்தைப் போல விளையாட்டுகளில் அதிக ஈடுபாடு கொண்ட ஒரு மனிதனைப் பற்றி நீங்கள் நினைக்கும் போது, அவர் அதைச் சொல்லும்போது, ஒவ்வொரு காதலரும் உயர்ந்தன. 84 ஒலிம்பிக்கில், அவர்கள் நாடு முழுவதும் 20,000 கிலோமீட்டர் டார்ச் ரன் சர்ப்பத்தை ஒட்டியதாக அவர் கூறினார். ஒவ்வொரு பங்கேற்பாளரும், அவர் அளவுகோல்களை சந்தித்தால், ஒரு கிலோமீட்டர் ஓடுவார். அவர் முந்தைய ஓட்டப்பந்தயத்தில் இருந்து தனது சிறிய ஜோதியை ஏற்றி, ஒரு கிலோமீட்டர் சென்று அடுத்ததை எரிப்பார். அதற்கான பாக்கியத்திற்காக அவர் \$3,000 செலுத்த வேண்டியிருந்தது. \$3 இன் ஒவ்வொரு பிட்,

உபெரோத் கூறினார், இறுதியில், அனைவரும் சோர்வடைகிறார்கள். காலக்கெடுவை நீங்கள் அறிவீர்கள், செலவுகள் அதிகமாகும். லாஸ் ஏஞ்சல்ஸில் உள்ள தங்கள் படைகளை ஊக்கப்படுத்த, அவர்கள் செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால், அதிகாலையில் தங்கள் தொழிலாளர்கள் அனைவரையும் கூட்டி, அதற்கு முந்தைய நாள் டார்ச் ரன் செய்திக் காட்சிகளைக் காண்பிப்பதாக அவர் கூறினார். அனைவரும் ஆரவாரம் செய்வதைப் பார்க்கவே உற்சாகமாக இருந்தது. உபெரோத், நாங்கள் சுமார் 10:00 மணியளவில் அலுவலகத்தில் இருந்தோம், ஒரு இரவு தாமதமாக, ஒரு தன்னார்வலர் வீடியோ டேப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறார். நாங்கள்

contrary, those parts of the body that seem to be weaker are indispensable, and the parts that we think are less honorable we treat with special honor. And the parts that are unpresentable are treated with special modesty, while our presentable parts need no special treatment. But God has combined the members of the body and has given greater honor to the parts that lacked it, so that there should be no division in the body, but that its parts should have equal concern for each other. If one part suffers, every part suffers with it; if one part is honored, every part rejoices with it.

"Now you are the body of Christ, and each one of you is a part of it." (1 Corinthians 12:12-27)

Implications of meaning of body membership.

1. Membership involves dependency.

The concept of body membership helps us understand that no Christian can function effectively by himself. I am very fond of my hand. I use it to touch, point, grasp, write, and for all kinds of things. It is very useful to me as long as it's attached to my body. But the moment it's no longer attached to my body, it is no longer useful to me. In fact, it will begin to putrefy and decay if detached.

In exactly the same way Christians outside the Body will decay. You can assemble every Sunday, sit in a pew, even give your money, but, that alone will not prevent spiritual decay. You must be integrally connected to the Body to prevent decay. You've got to be connected. You need to have some people that are integrally concerned about you, that know you and check on you regularly.

Every member of the body needs a group with whom they pray, share personally one-on-one, listen, and respond in a time of need immediately, people with whom they are directly loving and nurturing. If you think you don't need that, the Apostle Paul disagrees with you for he stated "The eye can't say to the ear, 'I don't need you.' And the head can't say to the foot, 'I don't need you.'" That's not how body membership works.

Independence is an American virtue, but it is not a Christian virtue. Sometimes we tend to think in our culture that anything that is a good American value has got to be a good Christian value; often it is, but sometimes it is not. Sometimes as Americans, we boast of our independence. Christians should not boast of scriptural independence, but rather boast of dependence upon God and the body for our spiritual health. The body is not made so that its members can be independent of one another.

Have you ever eaten a piece of food that was bad? The

ஒரு சிலரே அங்கே இருந்தோம், வீட்டிற்குச் செல்லத் தயாராக இருந்தோம், அடித்துக் கொல்லப்படுகிறோம், சோர்வாக இருந்தோம். தொண்டர், "நீங்கள் இதைப் பார்க்க வேண்டும்" என்றார். அவர், "சரி, அது என்ன?" "இது ஜோதி ஓட்டத்தின் வீடியோ டேப்." காலையில் பார்க்கலாம் என்றார். தொண்டர், "இல்லை, நீங்கள் இப்போது பார்க்க வேண்டும்" என்றார். அவர்கள் அதை ஒட்டிக்கொண்டபோது,

இது நியூ மெக்ஸிகோவில் ஒரு குறுகிய சிறிய சாலையைக் காட்டியது, மேலும் ஒவ்வொரு பக்கமும் ஐந்து ஆழத்தில் மக்கள் வரிசையாக இருந்தனர். ஒரு ரன்னர் ஜோதியுடன் ஓடுகிறார். பின்னர் ஓட்டப்பந்தய வீரர் நின்று, டார்ச்சை ஒளிரச் செய்ய சாய்ந்தபோது, அடுத்த பெறுநரைப் பார்க்க முடியாது, அது வெளிப்படையாக யாரோ குட்டையாக இருக்கிறது. மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த ஒரு பெரிய பர்லி போலீஸ்காரர் பார்வையைத் தடுக்கிறார். அதற்கு இரண்டு நிமிடங்கள் ஆகும், ஏனென்றால் டார்ச் எரிவதில் சிரமம் இருப்பதாகவும், போலீஸ்காரர் தனது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால், அவர்கள் கால அட்டவணைக்கு பின்னால் ஓடுவதால் அவர் வெளிப்படையாக விரக்தியடைந்துள்ளார். இறுதியாக, தீபம் ஏற்றப்பட்டது, பின்னர் நீங்கள் ஒரு சிறிய மஞ்சள் நிற தலையின் மேற்பகுதி முன்னோக்கி நகரத் தொடங்குவதைக் காண்கிறீர்கள்.

இது ஒன்பது வயதுடைய ஒரு சிறுமி, திடீரென்று வீடியோ அவள் முகத்தைப் பிடிக்கிறது, அங்கே இந்த பிரகாசமான, ஒளிரும், அழகான புன்னகை. ஆனால் ஒரு நொடி கழித்து, நீங்கள் மற்றொரு விஷயத்தை கவனிக்கிறீர்கள், அவள் கடுமையாக முடமானாள். அவளால் ஒரு அடி மற்றொன்றின் முன்னால் வைக்க முடியாது. அவள் அரிதாகவே செல்கிறாள். கூட்டம் ஆரவாரம் செய்ய ஆரம்பித்துள்ளது. உபெரோத் தனது பெயர் ஆமி என்பதை பின்னர்

food didn't really go bad; what happened is some bacteria got on that food. One time I ate a piece of chicken. When it got in my stomach the gastric juices met that chicken and the bacteria in the chicken. The bacteria said to the gastric juices in the stomach, "Oh, how do you do? What can we do for you?" The gastric juices said to the bacteria "No, you don't understand, it's what we're going to do for you. We're here to dissolve you and break you down along with this chicken and to gradually just absorb you to where you become a part of this body." The bacteria said, "Oh, no, no, no, I don't want to do that. See I want to retain my identity. I don't want you breaking me down. I want to stay just like I am." The gastric juices said, "No, you don't understand, that's not the way it works around here; we break everything down so that we're a unit, we are part of a body." The bacteria said, "No, you're not breaking me down." The gastric juices said, "Well, if we don't break you down, you leave the body." About midnight we disfellowshipped the bacteria in a very unpleasant way.

Do you see the point? In a body, either you are integrated into the body dependent upon it, or you leave. Our bodies are not designed to tolerate absolute independence. Do you remember the story of an independent church in the Bible? Its name was Laodicea. They thought they had it altogether, and Jesus said to them in Revelation 3, you say you're rich and you don't need a thing, but let me tell you what you are: "You're wretched, pitiful, poor, blind, and naked." What did He say He was going to do? "I will spew you out of my mouth." Folks, we're not in the body of Christ if we don't need each other. If we don't need each other, we're not in the body.

2. Membership emphasizes equality.

"Just as each of us has one body with many members, and these members do not all have the same function, so in Christ we who are many form one body, and each member belongs to all the others." (Romans 12:4-5) The context of that passage is Romans 12:3 "For by the grace given me I say to every one of you: Do not think of yourself more highly than you ought, but rather think of yourself with sober judgment, in accordance with the measure of faith God has given you." Why? Then he goes on to say because we are all just parts of a body.

Have you ever seen a picture of a lung? Have you ever seen a picture of a liver? They're not very pretty, are they? I don't care for them. I'd much rather see a picture of a pretty hand, or a pretty face. But what God has deliberately done is designed the unseen less sightly parts to allow the visible parts to do what they do. You know I'd rather see a face than a lung. But a face can be a pretty ugly thing if the lung is not working.

கண்டுபிடித்தார், மேலும் அவர் ஒரு திடமான வருடமாக பயிற்சி செய்து வருகிறார், மேலும் அவர் சென்றது அரை கிலோமீட்டர் தான். அரை கிலோமீட்டர் தூரத்தில் ஒரு மாற்றுத்திறனாளியிடம் அவள் டார்ச்சைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது திட்டம். அது சற்று மேல்நிலை தரமாக இருக்க வேண்டும். அது மட்டமாக இருந்தால், அவள் கீழே விழுந்திருப்பாள். அவர்கள் சாலையின் ஒரு சிறப்புப் பகுதியைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். சுடச்சுட விற்பனையில் ஒரு வருடம் வேலை செய்து, தனது அரை கிலோமீட்டருக்கு \$3,000 திரட்டினார். அவள் அரை கிலோமீட்டரை எட்டியபோது, திடீரென்று ஒரு பெரிய பேனர் சுருட்டப்பட்டது, அதில் ஒரு தொகுதி நீண்ட சிறிய படங்கள் மற்றும் பிரம்மாண்டமான எழுத்துக்களில், "ரன் ஆமி ரன்!" அவளுடைய முழு ஆரம்பப் பள்ளி வகுப்பும் பேனரைப் பிடித்திருந்தது, அவளுடைய முழு பள்ளியும் முழுத் தொகுதியையும் நிரப்பியது.

அந்த நேரத்தில், அவள் ஏற்கனவே டார்ச்சை மாற்றுக்கு மாற்றியிருந்தாள்; அவள் அந்த பேனரைப் பார்த்தாள், அவள் அதை திரும்பப் பெற்றாள். அவள் பிளாக் முடியும் வரை மீண்டும் முன்னோக்கிச் சென்றாள், இப்போது முற்றிலும் களைத்துவிட்டாள், அவள் அதை மீண்டும் திருப்பிப் புரட்ட ஆரம்பித்தாள், அந்த நேரத்தில் பள்ளி முழுவதும் பேனரைக் கைவிட்டு, அவள் பின்னால் தெருவில் ஓடியது. "ராக்கி" படத்தின் காட்சி ரன் ஆமி ரன் என்று கோஷமிட ஆரம்பித்தனர். அவள் அந்த கிலோமீட்டரின் கடைசி வரை சென்று டார்ச்சைக் கொடுத்தாள். மேலும் அடுத்தவர் ஒரு ஷாட் போல வெளியேறினார்.

அந்த அமெச்சூர் வீடியோவின் இறுதிக் காட்சியில் அவரது தாயார் குட்டி ஆமியை தூக்கிப்பிடிப்பதைக் காட்டியது. ஆனால் பின்னர் அது அந்த பர்லி போலீஸ்காரர் பக்கம் திரும்பியது, அவர் சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு தனது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார், மேலும் அவரது

Some people think the visible parts of Christ's body; i.e., the preachers and teachers, are more important than other people of the Body. Not so, not any more important than the face is any more important than the heart or the lungs. In reality the visible parts can only function because the many invisible parts of the body have all been working together performing their much needed function. See all the members of the body are important; that's why we care about one another.

But clubs and organizations don't operate that way. They have a hierarchy, a pecking order or pyramid. Clubs operate on this principle. Visibility is equated to significance. If you don't believe that, just go to the annual club dinner. Do you want to know who the most important people are in that club? It's easy, just look at who is at the head table. Who's going to stand up at that podium, and who's going to speak over and over again? Those are the chief Kahunas, those are the ones who are more important. In a club and most organizations, visibility is equal to importance, but a body doesn't think that way. If anything, the less visible parts of the body are more important than the visible parts.

Paul said at the end of 1 Corinthians 12, and whenever one part hurts, it doesn't matter if it's big, little, visible, or invisible; every part comes to help it.

I'm not a handyman by any stretch of the imagination. This happened many years ago and is part of the reason I'm not a handyman now. I was out hammering something in the garage, putting up a shelf, and I was sitting there hammering away. I got a little cocky and I hit the nail. It was the wrong nail. It was my thumbnail. Have you ever done that? You burst a thumbnail, blood is coming out and you're wondering if it's broken. You don't think or say, "Why you stupid thing, it's your own fault. I'll just let you dangle there and maybe you'll just rot off." No! Everything hurts the nervous system and sends the alarm all the way through the body, and the saliva glands act like the immediate EMT—the legs are the ambulance, they start running to the bathroom, and the voice is a siren "OWWWWW!" The whole body begins to say, "Help the little thumb, help the little thumb, help the little thumb." Oh when it finally soothes, you say, "Oh, that is so much better, that's the way it works in a body." I count you important because you belong to me. The Christians belong to one another and like it or not, I belong to you. We're a body—hand and arm, leg and foot, eye and brain.

3. Membership demands unity.

In 1 Corinthians 12:12 Paul said, "the body is a unit, though it is made up of many parts." The American Standard says, "The body is one, though it has many

முகமூடி எழுந்து கைக்குட்டையால் அவர் முகத்தில் இருந்து கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

உண்மையில் வாழ்க்கை என்றால் என்ன என்று பாருங்கள். இயேசு கிறிஸ்துவின் தீபத்தை ஏந்தியபடி நாம் கடினமாக ஓடுகிறோம். சில நேரங்களில் நாம் அதை விட்டு வெளியேற விரும்புகிறோம்; சில நேரங்களில் நாம் தொடர விரும்பவில்லை. ஆனால் நாங்கள் இங்கே ஒருவருக்கு ஒருவர், ஸ்டீவ் ரன் என்று சொல்ல வந்துள்ளோம். மேரி ஓடு. விட்டுவிடாதே. அமேசிங் கிரேஸ் #1310, ஸ்டீவ் பிளாட், ஏப்ரல் 27, 1997

ஒருவருக்கொருவர் சுமைகளைத் தாங்குங்கள்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு போரில் சிறிது காயமடைந்த ஒரு ஜெர்மன் சிப்பாய் இருந்தார், அவர் தனது தாய் வீட்டிற்கு சென்றார். அம்மா, "நீங்கள் மருத்துவமனைக்குச் செல்ல வேண்டும், அவர்கள் தெருவில் ஒன்றை அமைத்திருக்கிறார்கள்." அதனால், மருத்துவமனைக்குச் சென்றார். உள்ளே நுழைந்ததும் இரண்டு கதவுகளைக் கண்டான். ஒருவர், "கடுமையான காயம்" என்றார், மற்றொருவர், "சிறிது காயம்" என்றார். அவருக்கு பெரிய காயம் ஏற்படாததால், இரண்டாவது கதவு வழியாக சென்றார். ஒரு நீண்ட மண்டபத்தில் இறங்கி நடந்தான். மீண்டும் இரண்டு கதவுகள் இருந்தன. ஒருவர், "அதிகாரிகள்" என்றார், மற்றொருவர், "அதிகாரிகள் அல்லாதவர்கள்" என்றார். பட்டியலிடப்பட்ட மனிதராக இருந்ததால், அவர் அல்லாத அதிகாரிகள் கதவை எடுத்தார். மீண்டும் ஒரு நீண்ட மண்டபம் இருந்தது. அவர் இறுதிவரை நடந்தார், அங்கு அவர் மேலும் இரண்டு கதவுகளுக்கு வந்தார். இடது சாரி "கட்சி உறுப்பினர்கள்" என்றும், வலதுபுறம் "கட்சி அல்லாதவர்கள்" என்றும் கூறினார். கட்சி உறுப்பினராக இல்லாத அவர், வலது பக்க வாசல் வழியாகச் சென்று மீண்டும் தெருவில் இருப்பதைக் கண்டார். வீடு திரும்பியதும் அவனுடைய தாய், "சரி

members." God has deliberately designed your body to love harmony and hate discord.

I keep using these physical illustrations, personally, but those are the ones I know best and we're talking about a body. Some time ago I was in a basketball game, likely the last basketball game that I ever will play in. I was going one way, planted the left foot and the whole body was still going left, but from this knee down, decided, no, I'm going to stay right where I am. Then it happened — something snapped. See, a body will not tolerate disharmony. The body hates it when members go against each other and fight against each other.

God wants the incarnation of Jesus to continue in the lives of Christians. He wants the world to see Jesus living in our lives. Nothing will destroy the purpose of the continuing incarnation of Jesus quicker or more completely than division in the body. That's why Paul said "Make every effort to keep the unity of the Spirit through the bond of peace." (Ephesians 4:3)

Unity takes effort, doesn't it? It takes work and discipline to keep a physical body working well. You can be assured the devil is furiously determined to keep the church from living out the continuing incarnation. Do you know how he's trying to shut us down? Somebody says, "Well, through false doctrine." Yes. He'll use that if he can. But hear me, for every one church you will see fall to false doctrine, you will see 50 ravaged by a split and by a divisive spirit. "We must make every effort to keep the unity of the Spirit."

Do you know what that means practically? It means make every effort to stay away from gossip. It means make every effort not to be jealous of somebody else here. It means make every effort not to be suspicious. It means if you don't know something, ask and make every effort to not speculate. Make every effort to stay away from anything that would bring discord in the body. No body stays healthy that fights itself.

Precious few physical bodies are destroyed by something on the outside. There aren't many bodies that are destroyed by a gunshot, a bomb going off, or a car wreck; there are some, but not many. How do most bodies die? Most bodies die from the inside out. They die because of cancer, heart attacks or strokes. Most people die because the body goes to war against itself. That is how most churches are destroyed because the members of the body lose sight of their commitment to unity.

That means occasionally those who would disrupt the unity of the body need to be confronted, gently, lovingly, and in a spirit of peace. But the unity of the spirit in the bond of peace is important enough that Paul

மகனே, அவர்கள் உனக்கு உதவி செய்தார்களா?" அவர் கூறினார், "உண்மையைச் சொல்ல அம்மா, அவர்கள் எனக்காக எதுவும் செய்யவில்லை, ஆனால் அவர்கள் வைத்திருக்கும் மிகப்பெரிய அமைப்பை நீங்கள் பார்க்க வேண்டும்."

ஒரு அமைப்புக்கும் உயிரினத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அந்தச் சிறுகதை மீண்டும் நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. ஒரு நிறுவனம் நன்கு கட்டமைக்கப்படலாம், ஆனால் உறுப்பினர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அக்கறை காட்டாமல் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு உயிரினம், அதன் இயல்பிலேயே, உடலின் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் ஒரு அக்கறை, ஒரு இணைப்பு மற்றும் ஒரு ஒற்றுமையைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு உடலில் உயிரினங்களின் இயல்பிலேயே ஒருவருக்கொருவர் சுமைகளைப் பகிர்ந்துகொள்வதும், அக்கறை கொள்வதும், சுமப்பதும் இருக்கிறது.

"ஒருவருக்கொருவர் பாரங்களைச் சுமந்து, கிறிஸ்துவின் சட்டத்தை நிறைவேற்றுங்கள்." (KJV)
"ஒருவருக்கொருவர் பாரங்களை சுமந்து, அந்த வழியில், நீங்கள் கிறிஸ்துவின் சட்டத்தை நிறைவேற்றுங்கள்." (NIV) (கலாத்தியர் 6:2)

நாம் ஒருவருக்கொருவர் சுமக்க வேண்டிய சுமைகள் என்ன? மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சுமை என்ற கிரேக்க வார்த்தையானது பேரியோஸ் என்பது பெரும் தேவையை உண்டாக்கும், துக்கத்தையோ அல்லது துக்கத்தையோ தருகிறது. ஒரு சகோதரன் அல்லது சகோதரியின் ஆன்மீக வளர்ச்சியை ஒடுக்கும் எதையும் ஒரு சுமை. இப்போது அதை நன்றாகக் குறிக்கவும். ஒரு சகோதரன் அல்லது சகோதரியின் ஆன்மீக வளர்ச்சியை ஒடுக்கும் எதையும் ஒரு சுமை.

அந்த வரையறையுடன், சுமைகள் பல்வேறு வடிவங்களில் வருவதை ஒருவர் விரைவாகக் காணலாம். உதாரணமாக, சில சுமைகள் ஆன்மீகம். உண்மையில், கலாத்தியர் 6:2-ல் உள்ள நமது கட்டளையின் உடனடி சூழல் இதுதான். முதல் வசனத்திற்குத் திரும்பு. "சகோதரர்களே, ஒருவன் பாவத்தில் அகப்பட்டால், ஆவிக்குரியவர்களாகிய

said, "You make every effort to keep it."

In summary, we've got to learn to think Biblically about what it means to have membership in a body. How do you do that personally on your level? Look at the conclusion, two thoughts as we close.

1. Assess your own involvement

What kind of membership are you holding? Organization or organism? Body or club? Have you substituted something comfortable for something Biblical? How healthy would a church be if everybody practiced your form of membership?

One of the things I've noted as I looked through Paul's illustration about the church as the body of Christ with hands, feet, a head, ears, and eyes. He even talks about ligaments, but he never says anything about fat. The Holy Spirit wants it strong and lean and not just hanging around. Now I know there are some of you who are hurting, and you desire to be healed. You need to be healed but there comes a time when as you are healed by the body and the blood that flows through it, that you then take your role as a healer. You don't just stay hanging around doing nothing.

2. Assume initiative.

Don't just wait until somebody asks you to do something. Bodies don't just get in shape sitting around, do they? You don't sit on that couch and just suddenly get in shape. It takes discipline; it takes work. It's the same thing in the Body of Christ. It starts with a regular check-up. Examine yourself and ask, "Am I who I need to be? What discipline do I need to apply?" You need to eat spiritual food now, exercise by involving yourself in ministry.

If you are not a Christian, and you want to be a member of that kind of body, then understand what God desires. Put your trust and faith in Him, confess your belief that Jesus is God who came to earth in the flesh to be the atoning sacrifice for your sin, turn from your sinful ways and die to them. Be buried with Him in baptism, allow Him to raise you to a new creation and add you to His Body, His Church. That's the body Christ is going to take with Him to heaven one day.

Maybe you need to come back to the Lord, be restored from spiritual sickness and get His blood pumping through again so you become an active, vital, and dependent part of the body. We want you to be that. Amazing Grace #1308, Steve Flatt, April 6, 1997

நீங்கள் அவரை மெதுவாக மீட்டெடுக்க வேண்டும். ஆனால் உங்களைக் கவனியுங்கள், இல்லையெனில் நீங்கள் சோதிக்கப்படலாம்." பின்னர் எங்கள் கட்டளை, "ஒருவருக்கொருவர் சுமைகளை சுமந்து, இந்த வழியில், நீங்கள் கிறிஸ்துவின் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவீர்கள்."

கலாத்தியர் 6:1ல், "பிடிபட்டவர்கள்" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தை, ஒரு பாவத்தில் சிக்கியவர்கள் என்ற வார்த்தை கிரேக்க வார்த்தையாகும், இது சில சமயங்களில் ஒரு பொறியில் தன்னைக் கண்டுபிடித்த ஒரு விலங்கைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அது ஒரு உருவம், ஒரு உருவகம், வேதாகமம் முழுவதும் பயன்படுத்தப்பட்டது. 2 தீமோத்தேயு 2:26, "பிசாசினை கண்ணிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்" என்று கூறுகிறது. யாக்கோபு. அங்கு பயன்படுத்தப்படும் சொல் ஒரு மீன்பிடி கவர்ச்சியைக் குறிக்கிறது. பாவம் என்றால் என்ன என்பதை நாம் அறியாமல் இல்லை என்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள், ஆனால் ஒரு பொறியில் செல்லும் விலங்கு போல, நாம் எவ்வளவு நயவஞ்சகமாக இழுக்கப்படுகிறோம் என்பதை நாம் அடிக்கடி அறியாமல் இருக்கிறோம், மேலும் அதன் விளைவுகள் எவ்வளவு கடுமையானவை என்பதை நாங்கள் அடிக்கடி அறியாமல் இருக்கிறோம். நாம் எடையின் கீழ் விழும் அளவுக்கு சுமையாகிவிடும்.

ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள வெள்ளை எறும்புகள் பற்றிய ஒரு கதையை இந்த வாரம் படித்தேன். இது முழு கண்டத்தின் முக்கிய கட்டிட விரோதிகளில் ஒன்றாக மாறியுள்ளது. மக்கள் ஒரு இடத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள், அவர்கள் ஒரு நல்ல வீட்டைக் கட்டுவார்கள். எல்லாமே நன்றாக இருப்பதாகவும், ஒரு நாள், மாதங்கள் அல்லது ஒரே வருடங்கள் கழித்து, முழு வீடும் குகைக்குள் நுழையும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். வெள்ளை எறும்பு பூமிக்கு அடியில் வாழ்வதால் தான், மேற்பரப்புக்கு வெளியே வராது; அது சூரியனைப் பார்ப்பதில்லை. அது வீட்டின் அடியில் வாழ்கிறது மற்றும் மரக்கட்டைகளுக்குள் தின்றுவிடும், அது

சேதத்தை ஏற்படுத்தியவுடன், ஒருவர் தனது விரலை எடுத்து மிகப்பெரிய கற்றை வழியாக ஒரு துளை போட முடியும்.

உங்களில் சிலர் உட்பட பலரின் வாழ்க்கையும் அப்படித்தான். நீங்கள் வெளியில் மிகவும் அழகாக இருக்கிறீர்கள், ஆனால் ஒரு நாள் முழு வாழ்க்கையும், முழு வீடும் இடிந்து விழுகிறது, ஏனென்றால் அந்த சிதைவு அனைத்தும் உள்ளே இருந்தது, யாருக்கும் தெரியாது.

சுமைகள் இருக்கலாம்:

1. பாவம். நமது ஆசைகளுக்கு அடிபணிந்து பாவம் செய்வதால் ஏற்படும் மோசமான சுமைகள்.
2. உணர்ச்சி. இது நாம் பாவம் செய்யும் போது அல்ல, மாறாக நாம் பாவத்திற்கு பலியாகும்போது. ஒருவேளை நாம் தவறாக நடத்தப்பட்டிருக்கலாம், புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஒருவேளை பயம் அல்லது துக்கத்தின் விளைவாக இருக்கலாம். உணர்ச்சிச் சுமைகள் சில சமயங்களில் நம்மை ஆட்கொள்ளும்.
3. உடல். இவை இருக்கலாம்நோய் அல்லது விபத்து, குறைபாடு, அல்லது சில சமயங்களில் முதுமை அதிகரிப்பதால் ஏற்படும்.
4. நிதி - பணிநீக்கம், மருத்துவ அவசரநிலை, மோசமான முதலீட்டு உத்தி அல்லது 101 பிற காரணிகளால் ஏற்படும் நிதிப் பேரிடர்.

சுமைகள் அவற்றின் வடிவத்தை எடுக்கும் அனைத்து வழிகளையும் வடிவங்களையும் பட்டியலிட எங்களிடம் இடம் இல்லை. ஆனால் ஒரு சுமை என்பது ஒரு சகோதரன் அல்லது சகோதரியின் ஆன்மீக வளர்ச்சியை ஒடுக்கும் எதையும்.

இந்த சுமைகளை எதிர்கொள்ளும் சகோதர சகோதரிகளுக்கு நமது பொறுப்பு.

1. பணிவாக இருங்கள். நீங்கள் பணிவாக இருக்க வேண்டும், அல்லது நீங்கள் யாருக்கும் எந்த பயனும் இல்லாமல் போகிறீர்கள். ஒருவருடைய சுமைகளை ஒருவர் சுமப்பது பற்றிய நமது கட்டளை

ஒரே விஷயத்தைச் சொல்லும் இரண்டு புத்தக வசனங்களுக்கு இடையில் அமைந்திருப்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. கலாத்தியர் 5:26, அதிகாரம் 5ன் கடைசி வசனம், "ஒருவருக்கொருவர் கர்வப்பட்டு, எரிச்சலூட்டி, பொறாமைப்படாமல் இருப்போமாக" மற்றும் கலாத்தியர் 6:3, "ஒருவன் தான் ஒன்றுமில்லாதபோது ஏதோவொன்றாக நினைத்தால், அவன் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்கிறான்." ஒருவருடைய சுமைகளை ஒருவர் சுமக்க வேண்டும் என்ற கட்டளை இரண்டு புத்தகங்களுக்கு இடையில் இருப்பது சுவாரஸ்யமானது அல்லவா. கடவுளுடைய சபையில் அதிகமான மக்கள் அதிக சுமைகளைச் சுமக்காததற்குக் காரணம், நாங்கள் அங்கு இறங்கி உதவி செய்ய மிகவும் நல்லவர்கள் என்று நினைக்கிறோம். "உன்னை பற்றி அதிகம் நினைக்காதே."

பாதாளச் சாக்கடைக்கு அடியில் வெள்ளத்தில் சிக்கிய பெண்ணின் கதையை நான் எப்போதும் மகிழ்ந்திருக்கிறேன். தரைத்தளம் வரை தண்ணீர் பெருகி வருகிறது. நான்கு சக்கர வாகனத்தில் ஒரு இளைஞன் மேலே பாலத்தின் குறுக்கே வந்து, நிறுத்தி, கதவைத் திறந்து கீழே சாய்ந்தான். அவர் அந்த வயதான பெண்ணைப் பார்த்து, "மேம், நான் உங்களுக்கு உதவ முடியுமா?" அவள் மேலே பார்த்து, "மேலே இருந்து இல்லை!"

அவர் மேலே இருந்து எந்த பயனும் இல்லை. பணிவு என்பது நம்மைப் பார்த்து அங்கே கீழே இருப்பதுதான். மனத்தாழ்மையே கலாத்தியர் 6:1ல் உள்ள கட்டளையின் அடித்தளம், "...ஆன்மீகமுள்ள நீங்கள் ஒரு சகோதரனை மீட்டெடுக்க வேண்டும்." நீங்கள் ஆன்மீகத்தைப் பார்க்கிறீர்கள் என்றால் நீங்கள் சரியானவர் என்று அர்த்தமல்ல. ஆன்மீகம் என்பது நீங்கள் வித்தியாசமாக அல்லது உங்கள் சகோதரனை விட சிறப்பாக செயல்பட வேண்டும் என்று அர்த்தமல்ல. ஆன்மீகம் என்பது சுயமரியாதையான அகந்தையைக் கொண்டிருப்பதைக்

குறிக்காது. ஆன்மிகமாக இருப்பது என்பது ஆவியால் நிறைந்திருப்பதைக் குறிக்கிறது.

கலாத்தியர் 5:22-23 என்ற நமது பத்தியின் அதே சூழலில், ஆவியானவரால் நிறைந்திருப்பது என்னவென்று நமக்குத் தெரியும், இல்லையா? அன்பு, மகிழ்ச்சி, அமைதி, பொறுமை, நற்குணம், மென்மை, இரக்கம், விசுவாசம் மற்றும் சுயக்கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றைக் கொண்டிருப்பதைக் குறிக்கிறது. அதையெல்லாம் முடிச்சுட்டு, உங்களுக்கு மனத்தாழ்மை இருக்கு, இல்லையா?

பல நேரங்களில், நாங்கள் கனெக்டிகட்டில் உள்ள ஒரு சிறிய நகரத்தில் உள்ள மக்களைப் போல இருக்கிறோம். இது முக்கிய நகரங்களில் ஒன்றின் புறநகர்ப் பகுதியாக இருந்தது. தங்கள் சிறிய புறநகர்ப் பகுதியில் கவனக்குறைவாக ஓட்டுநர்கள் ஓடுவதால் சிலர் கொஞ்சம் கோபமடையத் தொடங்கினர். எனவே 53 பேர் தங்கள் பெயரை மனுவில் போட்டு, அதை ஷெரீப்பிடம் எடுத்துச் சென்று, “இதை எங்கள் ஊரில் நிறுத்துங்கள்” என்று கூறினர். ஷெரிப், “நான் என்ன செய்ய முடியும் என்று பார்க்கிறேன்” என்றார். சில இரவுகளுக்குப் பிறகு, அவர் ஒரு கடிகாரத்தை வைத்தார். நிச்சயமாக, அவர் நகரத்தின் வழியாக கவனக்குறைவாக வாகனம் ஓட்டியதற்காக ஐந்து பேரைக் கைது செய்தார். அந்த மனுவில் அவர்கள் 5 பேரின் பெயர்களும் இடம் பெற்றிருந்தன.

சில நேரங்களில் நாம் பெருமையுடன் மற்றவர்களின் தவறுகளை கண்டுபிடித்துவிடலாம், அதுவும் நம் சொந்த தவறுகள். நான் வேறொருவரின் சுமையை சுமக்கப் போகிறேன் என்றால், அந்த சுமை ஆன்மீகம், உணர்ச்சி, உடல், அல்லது எதுவாக இருந்தாலும், அது தாழ்மையுடன், ஆவியால் நிறைந்திருப்பதன் மூலம் தொடங்குகிறது.

என்னால் மறக்க முடியாத ஒன்றை எழுதிய எல்சா ஹஃபர்டின் பெயர் உங்களில் பலருக்குத் தெரியும். “எனக்கு

மேலே தன்னை நினைத்த ஒருவன் இருந்தான், அந்த எண்ணம் வரும் வரை அவன் எனக்கு மேலே இருந்தான்." அது நல்லதல்லவா? அது நிச்சயம் சரிதான். ஆன்மீக ஆண்களும் பெண்களும் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் கடவுளின் கிருபையின் அவசியத்தை மிகவும் அறிந்திருக்கிறார்கள், அவர்கள் ஒருபோதும் ஒரு சகோதரனை ஆணவத்துடன் அணுக முடியாது.

நான் சுமையை சுமக்கும்போது நான் என்ன செய்வது? நான் என் மனத்தாழ்மையை ஆராய்கிறேன். நான் அடக்கமாக இருக்கிறேனா? நான் ஆன்மீகமா?

2. சாந்தமாக இருங்கள் - கலாத்தியர் 6:1 கூறுகிறது, "சாந்தமாக இருங்கள், அந்த சகோதரனை சாந்தமான மனப்பான்மையுடன் மீட்டெடுக்கவும்." நாம் சுமக்க உதவும் சுமை பாவத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்கும்போது அது மிகவும் பொருத்தமானது.

3. சுமை தாங்க. சுமை என்ன என்பதைப் பொறுத்து அந்தத் தாங்குதல் வெவ்வேறு வடிவங்களை எடுக்கும். வாக்கிய கட்டுமானம், "சுமையை சுமந்து கொண்டே இரு" என்று கூறுகிறது. இது நிகழ்காலம்/சரியான காலம், இது வெறும் "அதற்கு ஒரு நக்கு மற்றும் வாக்குறுதி" அல்ல. அதை ஒருமுறை அடித்துவிட்டு உங்கள் வழியில் செல்லுங்கள். வாக்கியம் கட்டமைக்கப்பட்ட விதம், "நீங்கள் அதைச் செய்யுங்கள், அதைச் செய்யுங்கள். சுமை ஒரு நபரின் பாவத்தின் விளைவாக இருந்தால், கலாத்தியர் 6:1 கூறுகிறது, "சகோதரனையோ அல்லது சகோதரியையோ மெதுவாக மீட்டெடுங்கள்." பழங்கால கிரேக்க மருத்துவர்களால் உடைந்த எலும்பைக் குறிக்கப் பயன்படுத்திய வார்த்தை மீட்டமை. 'எப்போதாவது ஒரு எலும்பு செட் இருந்தது, நீங்கள் அதை கவனமாக செய்ய வேண்டும் என்று உங்களுக்கு தெரியும், நீங்கள் அதை மெதுவாக செய்ய வேண்டும். மிக முக்கியமாக இது குணப்படுத்துவதற்காக செய்யப்படுகிறது, தண்டனைக்காக

அல்ல.

சுமை உணர்ச்சிவசப்பட்டால், அறிவுரை, அரவணைப்பு, செவிமடுத்தல் மற்றும் பிரார்த்தனைகள் மூலம் அதைச் சுமக்கிறீர்கள். அந்த சகோதரன் அல்லது சகோதரி பாரத்தை சுமக்கும் வரை நீங்கள் அதை நாளுக்கு நாள் செய்யலாம். சுமை பணமாக இருந்தால், உங்கள் பணம் அல்லது பிற உதவிகளை வழங்குவதன் மூலம் சுமை சுமக்கப்படுகிறது. இது ஒரு உடல் சுமை என்றால், உங்கள் நேரம், முயற்சி, இரக்கம் மற்றும் ஆற்றல் மூலம் அதை நீங்கள் தாங்குகிறீர்கள். காரணம் எதுவாக இருந்தாலும், சுமையைத் தாங்குவது என்பது சகோதரனோ சகோதரியோ மீண்டும் சுமையின்றி நடக்கும் வரை சுமையைச் சுமக்க வேண்டும். "பகிரப்பட்ட மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பான மகிழ்ச்சி. பகிர்ந்து கொண்ட சுமை பாதி சுமை" என்ற பழைய பழமொழியை நான் விரும்புகிறேன்.

அது என்ன கோருகிறது?

1.கூட்டுறவுக்கான உண்மையான அர்ப்பணிப்பு

சில காலத்திற்கு முன்பு ஒரு பீனட்ஸ் கார்ட்டினில், லூசி சார்லி பிரவுனைப் பார்த்து, "நாம் ஏன் பூமியில் இருக்கிறோம்?" பழைய இரக்கமுள்ள சார்லி பிரவுன் இழிந்த லூசியைப் பார்த்து, "நாங்கள் மற்றவர்களுக்கு உதவ இங்கே இருக்கிறோம்" என்றார். லூசி ஒரு வினாடி யோசித்து தன் முகத்தில் மீண்டும் ஒரு குறட்டை வைத்து, "பிறகு ஏன் பூமியில் இருக்கிறார்கள்?" என்று உலகம் கேட்கும் கேள்வியா? என்னைக் குழப்புவதற்கு ஏன் எல்லோரும் இங்கே இருக்கிறார்கள்? "வாழ்ந்து வாழ விடுங்கள், என் தொழிலில் இருந்து விலகி இருங்கள். நம்பர் ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டு மற்றதை விடுங்கள்" என்று அவர்கள் என்னைத் தொந்தரவு செய்யாத வரை நான் அவர்களை எதுவும் செய்ய விரும்பவில்லை. நான் உங்களுக்கு ஒன்றைச் சொல்கிறேன், கிறிஸ்து அதை சவால் செய்கிறார். நாம் அதற்கு பலியாகினால், நாம் கடவுளின் சபை அல்ல. நாம் ஒரு அமைப்பாக இருக்கலாம், ஆனால்

நாம் ஒரு உயிரினம் அல்ல. நாம் நிச்சயமாக கிறிஸ்துவின் உடல் அல்ல. சகவாசம் என்றால் ஞாயிறு காலை கைகுலக்குவதை விட அதிகம். இது வாழ்க்கையின் ஒருங்கிணைப்பைக் குறிக்கிறது.

இங்கிலாந்தின் பார்ன்ஸ்லியில் நான் கேள்விப்பட்ட இரண்டு நாய்களைப் போல நாமும் இருக்க வேண்டும். நிக் என்ற டெரியர் என்ற குட்டி நாயும், சிவாவா என்ற பெர்சி என்ற மற்றொரு குட்டி நாயும் இருந்தன. ஒரு நாள் பெர்சி ஒரு கார் மீது மோதியது. பெர்சியின் உரிமையாளர் ஏழை பெர்சி இறந்துவிட்டதாக நினைத்தார். எனவே அந்த உரிமையாளரான கிறிஸ்டின் ஹாரிசன், அந்த சிறிய சிவாவா உடலை எடுத்து ஒரு பிளாஸ்டிக் பையில் வைத்து, மீண்டும் வெளியே சென்று பின் முற்றத்தில் புதைத்தார். நிக், டெரியர், மனம் உடைந்தார். அவர் அருகில் சென்று பிளாஸ்டிக் பையை தோண்டி எடுத்தார். அவர் தனது பற்களால் வீட்டிற்கு மருந்து கொடுக்கிறார். கிறிஸ்டின் வெளியே வந்து அந்த சாக்குப்பையை எடுத்தபோது, இதயம் துடித்தது. பெர்சி, சிவாவா வாழவில்லை, அவர் முழுமையாக குணமடைந்தார்.

அந்தக் கதையைக் கேட்டதும் கடவுள் உயிர்த்தெழுதல் தொழிலில் இருக்கிறார் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. அந்த கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெறும்போது கிறிஸ்தவர்கள் புதிய வாழ்க்கைக்கு உயர்த்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் மரணத்திலிருந்து பாவத்திற்கு உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டு, தூய்மையான மற்றும் பாவத்திலிருந்து விடுபட்ட ஒரு புதிய வாழ்க்கை கொடுக்கப்படுகிறார்கள்.

இயேசுவை உயிர்த்தெழுப்பிய அதே ஆவியால் நாமும் உறுதியளிக்கிறோம், மக்களை மரணத்தின் பிடியிலிருந்து நாம் அவர்களின் சுமைகளைத் தாங்கி இழுக்கிறோம். மக்களே, தேவாலயம் ஒரு மருத்துவமனை, ஆனால் யாரும் குணமடையவில்லை என்றால் நாம் எவ்வளவு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பது முக்கியமல்ல. நாம் ஒருவருக்கொருவர் சுமைகளை சுமக்கப் போகிறோம் என்றால், கூட்டுறவுக்கு

உண்மையான அர்ப்பணிப்பு இருக்க வேண்டும்.

2. உடலில் அங்கத்துவம் பற்றிய புதிய விளக்கம்.

நாம் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் அங்கத்தினர்கள். (ரோமர் 12:4-5 மற்றும் 1 கொரிந்தியர் 12) "ஆகையால் நாம் ஒருவருக்கொருவர் உறுப்புகள்." அதுவே உடலாக இருப்பது. நாம் மலை ஏறுபவர்களைப் போல இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

1953ல் சர் எட்மண்ட் ஹிலாரி என்ற பெயர் உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். எவரெஸ்ட் சிகரத்தின் உச்சம் வரை சென்ற முதல் அணியை அவர் வழிநடத்தினார். அவருடன் ஒரு வழிகாட்டி இருந்தார், ஒரு ஷெர்பா வழிகாட்டி, அவருடைய பெயர் பென்சிக் நோர்கே. சர் எட்மண்ட் ஹிலாரியுடன் நோர்கே இருந்தது ஒரு நல்ல விஷயம், ஏனென்றால் அவர்கள் இறங்கத் தொடங்கியபோது, எட்மண்ட் ஹிலாரியின் கால் நழுவினது, அவர் சமநிலையை இழந்தார், அவர் முற்றிலும் விழுந்தார், ஆனால் நோர்கே அதை எடுத்து பனியில் அடைத்துவிட்டார் மற்றும் கயிறு பிடித்ததால். அவர் மலையை மீண்டும் பிடிக்கும் வரை அவர்களால் அவரைப் பிடித்துக் கொள்ள முடிந்தது. இல்லாவிட்டால் ஆயிரம் அடிக்கு மேல் விழுந்திருப்பார். அவர்கள் கீழே இறங்கியதும், பென்சிக் நோர்கேயை ஹீரோவாக்க அனைவரும் தயாராக இருந்தனர், மேலும் அவர் பத்திரிகையாளர்களுக்கு பதிலளித்தார், "இல்லை, இல்லை, இல்லை, நான் ஹீரோ இல்லை." அவன் சொன்னான், " மலை ஏறுபவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவுவதற்காக ஒருவரையொருவர் பிணைக்கிறார்கள். அதுதான் நாம்.

இயற்கையாக இருந்ததற்கு அவர் பாராட்டுக்களை விரும்பவில்லை. எதிர்பார்த்ததற்கு அவர் ஒரு கோரிக்கையை விரும்பவில்லை. ஒரு உடலாக நமது இயல்பு பரஸ்பர உதவிக்கு நாம் அர்ப்பணிப்புடன் இருக்க வேண்டும் என்று கோருகிறது.

என்பதுதான் கேள்விகள்.

3. உங்கள் வரி யாருடன்

இணைக்கப்பட்டுள்ளது? நீங்கள்
அனைவரையும் ஒவ்வொரு
உறுப்பினருடனும் இணைக்க
முடியாது; அது சாத்தியமில்லை,
ஆனால் உங்கள் வரிசை சில
கிறிஸ்தவ சகோதரர் அல்லது
சகோதரியுடன்
இணைக்கப்பட்டிருப்பது நல்லது.

4. நீ நழுவுமபோது உன்னைத்
தாங்கிப்பிடிப்பது யார், உன்
சுமைகளைத் தாங்க உதவுவது யார்?

சுமையை ஏன் சுமக்க வேண்டும்?

பதில் எளிது. இது கலாத்தியர் 6:2 இல்
உள்ளது, "ஏனென்றால் அது கிறிஸ்துவின்
சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறது." "சரி,
கிறிஸ்துவின் சட்டம் என்ன?" நான்
பைபிளை முழுவதுமாகப் பார்த்தேன், என்
கருத்துப்படி, இயேசு தம்முடைய
அப்போஸ்தலர்களிடம் ஒரு விரோதக்
குழுவிடம் சொன்னபோது அந்தச்
சட்டத்தைக் கொடுத்தார் "நான் உங்களுக்கு
ஒரு புதிய கட்டளை, நான் உன்னை
நேசித்தது போல் ஒருவரையொருவர்
நேசியுங்கள், எனவே நீங்கள் நேசிக்க
வேண்டும். ஒருவருக்கொருவர்." (யோவான்
13:34)

இப்போது இயேசு அந்தக் கட்டளையை
வழங்கியபோது, ஒருவரையொருவர்
நேசிப்பதற்கான ஒரு புதிய கட்டளையை
அவர் கொடுக்காததால், அது அவருடைய
கேட்பவர்களுக்கு ஒரு முரண்பாடாக
இருந்தது. லேவியராகமம் 19:18
கட்டளையிடுகிறது, "ஒருவருக்கொருவர்
அன்புக்ருங்கள்." அது இயேசுவுக்கு ஆயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்தது. ஆனால்
புதிய கட்டளை "நான் உன்னை நேசித்தது
போல் நீங்களும் ஒருவரிலொருவர்
அன்புக்ருங்கள்" என்பதே. நீங்கள்
ஒருவரையொருவர் எவ்வளவு நேசிக்க
வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

அவர் நம் சுமைகளைத் தாங்கினாரா? அவர்
நிச்சயமாக செய்தார். "கல்வாரி" என்று
அழைக்கப்படும் ஒரு மலையின்
சிலுவையில் நமக்கு இருக்கும் ஒவ்வொரு
பாரத்தையும், நமக்கு இருக்கும் ஒவ்வொரு
பாரத்தையும் அவர் சுமந்தார். அதன்

காரணமாக, கிறிஸ்தவர்கள் இப்போது வாழ்க்கையின் புதுமையையும், "சொர்க்கம்" என்று அழைக்கப்படும் சரியான இடத்தில் நித்திய வாழ்க்கையையும் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஒருவர் மற்றவரின் சுமைகளைச் சுமப்பது என்பதன் இறுதி மாதிரியை இயேசு நமக்குத் தந்துள்ளார் - அதுதான் புதிய கட்டளை. எவ்வளவு நேரம் எடுக்கிறதோ, எவ்வளவு ஆழமாக எடுக்கிறதோ, அவ்வளவு ஆழமாகச் செய்யுங்கள். ஒருவர் மற்றவருடைய சுமைகளைச் சுமந்துகொண்டு கிறிஸ்துவின் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவார்கள். அமேசிங் கிரேஸ் #1313, ஸ்டீவ் பிளாட், மே 25, 1997

ஒருவருக்கொருவர் அறிவுரை கூறுங்கள்

ஒருவருக்கு ஒருவர் சில காரியங்களைச் செய்யும்படி பைபிள் நமக்குச் சொல்லும் பல சமயங்கள் உள்ளன. அதற்குக் காரணம்: நாம் இயேசு கிறிஸ்துவின் சரீரம். ஒரு கை மணிக்கட்டுடன் இணைக்கப்பட்டதைப் போல அல்லது ஒரு கால் கணுக்கால் இணைக்கப்பட்டதைப் போல நாம் ஒருவருக்கொருவர் இணைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள். நாம் இணைக்கப்பட்டிருப்பதால், ஒருவருக்கொருவர் மற்றும் ஒருவருக்காக சில விஷயங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

உதாரணமாக, குடை கட்டளை "ஒருவரையொருவர் நேசிக்கவும்." சரியா? பின்னர் "ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்," "ஒருவரையொருவர் ஊக்கப்படுத்துங்கள்" மற்றும் "ஒருவரையொருவர் மன்னியுங்கள்" போன்ற விஷயங்களைப் பார்க்கிறோம். இந்த பாடம் விண்ணப்பிக்க மிகவும் கடினமான ஒன்றாக இருக்கலாம். அவர்கள் செய்ய வேண்டியபடி வாழாத உடலின் உறுப்புகளை நீங்கள் உண்மையில் எப்படி நேசிக்கிறீர்கள்? அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்வது?

ஒரு வார்த்தையில் பெரிய கமிஷனை தவறாகப் பேசியபோது சிறுமி சொன்னதை நாங்கள் நிறைய முறை செய்கிறோம். அவள், "நீங்கள் உலகமெங்கும் சென்று

கிசுகிசுவைப் பிரசங்கியுங்கள்" என்றாள். அது நெருக்கமாக உள்ளது, ஆனால் அது இன்னும் வெகு தொலைவில் உள்ளது. நான் பைபிளை இந்த ஒரு பத்தியில் தேடியிருக்கிறேன், புதிய ஏற்பாட்டில் "ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் பேசுங்கள்" என்று ஒரு கட்டளையை கூட என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

"என் சகோதரரே, நீங்களும் நற்குணம் நிறைந்தவர்களும், அறிவினால் நிறைந்தவர்களும், ஒருவருக்கு ஒருவர் புத்திசொல்லக் கூடியவர்களுமாக இருக்கிறீர்கள் என்று நான் உங்களைக் குறித்து உறுதியாக நம்புகிறேன்." (ரோமர் 15:14-KJV) இப்போது அறிவுரை என்பது நாம் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் வார்த்தை அல்ல. ஒருவரையொருவர் புத்திமதி சொல்வதற்கு மிகவும் பொதுவான ஒத்த சொற்களில் ஒன்று ஒருவருக்கொருவர் அறிவுறுத்துவது. அது என்ஜவியில் கொடுக்கப்பட்ட விதம்.

புதிய ஏற்பாட்டின் புதிய சர்வதேச அகராதி இறையியல் அறிவுரையை வரையறுக்கிறது; "இது மனதைத் திருத்த முற்படுகிறது, ஆன்மீக மனப்பான்மையை மேம்படுத்துவதற்காக தவறானதைச் சரிசெய்வது." வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அறிவுரை என்பது சிந்தனையின் மறு திசையை குறிக்கிறது. இது ஒரு அறிவுறுத்தல், ஆனால் இது ஒரு தவறை சரிசெய்வதற்கான சூழலில் உள்ளது.

2. அறிவுரை, எச்சரிக்கை அல்லது திருத்தம்.

நிச்சயமாக, போதனைக்கும் கற்பித்தலுக்கும் உடலில் இடம் உண்டு. திருத்துதலுக்கு கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலும் இடமுண்டு. அது எதிர்மறையான போதனைக்கு சமமானதல்ல. நேர்மறை அறிவுறுத்தலுக்கு உடலில் ஒரு இடம் உள்ளது மற்றும் நேர்மறை திருத்தத்திற்கு உடலில் ஒரு இடம் உள்ளது. அறிவுரை என்பது எதிர்மறையாக இருப்பது அல்ல. இது கண்டனம் பற்றியது அல்ல. இது தீர்ப்பு பற்றியது அல்ல; மாறாக, இது கடவுளுடைய சத்தியத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு நேர்மறையான எச்சரிக்கை மற்றும் வழிகாட்டலாகும்.

2. அன்பு மற்றும் அக்கறையின் அறிவுரையே அன்றி ஆணவம் அல்ல.

பவுல் ஒரு சகோதரரைப் பற்றி எழுதினார், அவர் எச்சரிக்கப்பட்ட, திருத்தப்பட்ட மற்றும் எச்சரித்தார் "இன்னும் அவரை எதிரியாகக் கருதாதீர்கள், ஆனால் எச்சரிக்கவும்" (அறிவுறுத்தல் என்ற வார்த்தையும் உள்ளது) "ஆனால் அவரை ஒரு சகோதரனாக எச்சரிக்கவும்." (2 தெசலோனிக்கேயர் 3:15) அறிவுரை என்பது ஒருவரை முத்திரை குத்துவதற்காக நீங்கள் செய்வது அல்ல, அது ஒருவரை விமர்சிப்பதற்காக நீங்கள் செய்வது அல்ல, ஒருவரை அசிங்கப்படுத்துவது அல்ல. இது சகோதர சகோதரிகளுக்கு உதவ வேண்டும். இது அன்பினாலும் அக்கறையினாலும் உருவாகிறது.

ஒரு அறிவுரையாளரின் சிறந்த உதாரணம் ஒரு பெற்றோர். இப்போது அம்மாக்கள் மற்றும் அப்பாக்கள், நீங்கள் இதை தொடர்புபடுத்தலாம் என்று எனக்குத் தெரியும். எபேசியர் 6:4 என்ன சொல்கிறது? "உங்கள் பிள்ளைகளை கர்த்தருடைய வளர்ப்பிலும் உபதேசத்திலும் வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று எங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் மேற்கோள் காட்டியுள்ளோம். உபதேசம் என்ற வார்த்தை என்ன தெரியுமா? இது வினைச்சொல்லின் பெயர்ச்சொல் வடிவம், அறிவுரை. "உங்கள் பிள்ளைகளை ஆண்டவரின் அறிவுரையில் வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள்."

பெற்றோர்களே, உங்கள் வேலையின் முக்கியப் பகுதி உங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதாகும். அவர்களின் குழந்தைப் பருவம் முழுவதும் திருத்தம் செய்யாமல் மட்டுமே உங்களால் கற்பிக்க முடியுமா? இல்லை, அது அப்படி வேலை செய்யாது. நீங்கள் கோபத்தால் நச்சரிக்கவோ திருத்தவோ விரும்பவில்லை. நீங்கள் எப்போதும் அன்பினால் தூண்டப்பட வேண்டும். ஆனால் ஒரு பெற்றோர் அவர் அல்லது அவள் ஒருபோதும் திருத்தவில்லை என்றால், ஒருபோதும் எச்சரிக்கவில்லை அல்லது ஒருபோதும் அறிவுறுத்தவில்லை என்றால் பொறுப்பை கைவிடுகிறார். இது வேலை செய்யாது என்று எல்லோரையும் விட

பெற்றோருக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். ஆயினும் கூட, நம் குழந்தைகளை அறிவுறுத்துவதும் திருப்பி அனுப்புவதும் அவர்கள் மீதான நமது மிகுந்த அன்பின் விளைவாகும் என்பதை பெற்றோர்களாகிய நாங்கள் அறிவோம். கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் இருப்பது அப்படித்தான்.

அப்போஸ்தலன் பவுல் தான் பிரசங்கித்ததை நடைமுறைப்படுத்தினார், இல்லையா? உங்கள் புதிய ஏற்பாட்டை நீங்கள் படித்திருந்தால், யாரையும், எங்கும், எந்த நேரத்திலும் பாவத்தைப் பற்றிப் பேச பவுல் பயப்படவில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். கலாத்தியர் 2:11ல், அவர் அப்போஸ்தலன் பேதுருவை எதிர்கொண்டார். அவர் தவறு செய்ததால் நான் அவரை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அப்போஸ்தலர் 20:31, தேவாலயத்தில் உள்ள பெரியவர்களுக்கு பவுல் அறிவுரை கூறினார். ஆனால் அந்த வசனம் முடிவடையும் விதம் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும், அந்த பெரியவர்களிடம், "மூன்று ஆண்டுகளாக நான் எச்சரிப்பதை நிறுத்தவில்லை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்", "உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் இரவும் பகலும் கண்ணீருடன் எச்சரிக்கிறேன்" என்ற வார்த்தை உள்ளது. இரக்கத்தையும் அன்பையும் பார்க்கிறீர்களா? சில சமயங்களில் அறிவுரை கூறுவது சரியானது என்பதை பவுல் அறிந்திருந்தார், ஆனால் அதைச் செய்வதற்கு ஒரு சரியான வழி இருக்கிறது.

C. அறிவுரை கூறுபவராக இருப்பதற்கு யார் பொறுப்பு?

அது யாருடைய அமைச்சகம்? முதலில், இது அமைப்பின் தலைவர்களின் பொறுப்பு. "சகோதரரே, உங்களில் கடினமாக உழைக்கிறவர்களையும், கர்த்தருக்குள் உங்களுக்கு மேலானவர்களையும் (இதைப் பாருங்கள்) மற்றும் உங்களுக்கு அறிவுரை கூறுபவர்களையும் மதிக்கும்படி இப்போது நாங்கள் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறோம். அவர்கள் பணியின் காரணமாக

அவர்களை அன்பில் உயர்வாகக்
கருதுங்கள். நிம்மதியாக வாழுங்கள்.
ஒருவருக்கொருவர்." (1
தெசலோனிக்கேயர் 5:12-13)

அந்த இரண்டு வசனங்களில்
தேவாலயத்தை மேய்ப்பதில் உள்ள
பெரும் சிரமத்தை பவுல்
அங்கீகரிக்கிறார். மூப்பர்களாகச் சேவை
செய்யப் போகிறவர்கள் சில
சமயங்களில் தவறு செய்யும் சில
உறுப்பினர்களின் சிந்தனையைத்
திசைதிருப்ப வேண்டும் என்பது
அவருக்குத் தெரியும். யாருடைய
பணியாக இருக்கிறதோ அந்த
மனிதர்களை ஆதரிக்கும்படி அவர்
நம்மைக் கட்டளையிடுகிறார்.
தலைவர்கள் ஒரு தேவாலயத்தை
வழிநடத்த முடியாது, ஏனென்றால்
அவர்கள் தங்கள் தலையை பாவத்திற்கு
திருப்பினால் அது அவர்களின்
நம்பகத்தன்மையை அழிக்கும். ஆனால்,
தலைவர்கள் அறிவுரை கூறும்போது,
உடல் அவர்களை ஆதரிக்கவில்லை
என்றால், அவர்களை வழிநடத்த முடியாது
என்பதும் உண்மைதான். அதேபோல்,
தலைவர்கள் எதைத் திருத்த அல்லது
சாதிக்க முயற்சி செய்கிறார்கள் என்பது
பற்றித் தெரிவிக்கப்படாவிட்டால்,
உறுப்பினர்கள் தலைவர்களை ஆதரிக்க
முடியாது. ஒரு தேவாலயத்தில்
கவனமாகவும் அன்பாகவும்
எதிர்கொள்ளும் அளவுக்கு
அக்கறையுள்ள தலைவர்கள் இருந்தால்,
அவர்கள் அந்த அமைப்பின்
உறுப்பினர்களால் மிக உயர்ந்த
மதிப்புடன் நடத்தப்பட வேண்டும்.

D. அறிவுரை கூறுவது யாருடைய பொறுப்பு?
ஆம், தலைவர்கள், ஆனால் உடலின்
உறுப்புகளும்; "சகோதரரே, நாங்கள்
உங்களை வற்புறுத்துகிறோம்," இப்போது
பவுல் தெசலோனிக்காவில் உள்ள முழு
தேவாலயத்திற்கும் உரையாற்றுகிறார்,
"சகோதரரே, சும்மா இருப்பவர்களை
எச்சரிக்கவும், பயந்தவர்களை
ஊக்குவிக்கவும், பலவீனமானவர்களுக்கு
உதவவும், எல்லாரிடமும் பொறுமையாக
இருங்கள்" என்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

(1 தெசலோனிகேயர் 5:14) மீண்டும், அந்த வார்த்தை, எச்சரிக்கை, அறிவுரைக்கான கிரேக்க வார்த்தை. ஆகவே, பரஸ்பர மற்றும் அக்கறையுள்ள மேற்பார்வையை நிர்வகிக்கும் கிறிஸ்தவர்களின் பரஸ்பர, சகோதரத்துவ ஊழியத்தை பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அவர் கூறினார், "ஒருவருக்கொருவர் அறிவுரை கூறும் பொறுப்பை நீங்கள் பெற்றிருப்பதாக நீங்கள் உணர வேண்டும்." ஏன்? ஏனென்றால் நாம் ஒருவருக்கொருவர் அங்கத்தினர்கள். நீங்கள் "ஒருவருக்கொருவர்" பத்திகளுக்குக் கீழ்ப்படியப் போகிறீர்கள் என்றால், "ஒருவருக்கொருவர்" என்றால் என்ன என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாங்கள் ஒரு அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் அல்ல. நாம் ஒரு உயிரினத்தின் உறுப்பினர்கள். நாம் ஒரு உடலின் உறுப்புகள், நாம்

பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் பரஸ்பர பொறுப்புக்கூறலுக்கு மிகவும் பயப்படுகிறார்கள்.

உறுப்பினர்களுக்கிடையே ஏதேனும் அறிவுரை நடப்பதை நீங்கள் மிகவும் அரிதாகவே பார்க்கிறீர்கள். தேவாலயம் எதைப் பற்றியது என்ற மிகவும் பரவலான கருத்தாக்கத்தின் தவறுதான் இதற்குக் காரணம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அந்த கருத்து: நீங்கள் ஒரு தேவாலயமாக கூடி, உட்கார்ந்து, கேளுங்கள், மற்றும் வெளியேறுங்கள். என் வாழ்க்கைக்கு நானே பொறுப்பு. நீங்கள் உங்கள் பொறுப்பில் இருக்கிறீர்கள். நான் உங்களுடன் குழப்பமடையவில்லை, நீங்கள் என்னுடன் குழப்பமடையவில்லை. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் அங்கத்துவம் என்பது அதுவல்ல. உங்கள் கைக்கும் உங்கள் கைக்கும் அப்படித்தான் தொடர்பு இருக்கிறதா? எனக்கும் உங்களுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. நீ என்னை தொந்தரவு செய்யாதே. நாங்கள் எங்கள் சொந்த காரியத்தை செய்கிறோம். நாம் ஒருவருக்கொருவர் பொறுப்பு. தேவாலயம் கிறிஸ்தவ மக்கள், ஒரு உயிரினம், ஒரு அமைப்பு அல்ல.

C. ஒரு அறிவுரையாளராக இருக்க என்ன செய்ய வேண்டும்? அது நாம் செய்யும் ஊழியமாக இருந்தால் - அதை எப்படி செய்வது?

அ) நன்மை நிறைந்தவராக இருங்கள். "என் சகோதரர்களே, நீங்கள் நற்குணம் நிறைந்தவர்கள் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்." (ரோமர் 15:14 NIV) அதுதான் அவர்களுக்கு அறிவுரை சொல்லும் திறனை அனுமதிக்கிறது என்பதைப் பாருங்கள். அவர் கூறுகிறார், நீங்கள் கிறிஸ்தவ குணத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள் மற்றும் நீங்கள் ஒரு முதிர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். எனவே, அறிவுறுத்த வேண்டிய நேரம் வரும்போது உங்களுக்கு நம்பகத்தன்மை உள்ளது.

உங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் யாரேனும் ஒருவர் உள்ளே நுழைந்து என்னை நேராக்க முயற்சிக்கும்போது நான் சரியாகப் பதிலளிக்கவில்லை. நீங்கள் எப்படி? ஆனால், ஒரு தவறான புரிதலைப் பற்றியோ அல்லது நான் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட ஒரு பகுதியைப் பற்றியோ என்னிடம் பேசுவதற்கு கண்ணீருடன் கண்ணீருடன் ஒருவர் வரும்போது நான் கேட்டு பதிலளிக்கிறேன்.

கொரிந்துக்கு எழுதிய தனது முதல் கடிதத்தில், பவுல் அந்த தேவாலயத்திற்குச் சில கடினமான விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது: "சகோதரர்களே, உங்களை அவமானப்படுத்துவதற்காக அல்ல, என் அன்பான குழந்தைகளாகிய உங்களை எச்சரிக்கவே இதை எழுதுகிறேன்." (1 கொரிந்தியர் 4:14) நீங்கள் அறிவுரை கூறும்போது மக்கள் உங்களுக்குச் செவிசாய்க்க வேண்டுமென நீங்கள் விரும்பினால், நீங்கள் உத்தமத்தோடும் மனத்தாழ்மையோடும் நடந்துகொள்வது நல்லது. நீதிபதிகள் தங்களுக்குள் முழுமையாய் இருப்பார்கள் அதே சமயம் அறிவுரை

கூறுபவர்கள் நற்குணத்தால்
நிரம்பியவர்களாக இருப்பார்கள்.
பெரிய, பெரிய வித்தியாசம் இருக்கிறது.

b) அறிவால் நிரப்பப்பட வேண்டும்.
மீண்டும், ரோமர் 15:14ல், நற்குணத்தால்
நிறைந்திருங்கள் என்று கூறிய பிறகு,
"முழுமையாக இருங்கள் அல்லது
அறிவால் நிரப்பப்படுங்கள்" என்று
கூறுகிறார். இப்போது பால் தற்செயல்
பற்றி அங்கு பேசவில்லை அறிவு,
நிறைய உண்மைகள் இருப்பது; அவர்
கிறிஸ்தவ அறிவைப் பற்றி
பேசுகிறார். அவர் வேதத்தை
அறிவதைப் பற்றி பேசுகிறார், ஆனால்
அவர் உண்மையில் வேதத்தில்
வளர்வதைக் குறிக்கிறது. ரோமில்
உள்ள கிறிஸ்தவர்களை பவுல்
பாராட்டுகிறார், ஏனென்றால்
அவர்கள் வேதத்தை மட்டும்
படிக்கவில்லை, வேதம் அவர்கள்
வழியாக செல்கிறது. அது
நிகழும்போது, ஒருவருக்கு
போதுமான மற்றும் திறம்பட
அறிவுரை கூறும் திறன் உங்களுக்கு
உள்ளது.

"எல்லா வேதமும் கடவுளால்
சுவாசிக்கப்பட்டது..." (2 தீமோத்தேயு 3:16)
என்பது நம்மில் பெரும்பாலோருக்கு
நினைவாற்றல் வேலை, இது வேதம்
எதைப் பற்றியது என்பதைப் பற்றி
பேசுகிறது. மீதமுள்ள வசனம் என்ன
சொல்கிறது? "... கற்பிப்பதற்கும்," ஆம்,
"கடிந்துகொள்வதற்கும்,
திருத்துவதற்கும்" பயன்படுகிறது.
"நற்குணத்தினாலும், வேத
அறிவினாலும் நிரம்பிய கிறிஸ்துவோடு
நடப்பவர்களிடம் அறிவுரை கூறும்
திறமை காணப்படுகிறது. ஊக்கம்,
மன்னிப்பு, ஏற்றுக்கொள்வது போன்ற
அறிவுரைகள் மற்றும் இந்தத் தொடரில்
உள்ள இந்த "ஒருவருக்கொருவர்"
பத்திகள் ஒவ்வொன்றும் மற்றவர்களின்
வாழ்க்கையில் இயேசுவின் இயல்பான
வெளிப்பாடாகும். நம்முடைய கர்த்தர்
இவை ஒவ்வொன்றையும் சரியான
நேரத்தில், சரியான நபர்களுக்கு
சரியான அணுகுமுறையுடன் செய்தார்.

இப்போது சபையில் உள்ள அனைவரும் அறிவுரை கூறுபவர்களாக இருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு தேவாலயத்திலும் வேறு ஒருவருக்கு அறிவுரை கூற போதுமான நம்பகத்தன்மையுடன் நடக்காத சிலர் உள்ளனர். நான் பரிபூரணத்தைப் பற்றி பேசவில்லை, ஆனால் நான் நடைபயிற்சி பற்றி பேசுகிறேன். பின்னர், திருச்சபையில் வேறு ஒருவருக்கு போதிய அறிவுரை கூற முடியாத அளவுக்கு வேதத்தை அறியாதவர்களும் உள்ளனர். ஆனால் ஒவ்வொரு தேவாலயமும் அறிவுரை கூறும் அளவுக்கு முதிர்ச்சியடைந்த சில உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

D. நாம் அதை எப்படி செய்வது? நாம் எப்படி ஒருவருக்கொருவர் அறிவுரை கூற வேண்டும்?

அ. வேதாகமத்தின் மீறல்களை அறிவுறுத்துங்கள், அதுவே அளவுருவாக இருக்கட்டும். உங்களில் சிலர் இது ரோமானியத்தில் உள்ள மற்ற பகுதிகளின் காரணமாக "ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்" என்ற கட்டளையை மீறுவதாக நினைக்கலாம். பவுல் "ஆகையால் ஒருவரையொருவர் நியாயந்தீர்ப்பதை நிறுத்துவோம்" (ரோமர் 14:13); "கிறிஸ்து உங்களை ஏற்றுக்கொண்டது போல், ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்" (ரோமர் 15:7) மற்றும் "ஆமாம், ஆனால் நீங்கள் ஒருவரையொருவர் புத்திமதி சொல்ல விரும்புகிறேன். நீங்கள் ஒருவரையொருவர் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்." (ரோமர் 15:14) நீங்கள் உங்கள் தலையை சொறிந்து கொண்டு, "சரி, என்ன கொடுக்கிறது? எனக்கு புரியவில்லை" என்று கேட்கலாம்.

உடலில் சமநிலை மற்றும் பகுத்தறிவு தேவை என்பதை நாம் மீண்டும் இங்கு காண்கிறோம். நீங்கள் அதை கண்டுபிடிக்கவில்லை என்றால், நான் உங்களுக்கு தெளிவுபடுத்துகிறேன்.

ரோமர் 14 மற்றும் 15 இல் உள்ள பவுல் கருத்துக்கு உடலில் கணிசமான இடம் இருப்பதாக வாதிடுகிறார். உண்மையில், தனிப்பட்ட நம்பிக்கைக்கு கணிசமான இடம் உள்ளது. ஆனால் வேண்டுமென்றே செய்த பாவத்திற்கு உடலில் இடமில்லை. கருத்து மற்றும் தனிப்பட்ட நம்பிக்கை விஷயங்களில், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று பவுல் தெளிவுபடுத்தினார். ஆனால் அறிவுரை ஒரு சகோதரனையோ அல்லது சகோதரியையோ வேதத்தின் போதனையை நேருக்கு நேர் கொண்டு வருகிறது. இந்த மீறல்களை நாம் பணிவாகவும் அன்பாகவும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். ஒரு பழைய போதகர் சொன்னது எனக்குப் பிடிக்கும், "உங்களால் கடவுளுடைய வார்த்தையை இந்த விஷயத்தில் கொண்டு வர முடியாவிட்டால், அந்த விஷயத்தை கொண்டு வருவது மதிப்புக்குரியது அல்ல." அதுதான் அறிவுரைக்கான அளவுகோல்.

பி. உங்கள் சொந்த வாழ்க்கையை ஆய்வு செய்ய மறக்காதீர்கள்.

ஒரு மனிதன் அந்த பழைய காலச் செதில்களில் ஒன்றை மிதித்து தனது நிக்கலைப் போட்டான். அது அவரது எடையுடன் ஒரு சிறிய அட்டையையும் கொடுத்தது. அவன் தன் மனைவியை நிமிர்த்தி, "கண்ணே, பார் "நீ அழகாகவும், புத்திசாலியாகவும், புத்திசாலியாகவும் இருக்கிறாய்" என்று சொன்னாள். அவள் "அந்த அட்டையை என்னிடம் கொடுங்கள்" என்றாள். அவள் அதைப் பார்த்து, "ஆமாம், அது உன்னுடைய எடையைப் பெற்றுவிட்டது. மற்றவருக்கு அறிவுரை கூறுவதற்கு முன் நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? உண்மையில் உங்கள் வாழ்க்கையை எடைபோட வேண்டும். இயேசு மலைப்பிரசங்கத்தில் அந்தக் கொள்கையை போதித்தார் "உன்னுடைய புள்ளியை ஏன் வெளியேற்ற முயற்சிக்கிறீர்கள்? உன்னுடைய கண்ணில் இருந்து ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் அந்த மாபெரும் ஒளிக்கற்றையைப் பார்ப்பதற்கு முன்

சகோதரனுடைய கண்.” (மத்தேயு 7:3) நீங்கள் முதலில் கடவுளோடு உங்கள் சொந்த நடையை ஆராய்ந்து அதற்கு உணர்திறன் கொடுக்கும் வரை நீங்கள் அறிவுரை கூறுபவர்களாக இருக்க முடியாது.

நான் உங்களுக்கு ஒரு சிறிய எச்சரிக்கை கொடுக்கிறேன். நீங்களே அறிவுரையைப் பெறும் வரை நீங்கள் அறிவுரை வழங்குபவராக இருக்கத் தகுதியற்றவர். உங்கள் வாழ்க்கையில் எப்போதாவது திருத்தம் தேவைப்படாத பகுதிகள் இல்லை என்று நீங்கள் நினைத்தால், நீங்கள் ஒருமுறைக்கு இருமுறை யோசிப்பது நல்லது. நீங்கள் அதை நன்றாகக் குறிக்கவும்.

c. தனிப்பட்ட நபரை, தனிப்பட்ட முறையில் எதிர்கொள்ளுங்கள்.

இப்போது இது கடினமாக உள்ளது. தனிப்பட்ட நபரை தனிப்பட்ட முறையில் எதிர்கொள்ளுங்கள். தனிப்பட்ட மோதலைத் தவிர்க்க பொது அறிவுரைகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. கடிதம் அல்லது மின்னஞ்சல் அனுப்புவதும் இல்லை. ஒருவரைத் திருத்துவதற்கான கடைசிப் படி பொது அறிவுரை என்று பைபிள் கற்பிக்கிறது.

நீங்கள் ஒரு சகோதரருக்கு எதிராக ஏதாவது இருந்தால், அவர் உங்களுக்கு அநீதி இழைத்தார், அதை நீங்கள் எவ்வாறு கையாள்வீர்கள் என்று இயேசு கூறுகிறார், அ) உங்களால் அதைச் செய்ய முடியவில்லையா என்று நீங்கள் அவர்களிடம் செல்லுங்கள், ஆ) அவர் கேட்கவில்லை என்றால், இரண்டு அல்லது மூன்று சாட்சிகளை அழைத்து, குழு மத்தியஸ்தத்தைப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கவும், c) "அவர் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்க மறுத்தால், அதை தேவாலயத்தில் சொல்லுங்கள்; (இப்போது பாருங்கள்) மற்றும் d) "அவர் தேவாலயத்திற்குக் கூட செவிசாய்க்க மறுத்தால், அவரை ஒரு பேகன் போல் நடத்துங்கள்." (மத்தேயு 18:15-17)

தேவாலய ஒழுக்கம் கடைப்பிடிக்கப்படுவதை நான் பார்த்த

அரிய நிகழ்வுகளில், நாங்கள் மூன்றாம் படியைத் தவிர்த்துவிட்டதைக் கண்டேன். அது எப்போதாவது முடிந்ததும், நீங்கள் அவர்களிடம் ஒருவராகச் சென்று, நீங்கள் இரண்டு அல்லது மூன்றை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், பிறகு நீங்கள் பெரியவர்களிடம் சொல்லுங்கள், பெரியவர்கள் எழுந்து, "அவர்களுடன் எதுவும் செய்ய வேண்டாம்" என்று சொல்லலாம். அதில், "அதை தேவாலயத்தில் சொல்லுங்கள், அவர் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கவில்லை என்றால்," அதிலிருந்து நான் பெற்ற படத்தைப் பாருங்கள், தேவாலயம் (உறுப்பினர்கள், கிறிஸ்தவர்கள்) கூறுகிறது, "எங்களுக்கு ஒரு சகோதரர் சிக்கலில் இருக்கிறார். அவர் வேண்டுமென்றே கடவுளின் முகத்தில் எச்சில் துப்புகிறார். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்த வாரமும் அடுத்த வாரமும் அவரைத் தொடர்புகொள்வது எப்படி?" நீங்கள் நேர்மறையான சக அழுத்தத்தைப் பற்றி பேசுகிறீர்கள், "சகோதரர்களே, நாங்கள் உங்களை நேசிக்கிறோம், நீங்கள் திரும்பி வர வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம்" என்று அந்த நபர்களைப் பற்றி பேசுகிறீர்கள். என் எல்லா வருடங்களிலும் அதைச் செய்யும்படி நான் கேட்கவில்லை, ஆனால் அது' மத்தேயு 18ல் நான் படித்தது. அவர் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கவில்லை என்றால், அவரை ஒரு பேகன் போல நடத்துங்கள். மக்களே, சில சமயங்களில் உடலில் துண்டிக்கப்படுவது அவசியம், ஆனால் அது எப்பொழுதும் கடைசி வழி.

ஈ. அவரை அல்லது அவளை இயேசுவிடம் வழிநடத்துங்கள்.

"எல்லோரையும் கிறிஸ்துவுக்குள் பரிபூரணராகக் காண்பிக்கும்படிக்கு, எல்லாரையும் எல்லா ஞானத்தோடும் புத்திசொல்லியும் உபதேசித்தும், அவரை அறிவிக்கிறோம்." (கொலோசெயர் 1:28) அறிவுரையின் குறிக்கோள் அறிவுரை என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? யாரையாவது என் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப

இழுப்பதற்காக அல்ல. அறிவுரை என்பது வெறுமனே இயேசுவைப் போல இருக்க ஒருவரையொருவர் ஊக்குவிப்பது, நாம் பாதையிலிருந்து வெளியேறத் தொடங்கும் போது நம்மை வழிநடத்த உதவுகிறது, கிறிஸ்துவைப் போல இருக்க வேண்டும் என்ற அந்த இலக்கை நோக்கி நம்மைத் திரும்பச் செலுத்துகிறது.

f. பதிலளிப்பவரை ஊக்குவிக்கவும்.

நீங்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று செல்வதில் இருந்து அவர்கள் பதிலளிக்கலாம் அல்லது இரண்டு அல்லது மூன்று முறைக்குப் பிறகு இருக்கலாம். எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் ஒருவரை ஊக்குவிக்கவும். கொரிந்துவில் ஒரு சகோதரர் வெளிப்படையான கிளர்ச்சியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒருவித தகாத ஒன்றியத்தில் இருந்தார். பவுல் சொன்னார், "அந்த தேவாலயத்தை பொறுத்துக்கொள்ளாதே, அது செத்த தவறு." (1 கொரிந்தியர் 5) ஆகவே, ஒரு கணத்திற்கு முன்பு நாம் பேசிய ஆவிக்குரிய ஒழுக்கத்தை அவர்கள் கடைப்பிடித்தார்கள். அவர் மனந்திரும்பி பதிலளித்தார். ஆனால் அவர் மனந்திரும்பிய பிறகும் சில சகோதர சகோதரிகள் அவருக்கு எதிராக அதை வைத்திருந்தனர். இதன் விளைவாக, பவுல் கூறினார், "இப்போது அந்த சகோதரனைப் பற்றி, நீங்கள் அவரை மன்னித்து ஆறுதல்படுத்த வேண்டும், அதனால் அவர் அதிகப்படியான துக்கத்தால் மூழ்கடிக்கப்படுவார்." (2 கொரிந்தியர் 2:7) எவருடைய பங்கும் அறிவுரை வழங்குபவராக மட்டுமே இருக்கக்கூடாது என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

ரோமர் 12ல் உள்ள ஆவிக்குரிய வரங்களில், அது பரிசு என்று சொல்லவில்லை அறிவுரை. சுற்றித் திரிவதும், பார்த்தவர்களைத் திருத்துவதும் யாருடைய வேலையும் இல்லை. அன்பான திருத்தத்திற்கு

யாராவது சாதகமாக பதிலளிக்கும் போது, அவர்களை ஊக்குவித்து அரவணைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஒருவரையொருவர் உபதேசிக்க வேண்டும் என்ற கட்டளை எல்லாவற்றிலும் கடினமான ஒன்றாகும். இது கடினமானது, ஆபத்தானது மற்றும் விலை உயர்ந்தது, ஆனால் ஈவுத்தொகை நித்தியமானது. நாம் அறிவுரை கூறுவதற்கு போதுமான அக்கறை இல்லை என்றால், நாம் போதுமான அக்கறை இல்லை. பவுல் சொன்னார், "என் சகோதரரே, நீங்களும் நற்குணத்தால் நிறைந்தவர்களும், அறிவினால் நிறைந்தவர்களும், ஒருவருக்கு ஒருவர் புத்திசொல்லக் கூடியவர்களுமாக இருக்கிறீர்கள் என்று நானும் உங்களைக் குறித்து உறுதியாக நம்புகிறேன்."

ஒருவேளை இந்தப் பாடம் உங்கள் இதயத்தைத் தொட்டு, உங்களுக்குத் திசைதிருப்ப வேண்டிய இடத்தைப் பற்றிய அறிவை உங்கள் மனதில் மீண்டும் எழுப்பியிருக்கலாம். உங்கள் சொந்த மனசாட்சியே உங்களுக்கு அறிவுரை வழங்கியிருக்கலாம். உங்கள் சொந்த மனசாட்சி இன்றும் உங்களிடம் கூறியது, "நான் விஷயங்களைச் சரிசெய்ய வேண்டும். நான் மீட்கப்பட வேண்டும் அல்லது கடவுளுடன் சமரசம் செய்ய வேண்டும். அமேசிங் கிரேஸ் #1312, ஸ்டீவ் பிளாட், மே 18, 1997

ஒருவருக்கொருவர் உறுப்பினர்கள்

"நம் ஒவ்வொருவருக்கும் பல அவயவங்களோடு ஒரே சரீரம் இருப்பதுபோல, இந்த அவயவங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரே செயல்பாடு இல்லை, கிறிஸ்துவில் பலராகிய நாம் ஒரே உடலை உருவாக்குகிறோம், மேலும் ஒவ்வொரு உறுப்பு மற்ற அனைவருக்கும் சொந்தமானது." (ரோமர் 12:4)

மற்ற அனைத்து உலக மதங்களும் பொதுவாக தங்கள் கடவுளின் தோற்றத்தை அல்லது தரிசனத்தைப் பற்றி பேசுகின்றன.

ஆனால், காலத்திற்கு முன்பே இருந்தவர், அனைத்தையும் படைத்தவர் மாம்சமாகி நாசரேத்து இயேசுவின் வடிவில் மனிதனாக நம்மிடையே வாழ்ந்தார் என்பதே கிறிஸ்தவத்தின் தனிச்சிறப்பு நிலை. இது கிறிஸ்தவத்திற்கு அடிப்படையானது, உலக மதங்களில் வேறு எங்கும் இது போன்ற எதுவும் இல்லை. அதுதான் அவதாரம்.

ஒரு வகையில், இயேசுவின் அவதாரம், அப்போஸ்தலர் 1-ல் பரலோகத்திற்கு ஏறியவுடன் முடிவடையவில்லை. தவறாகப் புரிந்து கொள்ளாதீர்கள், இயேசு பரலோகத்திற்கு ஏறினார். அவர் கடவுளின் சிம்மாசனத்தின் வலது புறத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார், மேலும் அவர் உலகத்தை அழித்து, அவருடைய அனைவரையும் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல மீண்டும் வரும் வரை அங்கேயே இருப்பார்.

மற்றொரு அர்த்தத்தில் இயேசு தொடர்கிறார். அவர் தனது உடலின் உறுப்புகளாகிய சபையில் தொடர்ந்து வாழ்ந்து வருகிறார். "மேலும் அவர் சரீரத்தின் தலை, சபை." (கொலோசெயர் 1:18)

தேவாலயம் கிறிஸ்துவின் உடலைப் போன்றது என்று பைபிள் கூறவில்லை. தேவாலயம் கிறிஸ்துவின் உடலை ஒத்திருக்கிறது என்று அது கூறவில்லை. "தேவாலயம் கிறிஸ்துவின் சரீரம்" என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது. எனவே:

தேவாலயம் ஒரு அமைப்பு அல்ல, அது ஒரு உயிரினம்.

தேவாலயம் யார், அது என்ன செய்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்வது அவசியம். தேவாலயம் ஒரு அமைப்பு அல்ல; அது ஒரு உயிரினம். இயேசு தனது உடலின் உறுப்புகள் மூலம் தொடர்ந்து வாழ்ந்து, வேலை செய்து, நகர்கிறார். "எனவே கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஒரே உடலை உருவாக்குகிறோம்." (ரோமர் 12:5) நாம் இயேசு கிறிஸ்துவின் சமகால வெளிப்பாடு.

புதிய ஏற்பாட்டு கிறிஸ்தவம் அதன் அசல் கருத்திற்கு மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டுமானால், தேவாலயம் மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும் மற்றும்

நிறுவனக் கருத்துக்கள் அகற்றப்பட வேண்டும். தேவாலயத்தை ஒரு அமைப்பாகப் பார்க்கும் படிமங்களையும், சொற்களஞ்சியத்தையும் நாம் அகற்ற வேண்டும். கிறிஸ்து நிறுவப்பட்ட தேவாலயம் ஒரு உயிரினம்; அது கிறிஸ்துவின் வாழும் மற்றும் செயலில் உள்ள உடல்.

கிறிஸ்துவின் உடலின் பாகங்கள் சர்ச் உறுப்பினர் அல்ல

மீண்டும், புதிய ஏற்பாட்டு கிறித்துவம் மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டுமானால், உடல் உறுப்பு என்பது உண்மையில் என்ன என்பது பற்றிய அசல் கருத்தை மீட்டெடுக்க வேண்டும். அவர்களின் சரியான புரிதல், பவுல் கூறியது போல், "ஒருவருக்கொருவர் அங்கத்தினர்கள்" என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்வதன் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கிறது என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். இதைத்தான் ரோமர் 12:5 கூறுகிறது, "அப்படியே கிறிஸ்துவுக்குள் பலராகிய நாம் ஒரே உடலை உருவாக்குகிறோம்."

இப்போது "உறுப்பினர்" என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம் என்ன? நாங்கள் அதை எல்லா நேரத்திலும் பயன்படுத்துகிறோம், இல்லையா, தேவாலயம் தொடர்பாக. நீங்கள் இன்னும் உறுப்பினராகச் சேர்த்துள்ளீர்களா? நீங்கள் அந்த தேவாலயத்தில் உறுப்பினரா? அந்த வார்த்தையை திரும்பத் திரும்பக் கேட்டு வளர்கிறோம். ஆனால் நாங்கள் அதை அடிக்கடி மோசமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளோம் என்பதை நான் உங்களுக்கு பரிந்துரைக்கிறேன். பெரும்பாலும் "உறுப்பினர்" என்பது ஒரு நிறுவன சூழலில் பயன்படுத்தப்படுகிறது மற்றும் ஒரு உயிரின சூழலில் அல்ல.

வித்தியாசத்தை விளக்குகிறேன். "ரோட்டரி கிளப், கிவானிஸ் கிளப் அல்லது உள்ளூர் தோட்டக் கிளப் என்று கூறுங்கள்?" ஒரு நிறுவனத்தில் நல்ல உறுப்பினராக இருக்க என்ன செய்ய வேண்டும்? இது பொதுவாக மூன்று விஷயங்களை எடுக்கும்:

அ) சில கூட்டங்களில் கலந்துகொள்ளுங்கள், அனைத்திலும்

அல்ல, ஆனால் பெரும்பாலானவை,
b) கிளப் வைத்திருக்கும் விதிகள் மற்றும்
பைலாக்கள் அனைத்தையும்
வைத்திருங்கள்

c) உங்கள் நிலுவைத் தொகையை
செலுத்துங்கள். இது மிகவும்
அவசியம், நீங்கள் ஒரு உள்ளூர் கிளப்
அல்லது நிறுவனத்தில் நல்ல
நிலையில் உறுப்பினராக
இருக்கிறீர்கள்.

தேவாலயத்தில் ஒரு நல்ல நிலைப்பாட்டின்
உறுப்பினராக எவ்வாறு கருதப்படுகிறார்?
பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படும்
அளவுகோல்கள்:

அ) ஒருவர் எத்தனை முறை கலந்து
கொள்கிறார்?
b) அவர் தரத்தின்படி வாழ்கிறாரா
(விதிகளை வைத்திருங்கள்)
c) ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும்
அவர் பங்களிப்பாரா? பதில் ஆம்
என்றால், அவர்கள் So and So
தேவாலயத்தில் ஒரு நல்ல உறுப்பினர்.

வேதம் அந்த யோசனையை சவால்
செய்கிறது என்று நான் நம்புகிறேன்.
பாருங்கள், நீங்கள் ரோட்டரி கிளப்பில் நல்ல
உறுப்பினராக இருக்கலாம்; கிவானிஸ்
கிளப் அல்லது கார்டன் கிளப்பில் நீங்கள் ஒரு
நல்ல உறுப்பினராக இருக்க முடியும். நீங்கள்
ஒரு நல்ல கிவானியனாகவோ அல்லது
ரோட்டேரியனாகவோ இருக்க அந்த
நபர்களைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியதில்லை.
உடல் உறுப்பு என்பது அதுவல்ல என்கிறார்
பால். கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் ஒவ்வொரு
உறுப்பும் மற்றொன்றுக்கு சொந்தமானது.
நிலத்தைச் சுற்றியுள்ள பல தேவாலயங்கள்
தங்கள் சபைகளில் கிளப் உறுப்பினர்களாக
இருக்க வேண்டும் என்று நான்
பரிந்துரைக்கிறேன். அவர்கள் தங்களை
"ஒருவருக்கொருவர் உறுப்பினர்கள்" என்று
கருதுவதில்லை.

இது ஒரு சுவரில் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்ட
செங்கற்களுக்கும் செங்கற்களுக்கும் உள்ள
வித்தியாசம் போன்றது. செங்கல் குவியல்
இணைக்கப்படவில்லை. செங்கற்கள் எந்த
நோக்கத்திற்காக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன

என்பதற்கு எது பயனுள்ளதாக இருக்கும்? செங்கற்களின் குவியல், அல்லது சுவரில் வடிவமைக்கப்பட்ட செங்கற்களா? எந்த சூழ்நிலையில் செங்கல் திருடுவது எளிது? பல தேவாலயங்களில் சாமியார்கள் மற்றும் பெரியவர்கள் சிமெண்ட் போடாத செங்கற்களை அடுக்கி வைத்து காரியங்களை சாதிக்க முயல்கிறார்கள், பிசாசு உள்ளே வந்து அந்த செங்கற்களில் ஒன்றைத் திருடுவதைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள். அதுதான் உடலின் கருத்து.

உங்களை அறியாமல் உங்கள் உடல் உறுப்புகளை இழக்க மாட்டீர்கள், இல்லையா? எனக்கு மனச்சோர்வு இல்லாத குழந்தைகள் இருப்பது எனக்குத் தெரியும், ஆனால் நான் ஒருவரைப் பார்த்து, "உன் கை எங்கே போனது?" "எனக்குத் தெரியாது, நான் இன்று காலை கிளம்பும்போது என்னிடம் இருந்தது." ஆனால் ஒரு உடலில், உறுப்பினர்கள் மிகவும் இணைக்கப்பட்டுள்ளனர், அவை வீழ்ச்சியடைவதில்லை, அவை மறைந்துவிடாது. அதுதான் விஷயம். கிறிஸ்தவர்கள் உடல் உறுப்புகள். அதுவே கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மை வாழ வைக்கும்.

"உடல் ஒரு அலகு, அது பல உறுப்புகளால் ஆனது; அதன் அனைத்து உறுப்புகளும் பலவாக இருந்தாலும், அவை ஒரே உடலை உருவாக்குகின்றன. கிறிஸ்துவிலும் அதுதான். ஏனென்றால், யூதர்களாக இருந்தாலும் சரி, நாம் அனைவரும் ஒரே ஆவியால் ஒரே உடலாக ஞானஸ்நானம் பெற்றுள்ளோம். கிரேக்கர்கள், அடிமைகள் அல்லது சுதந்திரம் - நாம் அனைவருக்கும் ஒரே ஆவியானவர் குடிக்கக் கொடுக்கப்பட்டோம்.

"இப்போது உடல் ஒரு பகுதியால் அல்ல, பலவற்றால் ஆனது. 'நான் ஒரு கை இல்லாததால், நான் உடலுக்கு சொந்தமானவன் அல்ல' என்று கால் கூறினால், அது அதன் பாகமாக இருப்பதை நிறுத்தாது. காது, 'நான் கண்ணாக இல்லாததால், நான் உடலுக்குச் சொந்தமானவன் அல்ல' என்று சொன்னால், அது உடலின் ஒரு அங்கமாக இருந்துவிடாது,

முழு உடலும் கண்ணாக இருந்தால், எங்கே? செவிப்புலன் இருக்கிறதா? உடல் முழுவதும் காது என்றால், வாசனை எங்கே இருக்கும்? ஆனால் உண்மையில் கடவுள் உடலில் உள்ள உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றையும், தான் விரும்பியபடியே அமைத்திருக்கிறார். அவை இருந்தால் அனைத்து ஒரு பகுதி, உடல் எங்கே இருக்கும்? அது போல், பல பாகங்கள் உள்ளன, ஆனால் ஒரு உடல்.

"எனக்கு நீ தேவையில்லை" என்று கையை நோக்கி கண் சொல்ல முடியாது. மேலும், 'எனக்கு நீ தேவையில்லை' என்று கால்களிடம் தலை சொல்ல முடியாது. மாறாக, உடலின் பலவீனமாகத் தோன்றும் பாகங்கள் இன்றியமையாதவை, மேலும் மரியாதை குறைவாக இருப்பதாக நாம் நினைக்கும் பகுதிகளை நாங்கள் சிறப்பு மரியாதையுடன் நடத்துகிறோம். சிறப்பு சிகிச்சை. ஆனால் கடவுள் உடலின் உறுப்புகளை ஒருங்கிணைத்து, அது இல்லாத உறுப்புகளுக்கு அதிக மரியாதை கொடுத்துள்ளார், அதனால் உடலில் பிரிவு ஏற்படக்கூடாது, ஆனால் அதன் உறுப்புகள் ஒருவருக்கொருவர் சமமாக அக்கறை காட்ட வேண்டும். துன்பப்படுகிறது, ஒவ்வொரு பகுதியும் அதனுடன் துன்பப்படுகிறது; ஒரு பகுதி மதிக்கப்பட்டால், ஒவ்வொரு பகுதியும் அதனுடன் மகிழ்ச்சியடைகிறது.

"இப்போது நீங்கள் கிறிஸ்துவின் சரீரமாக இருக்கிறீர்கள், நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அதன் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறீர்கள்." (1 கொரிந்தியர் 12:12-27)

உடல் அங்கத்துவத்தின் அர்த்தத்தின் தாக்கங்கள்.

2. உறுப்பினர் என்பது சார்புநிலையை உள்ளடக்கியது.

எந்த ஒரு கிறிஸ்தவனும் தன்னால் திறம்பட செயல்பட முடியாது என்பதை உடல் அங்கத்துவம் பற்றிய கருத்து நமக்குப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. என் கை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். தொடுவதற்கும், சுட்டிக்காட்டுவதற்கும், புரிந்துகொள்வதற்கும், எழுதுவதற்கும் மற்றும் எல்லா வகையான

விஷயங்களுக்கும் இதைப் பயன்படுத்துகிறேன். இது என் உடலோடு இணைந்திருக்கும் வரை எனக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். ஆனால் அது இனி என் உடலுடன் இணைக்கப்படாத தருணம், அது இனி எனக்குப் பயன்படாது. உண்மையில், அது பிரிக்கப்பட்டால் அழகவும் அழகவும் தொடங்கும்.

சரியாக அதே வழியில் சரீரத்திற்கு வெளியே உள்ள கிறிஸ்தவர்கள் சிதைவார்கள். நீங்கள் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கூடலாம், ஒரு பீடத்தில் உட்காரலாம், உங்கள் பணத்தைக் கூட கொடுக்கலாம், ஆனால், அது மட்டும் ஆன்மீகச் சிதைவைத் தடுக்காது. சிதைவைத் தடுக்க, நீங்கள் உடலுடன் முழுமையாக இணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். நீங்கள் இணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். உங்களைப் பற்றி முழுக்க முழுக்க அக்கறையுள்ள, உங்களைத் தெரிந்த மற்றும் உங்களைத் தொடர்ந்து சரிபார்க்கும் சில நபர்கள் உங்களிடம் இருக்க வேண்டும்.

உடலின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் அவர்கள் பிரார்த்தனை செய்யும் ஒரு குழு தேவை, தனிப்பட்ட முறையில் ஒருவரையொருவர் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள், கேட்கவும் மற்றும் தேவைப்படும் நேரத்தில் உடனடியாக பதிலளிக்கவும், அவர்கள் நேரடியாக நேசிக்கும் மற்றும் வளர்க்கும் நபர்கள். உங்களுக்கு அது தேவையில்லை என்று நீங்கள் நினைத்தால், அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் உங்களுடன் உடன்படவில்லை, ஏனென்றால் "கண்ணால் காதுக்கு சொல்ல முடியாது, 'எனக்கு நீ தேவையில்லை'. மேலும், 'எனக்கு நீ தேவையில்லை' என்று தலையால் காலிடம் சொல்ல முடியாது. "உடல் உறுப்புரிமை அப்படி இல்லை.

சுதந்திரம் ஒரு அமெரிக்க நல்லொழுக்கம், ஆனால் அது ஒரு கிறிஸ்தவ நற்பண்பு அல்ல. சில நேரங்களில் நாம் ஒரு நல்ல அமெரிக்க

மதிப்பு என்று எதுவும் ஒரு நல்ல கிரிஸ்துவர் மதிப்பு கிடைத்தது என்று நம் கலாச்சாரத்தில் நினைக்க முனைகின்றன; பெரும்பாலும் அது, ஆனால் சில நேரங்களில் அது இல்லை. சில சமயங்களில் அமெரிக்கர்களாகிய நாம் நமது சுதந்திரத்தைப் பற்றி பெருமை கொள்கிறோம். கிறிஸ்தவர்கள் வேதப்பூர்வ சுதந்திரத்தைப் பற்றி பெருமை கொள்ளக்கூடாது, மாறாக நமது ஆன்மீக ஆரோக்கியத்திற்காக கடவுளையும் உடலையும் சார்ந்திருப்பதை பெருமைப்படுத்த வேண்டும். உடல் உருவாக்கப்படவில்லை, அதனால் அதன் உறுப்புகள் ஒருவருக்கொருவர் சுயாதீனமாக இருக்க முடியும்.

நீங்கள் எப்போதாவது மோசமான உணவை சாப்பிட்டிருக்கிறீர்களா? உணவு உண்மையில் மோசமாக போகவில்லை; என்ன ஆனது அந்த உணவில் சில பாக்டீரியாக்கள் சேர்ந்தது. ஒரு முறை நான் ஒரு துண்டு சிக்கன் சாப்பிட்டேன். அது என் வயிற்றில் வந்ததும் இரைப்பைச் சாறு அந்த கோழியையும் கோழியில் உள்ள பாக்டீரியாவையும் சந்தித்தது. வயிற்றில் உள்ள இரைப்பைச் சாற்றை நோக்கி பாக்டீரியா, "ஓ, நீ எப்படிச் செய்வாய்? உனக்கு நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?" இரைப்பைச் சாறுகள் பாக்டீரியாவிடம் "இல்லை, உங்களுக்குப் புரியவில்லை, நாங்கள் உங்களுக்கு என்ன செய்யப் போகிறோம். நாங்கள் உங்களைக் கரைத்து, இந்த கோழியுடன் சேர்த்து உடைத்து, படிப்படியாக உங்களை எங்கு உறிஞ்சிச் செல்கிறோம். நீ இந்த உடலின் ஒரு அங்கமாகிவிட்டாய்." பாக்டீரியா, "ஓ, இல்லை, இல்லை, நான் அதைச் செய்ய விரும்பவில்லை. பார் நான் என் அடையாளத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நீங்கள் என்னை உடைப்பதை நான் விரும்பவில்லை. நான் இருப்பதைப் போலவே இருக்க விரும்புகிறேன்." இரைப்பை சாறுகள் கூறினார், "இல்லை, உங்களுக்குப் புரியவில்லை, அது இங்கு செயல்படும் விதம் அல்ல; எல்லாவற்றையும்

உடைக்கிறோம், அதனால் நாம் ஒரு அலகு, நாம் ஒரு உடலின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறோம்." பாக்டீரியா, "இல்லை, நீங்கள் என்னை உடைக்கவில்லை." இரைப்பை சாறுகள், "சரி, நாங்கள் உங்களை உடைக்கவில்லை என்றால், நீங்கள் உடலை விட்டு விடுங்கள்." நள்ளிரவில் நாங்கள் பாக்டீரியாவை மிகவும் விரும்பத்தகாத முறையில் வெளியேற்றினோம்.

நீங்கள் புள்ளி பார்க்கிறீர்களா? ஒரு உடலில், அதைச் சார்ந்து இருக்கும் உடலில் நீங்கள் ஒருங்கிணைக்கப்படுகிறீர்கள், அல்லது நீங்கள் வெளியேறுகிறீர்கள். நமது உடல்கள் முழுமையான சுதந்திரத்தை பொறுத்துக்கொள்ளும் வகையில் வடிவமைக்கப்படவில்லை. பைபிளில் ஒரு சுயாதீன தேவாலயத்தின் கதை உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? அதன் பெயர் லவோதிசியா. அவர்கள் அதை முழுவதுமாக வைத்திருப்பதாக அவர்கள் நினைத்தார்கள், இயேசு அவர்களிடம் வெளிப்படுத்துதல் 3 இல் கூறினார், நீங்கள் பணக்காரர், உங்களுக்கு எதுவும் தேவையில்லை என்று சொல்கிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் என்னவென்று சொல்கிறேன்: "நீங்கள் பரிதாபகரமானவர், பரிதாபமானவர், ஏழை, குருடர் மற்றும் நிர்வாணமாக." அவர் என்ன செய்யப் போகிறார் என்று கூறினார்? "நான் உன்னை என் வாயிலிருந்து கக்குவேன்." மக்களே, நாம் ஒருவருக்கொருவர் தேவையில்லை என்றால் நாம் கிறிஸ்துவின் உடலில் இல்லை. நாம் ஒருவருக்கொருவர் தேவையில்லை என்றால், நாம் உடலில் இல்லை.

4. உறுப்பினர் சமத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

"நம் ஒவ்வொருவருக்கும் பல அவயவங்களோடு ஒரே சரீரம் இருப்பதுபோல, இந்த அவயவங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரே செயல்பாடு இல்லை, அப்படியே கிறிஸ்துவில் பலராகிய நாம் ஒரே உடலை உருவாக்குகிறோம், மேலும் ஒவ்வொரு

உறுப்பு மற்ற அனைவருக்கும்
சொந்தமானது." (ரோமர் 12:4-5) அந்த
பத்தியின் சூழல் ரோமர் 12:3 "ஏனெனில்,
எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட
கிருபையினால் நான் உங்கள்
ஒவ்வொருவருக்கும் சொல்கிறேன்:
உங்களைப் பற்றி அதிகமாக
நினைக்காதீர்கள், மாறாக உங்களைப்
பற்றி சிந்தியுங்கள். கடவுள் உங்களுக்குக்
கொடுத்த நம்பிக்கையின் அளவின்படி
நிதானமான தீர்ப்பு." ஏன்? பின்னர் அவர்
கூறுகிறார், ஏனென்றால் நாம்
அனைவரும் ஒரு உடலின் உறுப்புகள்
மட்டுமே.

நுரையீரலின் படத்தை நீங்கள்
எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா?
கல்லீரலின் படத்தை நீங்கள்
எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா?
அவர்கள் மிகவும் அழகாக இல்லை,
இல்லையா? நான் அவர்களைப் பற்றி
கவலைப்படுவதில்லை. நான் ஒரு
அழகான கை அல்லது அழகான
முகத்தின் படத்தைப் பார்க்க
விரும்புகிறேன். ஆனால் கடவுள்
வேண்டுமென்றே செய்திருப்பது,
கண்ணுக்குப் புலப்படாத பகுதிகளை
அவர்கள் செய்வதை அனுமதிக்கும்
வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.
நுரையீரலை விட முகத்தைப் பார்ப்பதே
எனக்குப் பிடிக்கும் என்பது உங்களுக்குத்
தெரியும். ஆனால் நுரையீரல் வேலை
செய்யவில்லை என்றால் முகம் மிகவும்
அசிங்கமாக இருக்கும்.

சிலர் கிறிஸ்துவின் உடலின்
காணக்கூடிய பாகங்களை
நினைக்கிறார்கள்; அதாவது,
போதகர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள்,
உடலின் மற்ற மக்களை விட
முக்கியமானவர்கள். அப்படி இல்லை,
இதயம் அல்லது நுரையீரலை விட
முகத்தை விட முக்கியமானது
எதுவுமில்லை. உண்மையில்
காணக்கூடிய பாகங்கள் மட்டுமே
செயல்பட முடியும், ஏனென்றால் உடலின்
பல கண்ணுக்குத் தெரியாத பாகங்கள்
அனைத்தும் அவற்றின் மிகவும்
தேவையான செயல்பாட்டைச் செய்து

வருகின்றன. உடலின் அனைத்து உறுப்புகளும் முக்கியமானவை என்பதைப் பாருங்கள்; அதனால்தான் நாம் ஒருவர் மீது ஒருவர் அக்கறை காட்டுகிறோம்.

ஆனால் கிளப்புகள் மற்றும் அமைப்புகள் அவ்வாறு செயல்படுவதில்லை. அவர்கள் ஒரு படிநிலை, ஒரு பெக்கிங் ஆர்டர் அல்லது பிரமிடு ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளனர். இந்த கொள்கையில் கிளப்புகள் செயல்படுகின்றன. பார்வை என்பது முக்கியத்துவத்திற்கு சமம். நீங்கள் அதை நம்பவில்லை என்றால், வருடாந்திர கிளப் இரவு உணவிற்குச் செல்லுங்கள். அந்த கிளப்பில் உள்ள மிக முக்கியமான நபர்கள் யார் என்பதை நீங்கள் அறிய விரும்புகிறீர்களா? இது எளிதானது, தலை மேஜையில் யார் இருக்கிறார்கள் என்று பாருங்கள். அந்த மேடையில் யார் எழுந்து நிற்கப் போகிறார்கள், திரும்பத் திரும்பப் பேசப் போவது யார்? அவர்கள்தான் தலைமை கஹுனாக்கள், அவர்கள்தான் மிக முக்கியமானவர்கள். ஒரு கிளப் மற்றும் பெரும்பாலான நிறுவனங்களில், தெரிவுநிலை முக்கியத்துவத்திற்கு சமம், ஆனால் ஒரு உடல் அப்படி நினைக்கவில்லை. ஏதாவது இருந்தால், உடலின் குறைவான பார்வை பகுதிகள், தெரியும் பாகங்களை விட முக்கியம்.

பவுல் 1 கொரிந்தியர் 12 இன் இறுதியில் கூறினார், மேலும் ஒரு பகுதி வலிக்கும் போதெல்லாம், அது பெரியதா, சிறியதா, காணக்கூடியதா அல்லது கண்ணுக்கு தெரியாததா என்பது முக்கியமல்ல; ஒவ்வொரு பகுதியும் அதற்கு உதவும்.

நான் கற்பனையில் கைவைப்பவன் அல்ல. இது பல வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்தது மற்றும் நான் இப்போது கைவினைஞராக இல்லாததற்கு ஒரு காரணம். நான் கேரேஜில் எதையோ சுத்திக்கொண்டு, ஒரு அலமாரியை வைத்துக்கொண்டு, சுத்திக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். நான் கொஞ்சம் மெல்ல வந்து நகத்தை அடித்தேன். அது தவறான ஆணி. அது என் சிறுபடம். நீங்கள் எப்போதாவது அதைச்

செய்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் ஒரு சிறுபடத்தை வெடிக்கிறீர்கள், இரத்தம் வெளியேறுகிறது, அது உடைந்துவிட்டதா என்று நீங்கள் ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள். "ஏன் முட்டாள்தனமான காரியம், அது உன்னுடைய சொந்த தவறு. நான் உன்னை அங்கேயே தொங்க விடுகிறேன், ஒருவேளை நீங்கள் அழுகலாம்" என்று நீங்கள் நினைக்கவில்லை அல்லது சொல்லவில்லை. இல்லை! எல்லாம் நரம்பு மண்டலத்தை காயப்படுத்துகிறது மற்றும் உடல் முழுவதும் அலாரத்தை அனுப்புகிறது, மற்றும் உமிழ்நீர் சுரப்பிகள் உடனடி EMT போல் செயல்படுகின்றன - கால்கள் ஆம்புலன்ஸ், அவை குளியலறைக்கு ஓடத் தொடங்குகின்றன, மேலும் குரல் ஒரு சைரன் "OWWWWW!" "சின்ன கட்டை விரலுக்கு உதவுங்கள், சிறிய கட்டை விரலுக்கு உதவுங்கள், சிறிய கட்டை விரலுக்கு உதவுங்கள்" என்று முழு உடலும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறது. ஓ, அது இறுதியாக அமைதியடையும் போது, "ஓ, அது மிகவும் சிறந்தது, அது ஒரு உடலில் செயல்படும் விதம்" என்று கூறுகிறீர்கள். நீங்கள் எனக்கு சொந்தமானவர் என்பதால் நான் உங்களை முக்கியமானதாக கருதுகிறேன். கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் சொந்தம், விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நான் உங்களுக்குச் சொந்தமானவன். நாம் ஒரு உடல் - கை மற்றும் கை, கால் மற்றும் கால், கண் மற்றும் மூளை.

5. உறுப்பினர் ஒற்றுமையை கோருகிறது.

1 கொரிந்தியர் 12:12ல் பவுல் கூறினார், "உடல் ஒரு அலகு, அது பல உறுப்புகளால் ஆனது." அமெரிக்க தரநிலை கூறுகிறது, "உடல் ஒன்றுதான், அதற்கு பல உறுப்புகள் இருந்தாலும்." கடவுள் வேண்டுமென்றே உங்கள் உடலை வடிவமைத்துள்ளார். நல்லிணக்கத்தை நேசிப்பது மற்றும் முரண்பாட்டை வெறுப்பது.

நான் தனிப்பட்ட முறையில் இந்த

இயற்பியல் விளக்கங்களைப் பயன்படுத்துகிறேன், ஆனால் அவை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், நாங்கள் ஒரு உடலைப் பற்றி பேசுகிறோம். சில காலத்திற்கு முன்பு நான் கூடைப்பந்து விளையாட்டில் இருந்தேன், நான் விளையாடும் கடைசி கூடைப்பந்து விளையாட்டாக இருக்கலாம். நான் ஒரு வழியில் சென்று, இடது பாதத்தை ஊன்றி, முழு உடலும் இன்னும் இடதுபுறம் சென்று கொண்டிருந்தது, ஆனால் இந்த முழங்காலில் இருந்து, முடிவு, இல்லை, நான் இருக்கும் இடத்திலேயே இருக்கப் போகிறேன். பின்னர் அது நடந்தது - ஏதோ முறிந்தது. பார், ஒரு உடல் ஒற்றுமையை பொறுத்துக்கொள்ளாது. உறுப்புகள் ஒருவருக்கொருவர் எதிராகச் சென்று ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடும்போது உடல் அதை வெறுக்கிறது.

இயேசுவின் அவதாரம் கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்வில் தொடர வேண்டும் என்று கடவுள் விரும்புகிறார். இயேசு நம் வாழ்வில் வாழ்வதை உலகம் காண வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். உடலில் பிளவு ஏற்படுவதை விட, இயேசுவின் தொடர்ச்சியான அவதாரத்தின் நோக்கத்தை எதுவும் விரைவாகவோ அல்லது முழுமையாகவோ அழிக்காது. அதனால்தான் பவுல் சொன்னார், "சமாதானத்தின் மூலம் ஆவியின் ஒற்றுமையைக் காத்துக்கொள்ள எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யுங்கள்." (எபேசியர் 4:3)

ஒற்றுமைக்கு முயற்சி தேவை, இல்லையா? உடல் நன்றாக இயங்குவதற்கு உழைப்பும் ஒழுக்கமும் தேவை. தேவாலயத்தை தொடர்ந்து அவதாரமாக வாழ்வதைத் தடுக்க பிசாசு ஆவேசமாக உறுதியாக இருப்பதாக நீங்கள் உறுதியாக நம்பலாம். அவர் எங்களை எப்படி மூட முயற்சிக்கிறார் தெரியுமா? யாரோ சொல்கிறார்கள், "சரி, தவறான கோட்பாட்டின் மூலம்." ஆம். அவர் அதை முடிந்தால் பயன்படுத்துவார். ஆனால் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள், ஒவ்வொரு

தேவாலயமும் தவறான கோட்பாட்டிற்கு வீழ்ச்சியடைவதை நீங்கள் காண்பீர்கள், 50 பேர் பிளவு மற்றும் பிளவு மனப்பான்மையால் அழிக்கப்படுவதைக் காண்பீர்கள். "ஆவியின் ஒற்றுமையைக் காக்க நாம் எல்லா முயற்சிகளையும் செய்ய வேண்டும்."

நடைமுறையில் என்ன அர்த்தம் தெரியுமா? வதந்திகளிலிருந்து விலகி இருக்க எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யுங்கள் என்று அர்த்தம். இங்கு மற்றவரைப் பார்த்து பொறாமைப்படாமல் இருக்க எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யுங்கள். சந்தேகப்படாமல் இருக்க எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யுங்கள் என்று அர்த்தம். உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியாவிட்டால், கேளுங்கள் மற்றும் ஊகிக்காமல் இருக்க எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யுங்கள். உடலில் முரண்பாடுகளை உண்டாக்கும் எதிலும் இருந்து விலகி இருக்க எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யுங்கள். தன்னுடன் போராடும் எந்த உடலும் ஆரோக்கியமாக இருக்காது.

விலைமதிப்பற்ற சில உடல்கள் வெளிப்புறத்தில் ஏதோவொன்றால் அழிக்கப்படுகின்றன. துப்பாக்கிச் சூடு, வெடிகுண்டு வெடித்தல் அல்லது கார் சிதைவு போன்றவற்றால் அழிக்கப்படும் உடல்கள் அதிகம் இல்லை; சில உள்ளன, ஆனால் பல இல்லை. பெரும்பாலான உடல்கள் எவ்வாறு இறக்கின்றன? பெரும்பாலான உடல்கள் உள்ளே இருந்து இறக்கின்றன. புற்றுநோய், மாரடைப்பு அல்லது பக்கவாதம் காரணமாக அவர்கள் இறக்கின்றனர். உடல் தன்னை எதிர்த்துப் போரிடுவதால் பெரும்பாலான மக்கள் இறக்கின்றனர். பெரும்பாலான தேவாலயங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன, ஏனென்றால் உடலின் உறுப்புகள் ஒற்றுமைக்கான தங்கள் அர்ப்பணிப்பை இழக்கின்றன.

அதாவது எப்போதாவது உடலின் ஒற்றுமையை சீர்குலைப்பவர்களை மென்மையாகவும், அன்பாகவும், அமைதியான உணர்வுடனும்

எதிர்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் சமாதானப் பிணைப்பில் ஆவியின் ஒற்றுமை முக்கியமானது, "அதைக் காக்க நீங்கள் எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யுங்கள்" என்று பவுல் கூறினார்.

சுருக்கமாக, ஒரு உடலில் உறுப்பினராக இருப்பதன் அர்த்தம் என்ன என்பதைப் பற்றி பைபிளில் சிந்திக்க நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள் மட்டத்தில் தனிப்பட்ட முறையில் அதை எப்படி செய்வது? முடிவைப் பாருங்கள், நாம் மூடும்போது இரண்டு எண்ணங்கள்.

3. உங்கள் சொந்த ஈடுபாட்டை மதிப்பிடுங்கள்

நீங்கள் எந்த வகையான உறுப்பினர்களை வைத்திருக்கிறீர்கள்? அமைப்பா அல்லது உயிரினமா? உடல் அல்லது கிளப்? நீங்கள் பைபிளில் ஏதாவது வசதியாக ஏதாவது ஒன்றை மாற்றியுள்ளீர்களா? ஒவ்வொருவரும் உங்கள் உறுப்பினர் முறையை கடைபிடித்தால், ஒரு தேவாலயம் எவ்வளவு ஆரோக்கியமாக இருக்கும்?

கைகள், கால்கள், ஒரு தலை, காதுகள் மற்றும் கண்கள் கொண்ட கிறிஸ்துவின் சரீரமாக தேவாலயத்தைப் பற்றிய பவுலின் உவமையின் மூலம் நான் கவனித்த விஷயங்களில் ஒன்று. அவர் தசைநார்கள் பற்றி கூட பேசுகிறார், ஆனால் அவர் கொழுப்பு பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை. டிஅவர் பரிசுத்த ஆவியானவர் அதை வலுவாகவும் மெலிந்ததாகவும் விரும்புகிறார், சுற்றித் தொங்கவிடவில்லை. உங்களில் சிலர் வேதனைப்படுவதை நான் அறிவேன், நீங்கள் குணமடைய விரும்புகிறீர்கள். நீங்கள் குணமடைய வேண்டும், ஆனால் உடல் மற்றும் அதன் வழியாக ஓடும் இரத்தத்தால் நீங்கள் குணமடையும் போது, நீங்கள் ஒரு குணப்படுத்துபவராக உங்கள் பங்கை ஏற்கும் நேரம் வருகிறது. நீங்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மா இருக்க வேண்டாம்.

4. முன்முயற்சியை யூகிக்கவும்.

யாராவது உங்களிடம் ஏதாவது

செய்யும்படி கேட்கும் வரை காத்திருக்க வேண்டாம். உட்கார்ந்து உடல்கள் வடிவம் பெறுவதில்லை, இல்லையா? நீங்கள் அந்த சோபாவில் உட்கார வேண்டாம், திடீரென்று வடிவம் பெறுங்கள். அதற்கு ஒழுக்கம் தேவை; அது வேலை எடுக்கும். கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. இது வழக்கமான சோதனையுடன் தொடங்குகிறது. உங்களை நீங்களே பரிசோதித்து, "நான் இருக்க வேண்டிய நபரா? நான் என்ன ஒழுக்கத்தை விண்ணப்பிக்க வேண்டும்?" நீங்கள் இப்போது ஆன்மீக உணவை உண்ண வேண்டும், ஊழியத்தில் உங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு உடற்பயிற்சி செய்ய வேண்டும்.

நீங்கள் ஒரு கிறிஸ்தவராக இல்லாவிட்டால், அந்த வகையான உடலில் நீங்கள் ஒரு அங்கமாக இருக்க விரும்பினால், கடவுள் என்ன விரும்புகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். அவர் மீது உங்கள் நம்பிக்கையையும் நம்பிக்கையையும் வையுங்கள், உங்கள் பாவத்திற்கு பரிகார பலியாக மாம்சத்தில் பூமிக்கு வந்த இயேசு கடவுள் என்று உங்கள் நம்பிக்கையை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள், உங்கள் பாவ வழிகளை விட்டு விலகி, அவர்களுக்கு மரிக்கவும். ஞானஸ்நானத்தில் அவருடன் அடக்கம் செய்யுங்கள், உங்களை ஒரு புதிய படைப்பிற்கு உயர்த்தவும், அவருடைய உடலில், அவருடைய தேவாலயத்தில் உங்களை சேர்க்கவும் அவரை அனுமதிக்கவும். அந்த உடலைத்தான் கிறிஸ்து ஒரு நாள் பரலோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப் போகிறார்.

ஒருவேளை நீங்கள் இறைவனிடம் திரும்பி வர வேண்டும், ஆன்மீக நோயிலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் அவரது இரத்தத்தை மீண்டும் செலுத்த வேண்டும், எனவே நீங்கள் உடலின் ஒரு சுறுசுறுப்பான, முக்கிய மற்றும் சார்ந்த பகுதியாக மாற வேண்டும். நீங்கள் அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். அமேசிங்கிரேஸ்

--	--